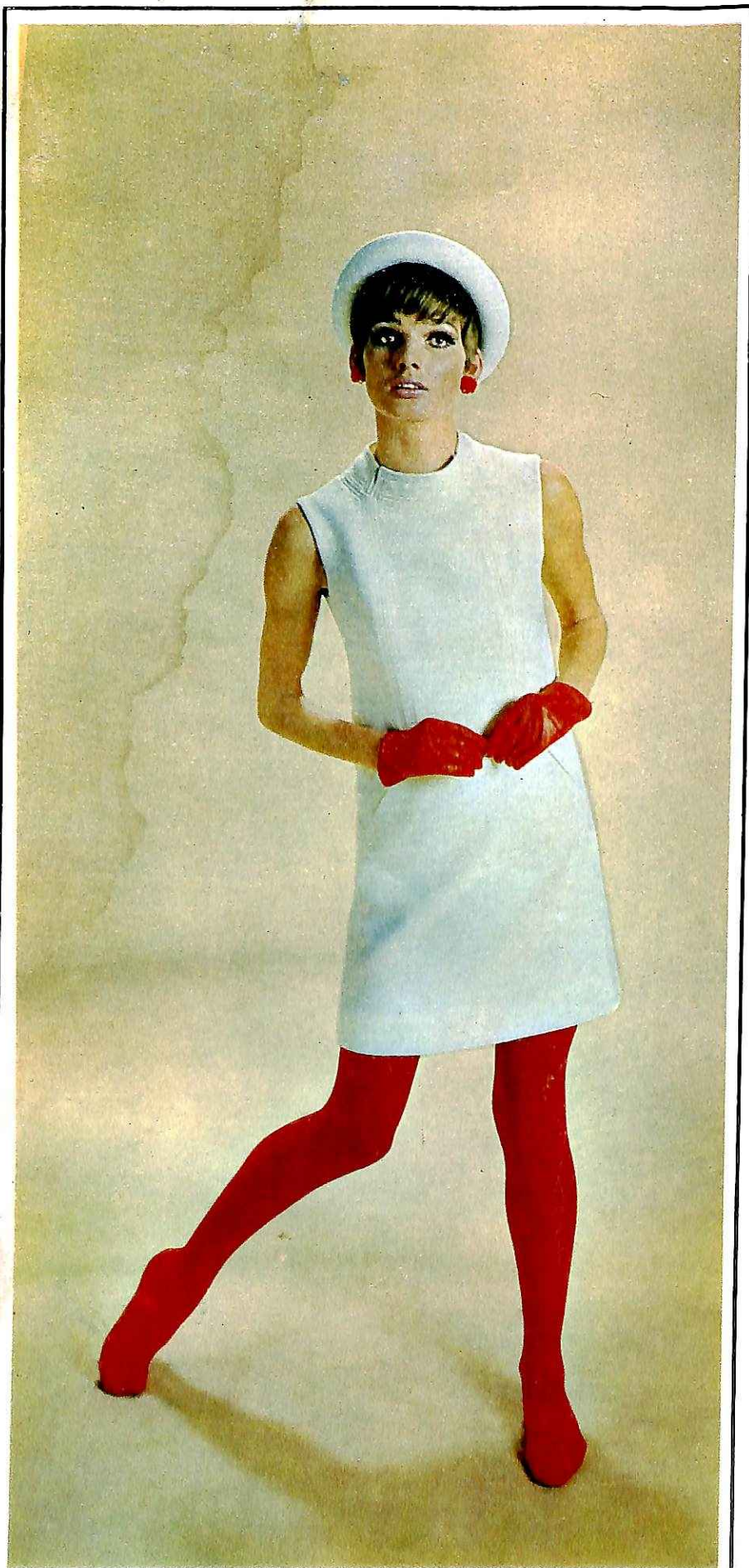

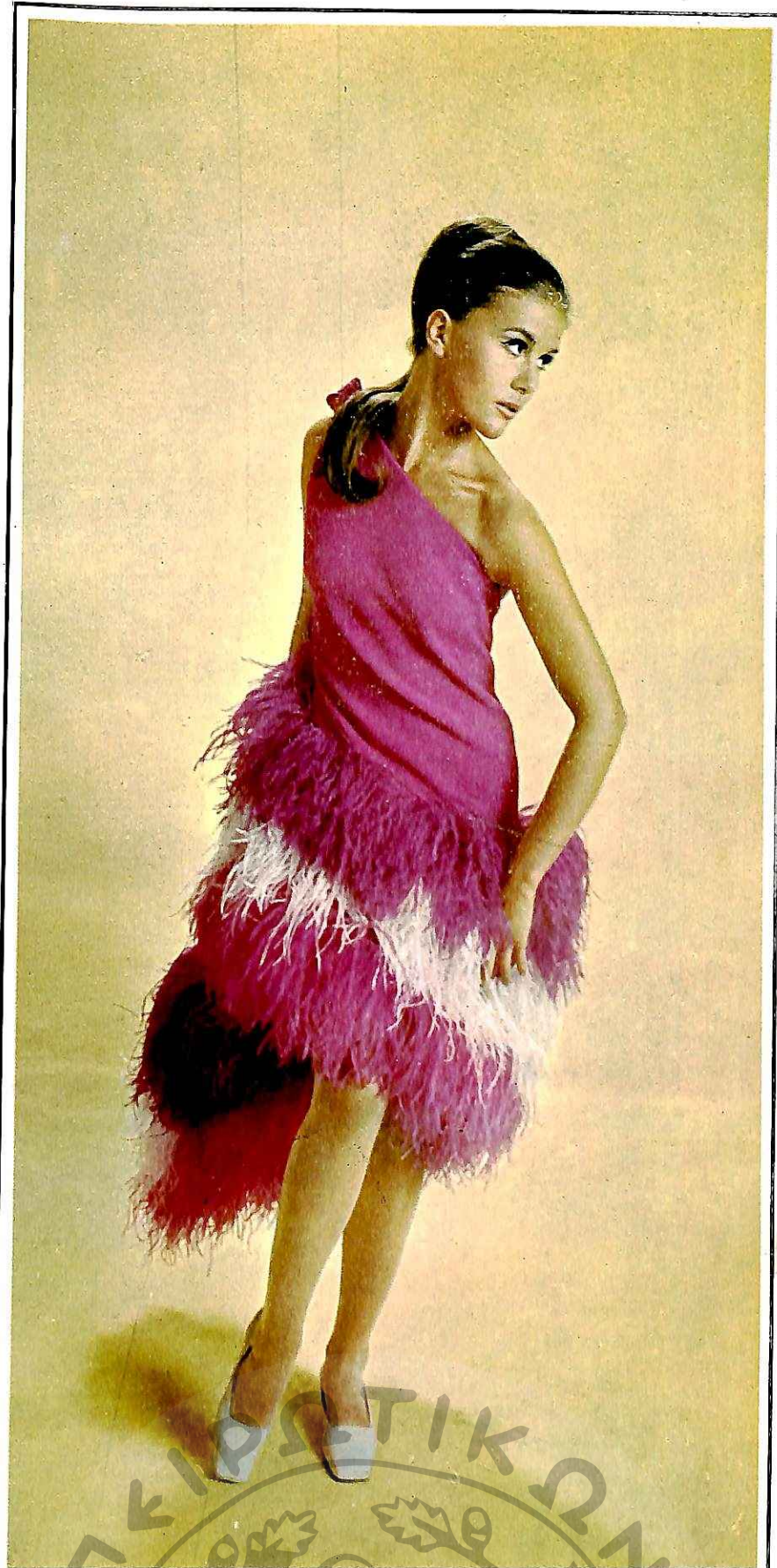
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

EIKONEΣ

ΑΡΙΘ. 566 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1966 ΔΡΧ. 5

Λουί Φερρό: Έπανάσταση γέ - γέ

Πιέρ Καρτιέν: Νεορομαντισμός

ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ ΑΚΡΟΣ ΤΟ ΑΛΛΟ
Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΔΑ 1966 - 67

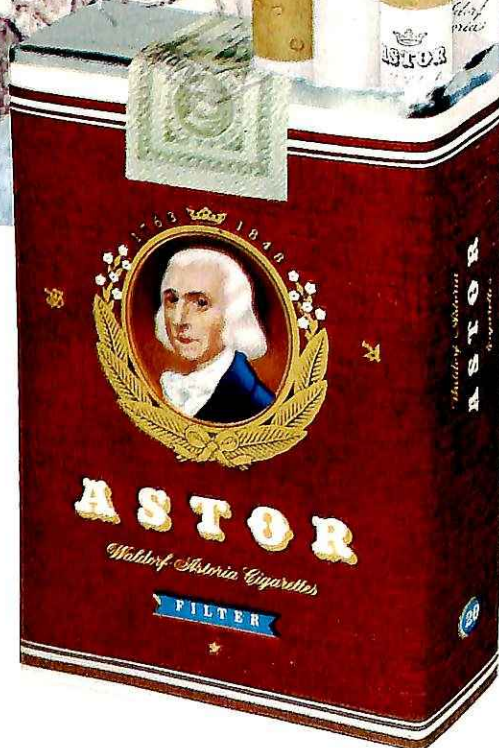
Η ΓΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΠΟ ΥΨΟΣ 700.000 ΜΕΤΡΩΝ!

ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΟΥ ΣΠΟΛΕΤΟ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ...

...έκεί που το διεθνές προηγμένο κοινό,
χαίρεται ένα ύψηλο θέαμα και ακρόαμα-
οί καπνιστάι, που επιζητούν την ύψηλότερη
απόλαυση στο κάπνισμα και που γνωρίζουν
νά εκτιμούν το τέλειο, ζητούν ASTOR.

KING SIZE, εύγενή καπνά, το περίφημο
χαρμάνι ASTOR. Το χαρμάνι που
ταιριάζει στα ευρωπαϊκά γούστα.
Έλαφρό άρωμα, φίλτρο με επιστόμιο από
γνήσιο φελλό, πολυτελής συσκευασία.
Αυτό είναι το ASTOR της WALDORF ASTORIA

Dr. 16,—

ASTOR

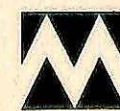
Το ευρωπαϊκό τσιγάρο με το διεθνές κύρος

ΠΟΙΑ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ;

ΔΜΦ6/4

Στή δύσκολη έρώτηση
υπάρχει μια μόνη απάντηση
ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Για κάθε τύπο. Για κάθε γούστο.
Για κάθε χρήσι. Για σās.

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΓΟΝΙΑ - ΧΑΥΤΕΙΑ ΚΑΝΑΡΗ 23 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Οι αναγνώστες χράζουν olis

Όπισθοδρομήσεις

Έπειδη εις τὸ ἐγκρίτον περιοδικόν σας δημοσιεύονται ἐπιστολαὶ ποὺ ἀναφέρονται σὲ γενικὰ ζητήματα τοῦ τόπου μας, νομίζω ὅτι θὰ δημοσιεύσετε τὴν παρούσαν. Αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς γράψω, τὸ εἶχα διαπιστώσει καὶ πρὸ τοῦ πολέμου δις, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν πόλεμο, δηλαδὴ, τὴν ἀφιλόξενο συμπεριφορὰ τῶν κατοίκων τῆς Ἀμφισσης, πράγμα περίεργον δι' ὁλόκληρον τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκαθαρσία τῆς πόλεως γενικῶς.

Σήμερα ποὺ ὁ κόσμος προοδεύει καὶ ὁ ἄνθρωπος κατέκτησε τὸ Διάστημα, δὲν νομίζω ὅτι ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ εἴμεθα στάσιμοι γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅτι ὁπισθοδρομοῦμε. Σήμερα ποὺ ξεδεύονται ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων γιὰ τὸν τουρισμό μας, ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες ποὺ ὁ μόνος σκοπὸς τους εἶναι νὰ εἰσπράξουν τὰ χρήματα τῶν ἐπισκεπτῶν εἰς τοὺς τουριστικούς χώρους, χωρὶς νὰ προσέχουν τουλάχιστον τὴν στοιχειώδη καθαριότητα;

Μία Ἀμερικανὶς, νορθηκικῆς καταγωγῆς, σύζυγος Ἑλλήνος, πέρασε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα (Σάλωνα), μετὰ τοῦ συζύγου της, καὶ ἐκάθησαν εἰς ἓν ἐκ τῶν καλῶν ἐστιατορίων νὰ φῶνε, προκειμένου νὰ συνεχίσουν πρὸς Πενταγίους Δωρίδος, ἀπὸ ὅπου κατὰγεται ὁ σύζυγος. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκούγε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐβλεπε κανεὶς τὴν κυρία αὐτή, ἡ ὁποία εἶναι λάτρης τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, νὰ διηγῆται σὲ κύκλο γιὰ τὴν βρωμιά ποὺ εἶδε δταν πῆγε εἰς τὸν χώρο διὰ σωματικὴν της ἀνάγκην. Σὰς διαβεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὰ γράψῃ κανεὶς.

Κατόπιν τούτου, δὲν νομίζετε ὅτι θὰ πρέπει ἡ ἀρμοδία ὑπηρεσία τοῦ τουρισμοῦ νὰ ἐπέμβῃ σχετικῶς, ἀλλὰ καὶ ὁ δήμαρχος καὶ ἡ ἀστυνομία τῆς ἐν λόγω πόλεως, δεδομένου ὅτι οἱ κάτοικοί της εἶναι κατὰ τὸ πλείστον ἀκάθαρτοι;

Ἀθήναι ΔΗΜΟΣΘ. ΜΠΟΓΓΑΛΟΣ

Μπάμ - μπούμ...

Κατ' ἀρχὴν σὰς διαβεβαίω ὅτι τὸ κίνητρο τοῦ ἐνδιαφερόντός μου δὲν εἶναι καμμία σχέση με τίποτε ἄλλο, πέρα τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὸν θαυμάσιο αὐτὸ τόπο ποὺ λέγεται ΠΕΝΤΕΛΗ. Δὲν δικαιῶμαι τίποτε περισσό-

τερο, ἀπὸ ὅσο τόπο κάθε φορὰ πατῶ, παρ' ὅλο τοῦτο, παίρνω ἐκεῖ τὸν περίπατό μου τρεῖς καὶ τέσσερις φορές τὴν ἑβδομάδα, χειμῶνα - καλοκαίρι.

Ἔτσι, πολλές φορές ἔτυχε, κατὰ τὴν κυνηγετικὴ περίοδο, ἀλλὰ καὶ χθὲς ἀκόμα, ν' ἀκούω τὸ μπάμ - μπούμ τῶν κυνηγῶν. Αὐτὰ τὰ μπάμ καὶ μπούμ όμως εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὸ ξεκαθάρισμα τῆς Πεντέλης ἀπὸ κάθε πετούμενο.

Τὸ πουλί — τὰ πουλιά, δίνουν ζωὴ στὸ δάσος· τὸ ζωντανεύουν. Μέσα στὴν γαλήνη τοῦ δάσους, ποὺ πολλές φορές —εἶναι, Γέβαια, καὶ ζήτημα ψυχασυνθέσεως— προκαλεῖ καὶ κάτι σὰν δέος, τὸ πέταγμα ἐνὸς πουλιοῦ, πουλιῶν, τὸ κράξιμο ἢ κελῶδήμα τους, ἀμέσως φέρνουν τὸ αἶσθημα τῆς συντροφιάς, τῆς εὐχαριστήσεως, ἀνακουφίζουν, δίνουν τὴν διάθεση γιὰ ἓνα ἄλλο ἀνέκφραστο γέλιο. Κι ὅμως ἐρχονται οἱ κύριοι αὐτοὶ καὶ μπάμ - μπούμ, πᾶει τὸ πουλάκι.

Νὰ ἐνδιαφερθῆτε καὶ σεῖς ν' ἀπαγορευθῇ τὸ κυνήγι σ' ὅλη τὴν Πεντέλη ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Διονύσου μέχρι τὸν δρόμο Μεσογείων κλπ. Ἀκόμα θάλεγα, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ πλουτισθῇ τὸ βουνὸ μὲ πουλιά καὶ ἀγρίμια.

Σπίνοους, ξυλοτρουπίδες, κοτσούφια, πέρδικες, φασιανούς, γκιωνίδες, κουκουβάγιες, ζαρκαδία, λαγούς, ἀγριοκύνελα καὶ ἀγριογούρουνα ἀκόμα — (γιὰ τὴν τροφὴ τους νὰ γίνουν ποὺ καὶ πού σταθμοί).

Γιὰ τὴν ἀνάπτυξή τους εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξοντωθῇ ἓνας πῶς μεγάλος ἀπὸ

τὸν ἄνθρωπο ἑχθρὸς τους, οἱ ἀλεπούδες, ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀρκετές.

Ἀθήναι

Κ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Τὰ ιρῶνὰ

...Καιρὸ καὶ καιρὸ, ὁ μικρὸς χώρος γύρω ἀπὸ τὴν ἀναμνηστικὴν στήλῃ τοῦ Ἰωνος Δραγοῦμη, στὴν λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, ἦταν ἓνας σκουπιδοτοπος ποὺ ἀποτελοῦσε μιά ἀσχήμια. Τώρα βλέπω ὅτι ὁ χώρος φυτεύθηκε — τότε δὲν ξέρω γιατί ἔλειπα — καὶ ἔγινε ἓνα ὠραῖο πράσινο τετράγωνο, καθαρὸ καὶ περιποιημένο. Εἶναι μιά μικρὴ λεπτομέρεια εὐτυπισμού, ἀλλὰ ἀξίζει νὰ ἀναφερθῇ μέσα στὰ πάμπολλα καὶ μὴ διορθωνόμενα τρατά.

Ἀθήναι

Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΣ

Ἀσπρες μπλουζές

...Διάβασα γιὰ τοὺς κουλουροπάτες, τὶς λεγόμενες «ἀσπρες» μπλου-

ζες τους, καὶ γιὰ τὰ σκονισμένα κουλούρια. Σχετικὰ με τὶς μπλουζές, καὶ ἂν ἀκόμα ὑποτέθῃ πὼς ὅλοι θὰ τὶς φορέσουν, εἶναι ἀδύνατο νὰ παραμείνουν ἀσπρες, γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ πλέωνται καθημερινά, καὶ κάτι τέτοιο δὲν γίνεται. Γιατί όμως νὰ εἶναι ἀσπρες καὶ νὰ μὴν ἔχουν κάποιο χρώμα πῶς ἀνθεκτικὸ ὅπως, π.χ., γκριζο, μπλε ἢ καφέ; Ὅσο γιὰ τὰ κουλούρια, ἡ ἰδέα νὰ βρίσκονται κλεισμένα σὲ ἓνα εἶδος σακκουλίτσας ἀπὸ νάυλον, ποὺ θὰ τὰ προστατεύει ἀπὸ τὴν σκόνη, τὶς μύγες καὶ τὰ πασπατέματα πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν, εἶναι πολὺ καλὴ καὶ πολὺ ἐφαρμόσιμη. Ποιὸς όμως θὰ θελήσῃ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ καὶ θὰ ἔχῃ ἐπιμονὴ καὶ ἐπιβολὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου;

Ἀθήναι

Π. ΝΤΟΥΣΚΟΣ

Μία παράκληση

...Ὅτῃ θέλα ν' ἀπευθύνω μιά παράκληση στοὺς ἀρμεδῖους τῆς Βουλιαγμένης, ὅποιοι κι ἂν εἶναι. Εἰ δυνατόν νὰ ἀσφαλτοστρωθῇ ὁ χώρος ὅπου ἡ στάσις τῶν λεωφορείων πρὸς Ἀθήνας. Τώρα εἶναι μιά μεγάλη χαματένια πλατεῖα ποὺ, ὅταν φυσᾷ — καὶ αὐτὸ συμβαίνει συχνά — ἡ δταν κάνῃ τὴν στροφή τὸ λεωφορεῖο, ἐρχόμενο ἀπὸ τὴν λίμνη γιὰ νὰ πάρῃ τοὺς ἀναμένοντας ἐπιβάτας, σηκώνεται ἓνα πελώριο σύννεφο σκόνης καὶ πασπαλίζει τοὺς φρεσκαλουσμένους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν χώρο πρὸ τῆς λαϊκῆς πλάς.

Ἀθήναι

Γ. ΓΚΙΟΛΑΣ

Βελτίωση...

...Μαζὶ με τοὺς ἀναγνώστες σου, ποὺ ἐπανειλημμένως ἐγράψαν γι' αὐτό, εἶχα κ' ἐγὼ ἐπιστημάνει τὸ ξεχαρβαλωμένο κίσκι καὶ τὰ διάφορα σκουπί-

Κουρτίνες TREVIRA®

Οἱ κουρτίνες ἀπὸ TREVIRA μεγαλώνουν τὸ χωρὸ, φιλτράρουν τὸ φῶς, ἀναπαύουν τὸ μάτι - κάνουν τὸ σπίτι εὐχάριστο, φιλόξενο, χαρούμενο.

Οἱ κουρτίνες ἀπὸ TREVIRA πλένονται χωρὶς κόπο, στεγνώνουν ἀμέσως, δὲν ξεχειλώνουν, δὲν χρειάζονται σιδέρωμα, δὲν μπαίνουν.

Προσέξτε! Εἰς τὴν οὐγία νὰ ἀναγράφεται: TREVIRA 100%

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ: "ΔΑΝΤΕΛΛΑ,, Α.Ε. - ΡΟΜΒΗΣ 11 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 238.408 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΚΟΜΝΗΝΩΝ 17 - ΤΗΛ. 21.523

LAVENDER
by Papoutsanis

EAU DE
COLOGNE
by Papoutsanis

TABAC
by Papoutsanis

Τρία νέα σαπούνια πολυτελείας Παπουτσάνη

Οι ανεγνώστες
χοσφών
ollis

EIKONIS

δια πού είχαν συσσωρευθεί στον χώρο
πλάι στον λεγόμενο κήπο της ρωσικής
εκκλησίας, στην λεωφόρο Αμαλίας.
Χθές, λοιπόν, πού πέρασα πάλι από
κει, το θαύμα είχε γίνει. Απλήρη το
κιάσκι, απλήρησαν τα σκουπίδια και
ο χώρος είχε καθαριστεί. Σκέφθηκα ότι
ίσως οι στήλες του «Ταχυδρομείου»
θα συνέτειναν στον εθελοντισμό και
χάρηκα γι' αυτό.

Αθήνα

Γ. ΑΣΙΩΤΗΣ

Περί καθαριότητας

Παρακαλώ τους Αθηναίους από
στοργή προς την πόλι μας και όταν
ακόμα, όπως ο κ. Μ. Α. στην επιστο-
λή του της 22.7.66, είναι έπολύ δύστι-
στος για το αποτέλεσμα, να τηλε-
φωνούν στην Δημοτική Υπηρεσία Κα-
θαριότητας (τηλ. 642.036) τα παρα-
πάνά τους, και, αφού δώσουν οι ίδιοι
τα στοιχεία τους, να ρωτούν και να
σημειώνουν και το όνομα του δημοτι-
κού υπαλλήλου, ο οποίος έλαβε το τη-
λεφώνημα. Έτσι, θα μπορούν και οι
ίδιοι να ελέγχουν, αν η Δ/νση της Υ-
πηρεσίας Καθαριότητας είδοποίησε
από τον υπάλληλον αυτόν για τα παρα-
πάνά τους, αλλά θα μπορούν να με
πληροφορούν και μένα στην διεύθυνσι
του σπιτιού μου (Θραυστούλου 11, Χα-
λάνδρι) αν τελικά τα τηλεφωνικά τους
διαδήματα δεν έφεραν αποτέλεσμα.
Δεν υπάρχει, νομίζω, άλλος τρόπος
για να εξασφαλισθεί καλύτερη και πιο
άμεση επαφή με το κοινό. Πάντως,
προχωρεί ήδη στον Δήμο η διαδικασία
για τον τριπλασιασμό περίπου των
δημοτικών αυτοκινήτων αποκομιδής α-
πορριμμάτων με την αγορά εκατόν εί-
κοσι (120) νέων —εκτός των νέων α-
τοκινήτων σαρώθρων και κατασβεστή-
ρων— ενώ παράλληλα αυξάνουν τα
νέα καλάρια αχρήστων στούς δρόμους
και οι νέοι οδοκαθαριστές με τα χει-
ραμάξια έφθασαν ήδη τους τετρακοσί-
ους. Δεν είναι άραγε αρκετά αυτά τα
μέτρα για να πείσουν και τον πιο
δύστιστο, όχι μόνο για την προσπά-
θεια που καταβάλλεται από τον Δήμο
για την καθαριότητα της πόλεως, αλ-
λά και για την κατάσταση στην οποία
βρίσκεται ακόμη η Δημοτική αυτή Υ-
πηρεσία, αφού ακόμη χρειάζεται τόσο
μεγάλη ανανέωσις και συμπλήρωσις των
μέσων της; Λιγότερη δυσπιστία λοι-
πόν και περισσότερο στενή συνεργα-
σία με τον Δήμο για να φτιάξουμε ο-
λοι μαζί τέλεια την πόλι μας, που
δυστυχώς έχει ακόμα πολλές ελλείψεις.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΜΒΡ. ΠΑΥΤΑΣ

Δίμαρχος Αθηναίων

Το αυτοκίνητο

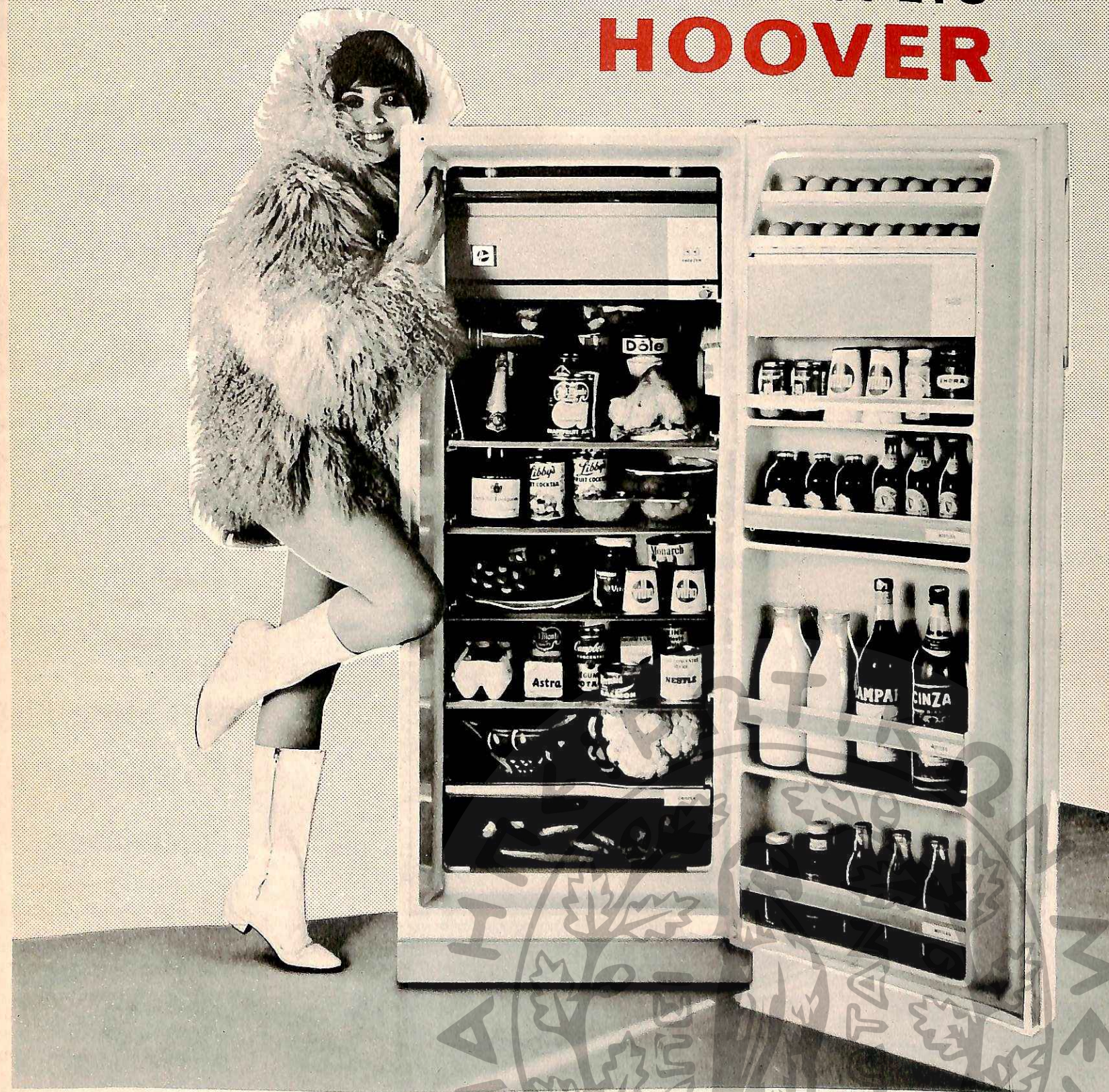
Επιθυμώ δια της παρούσης να φέ-
ρω εις γνώσιν υμών ότι έχω συναρμολο-
γήσει όλα τα βασικά στοιχεία ενός
αυτοκινήτου, ήτοι κινητήρα, συμπλέ-
κτη, κιβώτιον ταχυτήτων, διαφορικών,
ανάφραση, σύστημα πεδήσεως, ήλε-
κτρικη εγκατάστασις κλπ., διατετα-
γμένα κατά την σειράν των εις τρό-
πον, ώστε να σχηματίζουν ένα πλήρες
αυτοκίνητον εγκατεστημένον επί πλα-
σίου.

Όλα τα αυτά συναρμολογημένα μέ-
ρη του αυτοκινήτου έχουν τομάς, ώστε
να είναι έμφανής η έσωτερική λειτουρ-
γία των, κινούνται δε δι' ηλεκτροκι-
νητήρος άργά, ώστε να είναι φανερά
η μεταξύ των σύνδεσις, αι μεταδόσεις
και έν γένει η κίνησις αυτών με όλας
τάς λεπτομερείας.

Το συγκρότημα τούτο καθιστά δυ-

ο καλύτερος φίλος σας!...

ΨΥΓΕΙΟ
HOOVER

Δέν μπορεί να μην είναι τέλειο, αφού είναι HOOVER

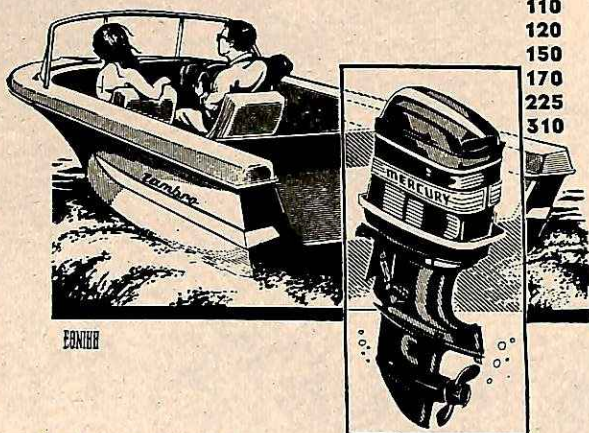
Τα ψυγεία HOOVER έχουν κατασκευασθή σύμφωνα με όλες τις τελευ-
ταίες τεχνικές βελτιώσεις στον τομέα της ψύξεως. Ευρύχωρα, με άριστη
διαρρύθμισι έσωτερικού χώρου, αυτόματον απόψυξι και ρύθμισι ύψηλης
ψύξεως με σύστημα 2 αστέρων ** είναι ιδεώδη για μεγάλη οικογένεια.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ Α.Ε. ΧΡ. ΛΑΔΑ 13, ΤΗΛ. 237.860 - 226.747

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ
Lambda

ο υαλύτερος
υαι
οιογομπτωτερος
συνδουασμος

H.P.
3,9
6
10
20
35
50
60
65
95
110
120
150
170
225
310

ΕΞΗΛΕΜΒΙΟΙ
MERCURY

ΑΘΗΝΑΙ : ΑΡ. ΖΕΗΣ Α.Ε. ΛΕΩΦ. ΙΛΙΣΣΟΥ 21 (ΠΑΝΣΙΟΝ ΦΙΞ)
☎: 914-113, 917-214, 918-468
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ : ΑΧ. ΓΚΟΥΝΤΗΣ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ 23
☎: 70-986

για κάθε λιχουδιά στο τραπέζι

ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ **SELF SERVICE**

ΧΑΥΤΕΙΑ • ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΝΕΓΡΗ • ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ
ΚΑΙ ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Οι αναγνώστες
χρoίρου
olis
ΕΙΚΟΝΕΣ

νατήν, κατά τρόπον παραστατικών και
εύληπτον, την διδασκαλίαν του θέματος
λειτουργίας του αυτοκινήτου πρὸς
συμπλήρωσιν τῆς κατάρτισεως τῶν ὀ-
δηγῶν αυτοκινήτων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν
ἐρασιτεχνῶν διὰ γνώσεων ἀπαραιτήτων
διὰ τὴν πληρεστέραν καὶ ἀσφαλὴ ὁδή-
γησιν εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς σημερι-
νῆς κυκλοφορίας.

Θέτοντες τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν κρί-
σιν σας μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι προσ-
φέρομεν ἕνα ὄργανον διδασκαλίας με-
γάλης χρησιμότητος καὶ γενικοῦ ἐν-
διαφέροντος, παρακαλοῦμεν θερμῶς ὁ-
πως ἐνδιαφερόμετοι δι' ἀνάλογον προδο-
λὴν.

Ἀθήναι

ΑΛΕΞ. ΚΑΖΗΣ

Τὰ λατομεῖα

Καὶ τηλεγραφικὴ αἴτησις — δια-
μαρτυρία μέσω τῶν «Εἰκόνων»:

«Ἰδιοκτῆται Λατομείων Πειραιῶς
αἰτοῦμεν τὴν ταχεῖαν μεταφορὰν τῶν
ἐπιχειρήσεών μας ἐκτὸς κατοκνημένων
περιοχῶν Πειραιῶς εἰς τὸν ἐπὶ τούτοις
ἐπιλεγέντα χώρον ὑπὸ ἀρμοδίων ὑπη-
ρεσιῶν ὑπουργείου Βιομηχανίας καὶ Γε-
ωργίας, παρατιθέντες τῆς δικαίας
καὶ νομίμου ἀποζημιώσεώς μας ὑπὸ
τοῦ Δημοσίου, ἀπὸ πενταμήνου δι' ἐγ-
γράφου δηλώσεώς μας πρὸς ὑπουργὸν
Βιομηχανίας. Παρακαλοῦμεν τὸ ἀπὸ
ὀκταετίας μελετώμενον καὶ ἐν τέλει
καταρτισθὲν ὑπὸ ὑπηρεσιῶν ὑπουργείου
Βιομηχανίας περὶ μεταφορᾶς Λατο-
μείων ἐκτὸς κατοκνημένων περιοχῶν,
κατετέθῃ εἰς τὴν παρούσαν σύνοδον τῆς
ἐπιτροπῆς ἐξουσιοδοτήσεως τροποποι-
ούμενον, συμφώνως πρὸς τὰς δικαίας
ἀπαιτήσεις τοῦ ἡμετέρου συνδέσμου ἐπι-
χειρηματιῶν Λατομείων. Μετὰ τιμῆς
οἱ ἰδιοκτῆται Λατομείων, Μπαῦτος,
Κουλαουρίτης, Σικελιανός, Οἰκονομά-
κης, Ἀδαμ. Ντουσάκης, Βαμβακάς,
Κορρές, Ρηνόπουλος, Κηριάκης, Χω-
ριανόπουλος, Ρόκκας, Καλογερόπου-
λος, Καραμπίνης, Ἀντωνόπουλος».

Τὸ νερό τῆς Πεντέλης

Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἐρα-
στὰς τῆς Πεντέλης», ὅπως λέει ὁ φίλ-
τατος κ. Γερμανός, καὶ θέλω νὰ πι-
στοποιήσω τὰ ὅσα γράφει στὴν στήλη
τοῦ «Ἀνθρώπου» - «Ἀνθρώπου», Πρά-
γματι, ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἐπικρα-
τεῖ ἐκεῖ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ νερό, εἶναι
ἀπέλπιςτική. Ἰσως θὰ ἐπρεπε ὁλόκλη-
ρος ὁ τύπος νὰ κἀν μιά ἐξόρμησι,
σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα...

Ἀθήναι

ΧΡ. ΚΟΤΒΕΛΟΣ

«Ἐχω συγγενεῖς ποὺ μένουσιν στὴν
Πεντέλη καὶ γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸ
καθημερινὸ δρᾶμα τοῦ μετὰ τὸ νερό. Γι'
αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέ-
ρους τῶν τὸν κ. Φρέντυ Γερμανό, ποὺ
εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ ἐνδιαφερθῇ μετὰ
αὐτὸ τὸ θέμα, καὶ νὰ γράψῃ, μετὰ τὸν
γνωστὸ χαριτωμένο του τρόπο. Ἀς
ἐλπίσωμε ὅτι ἐκεῖνον κάποιος θὰ τὸν
ἀκούσῃ.

Ἀθήναι

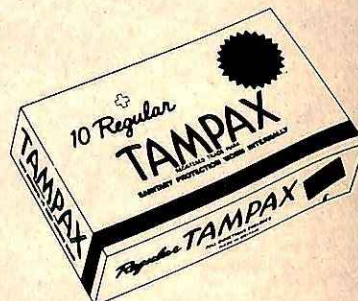
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΗΛΙΩΡΟΥ

αἰσθάνεστε
αὐτοπεποίθησι
Ἰλιανοποίηση
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

ἄνεσι
Ἀπαλότητα
σιγουριά
δροσιά
κομψότητα
ἐλευθερία
υαδαριότητα
σύγχρονη
δριαμβευτική

Χρησιμοποιήστε τὴν ἐσωτερικὴ
ὕγιεινὴ προφύλαξι TAMPAX.

Ἐπενοήθη ἀπὸ ἕνα γιατρό.
Τώρα τὸ χρησιμοποιοῦν
ἐκατομύρια γυναῖκες.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ἕΝΑ ΚΟΥΤΙ
ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ TAMPAX
Στείλετε τὸ ὄνομα, τὴν διεύθυνσίν σας
καὶ 2,50 δρχ. σὲ γραμματόσημα, πρὸς:
Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Κ. ΠΑΠΑΕΛΛΗΝΑΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 1-ΑΘΗΝΑΙ

Τί ἀκριβῶς
εἶναι
ἡ ὑπότασις

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΟΥΜΠΙΡΑΝ

Ἡ Μαριέλλα, 23 ἐτῶν, γραμ-
ματεὺς σὲ μιά μεγάλη ἐμπορικὴ
ἐπιχείρησι, φέρνει κατὰ τὶς πέν-
τε τὸ ἀπόγευμα στὸν διευθυντὴ
τῆς νὰ ὑπογράψῃ τὸ ταχυδρομεῖο
τῆς ἡμέρας. Ἐάφνου, χλωμιάζει,
φέρνει τὸ χέρι στὸ μέτωπό της,
ἀναστενάζει, καὶ λιποθυμᾷ. Οἱ
συνάδελφοι τρέχουν κοντὰ της,
τῆς μπατίζουν τὰ μάγουλα, τῆς
βάζουν βρεγμένα μετὰ κρύο νερὸ
μαντήλια στὸ πρόσωπο, τῆς κά-
νουν ἀέρα.

—Δὲν θὰ τρῶ τίποτε, γιὰ νὰ
κάνῃ σιλουέττα, ὑποθέτει ὁ ἕνας.

—Ἰσως περιμένει μαρὸ, ποι-
ὸς ξέρε; λέει ὁ ἄλλος.

—Θὰ τῆς ἤρθε σκοτοδίνη, βε-
βαίῳναι κάποιος τρίτος.

Ὅμως δὲν συμβαίνει τίποτε
ἀπ' αὐτὰ. Ἡ Μαριέλλα συνέρχε-
ται καὶ ἐξηγεῖ: Πάσχει ἀπὸ ὑ-
πότασις, τὸ ξέρε, τῆς τὸ ἔχει περὶ
ὁ γιατρός της.

—Ἀ, εὐτυχῶς, αὐτὸ ἦταν!
λέει μετὰ ἀνακούφισι ὁ διευθυντῆς
τῆς. Μετὰ τρομάζεστε.

—Θὰ ζήσετε ἐκατὸ χρόνια!
τὴν καθησυχάζει ἕνας ἡλικιωμέ-
νος ὑπάλληλος. Ἄ! Εἶστε τυχε-
ρὴ ποὺ δὲν ἔχετε ὑπέρτασις. Ἡ
ὑπότασις εἶναι ἡ ἀσθένεια τῶν εὐ-
τυχισμένων θνητῶν. Καὶ ἄλλα
κοινότοπα.

Ἐν τούτοις, οἱ ὑποταστικοὶ εἶ-
ναι πολὺ συχνὰ δυστυχεῖς: κα-
νεῖς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πά-
θησίν τους καὶ ἀρκετὲς φορὲς οὔτε
κι ὁ γιατρός τους τὴν παίρνει
στὰ σοδάρ. Κι ὁμως, εἶναι μιά
ἀσθένεια πολὺ ἐνοχλητική. Ὅ-
πως στὴν περίπτωσι τῆς νεαρῆς
Μαριέλλας, οἱ ἀσθενεῖς αὐτοὶ πα-
θαίνουν ξαφνικὰ μιά ἀπτόμη
πτώσι τῆς πιέσεώς τους, ποὺ
προκαλεῖ εἴτε μιά ἐντονὴ ἀδιαθε-
σία, εἴτε λιποθυμία.

Ἐλλειψὴ ἐνεργείας

Οἱ ὑποταστικοὶ εἶναι εὐαίσθη-
τοι στὸ κρύο, τὰ ἄκρα τους κοκ-

Μὲ τὸ ἀποσμητικὸ **MUM**
χαίρονται τὴν συντροφιά σας.

Τὸ MUM (MAM) ἐξουδετερώνει τὴν ὁσμὴ τοῦ σώματος ἐπὶ 24
ὥρες. Ἐλέγχει καὶ περιορίζει τὴν ἐφίδρωσι. Δὲν ἐρεδίζει τὸ
εὐαίσθητο δέρμα σας. Καί, φυσικά, κάνει τοὺς ἄλλους νὰ...
χαίρωνται τὴν συντροφιά σας.

MUM ROLLETTE μετὰ περιστρεφομένη σφαῖρα ἐπαλείψεως,
δρχ. 35.

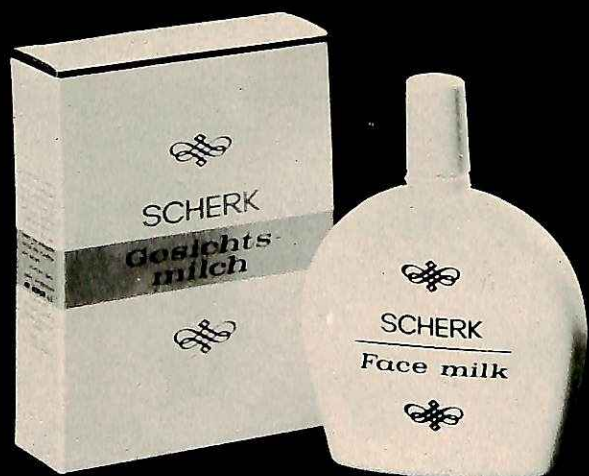
MUM STICK Συμπεπυκνωμένο ἀπο-
σμητικὸ μεγάλου μεγέθους δρχ. 23.

MUM REFILL Ἀνταλλακτικὸ γιὰ τὸ
MUM ROLLETTE δρχ. 25.

Καὶ ἀκόμα MUM MIST, τὸ ἀποσμητικὸ SPRAY καὶ MUM CREAM ἡ ἀποσμητικὴ κρέμα.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

**Μία νέα δημιουργία
SCHERK**
το περίφημο γαλάκτωμα
για την περιποίηση του
προσώπου, με τα κατα-
πληκτικά αποτελέσματα.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: **Cosmetica** Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 - ΤΗΛ. 36.101

ΜΕ
1.780
ΔΡΑΧΜΕΣ
Ο ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΣ
ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΗΡ

NUTONE
(ΝΙΟΥΤΟΝ)

ΑΟΣΜΗ ΚΟΥΖΙΝΑ
ΚΑΘΑΡΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
Σ' ΟΛΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

NUTONE: ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΕΞΑΕΡΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
NUTONE INC. OHIO - USA

ΑΕΡΟΘΕΡΜΙΚΗ
Δ. Π. ΓΟΥΝΑΡΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Καποδιστρίου 6 Πλ. Κάνιγγος Τηλ. 616.006

ΔΙΤΣ

ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΙΝΑΙ
Η ΥΠΟΤΑΣΗ

κινίζουν ή μελανιάζουν. Παραπο-
νούνται συχνά για δυσκοιλιότη-
τα, πονοκεφάλους, μάλιστα το κυριώ-
τερο βάσανό τους είναι η έλλειψη
δραστικότητας που τους χαρα-
κτηρίζει.

• Οι υπότονικοί δεν αισθάνονται
απολύτως καλά παρά μόνο όταν
είναι ξεπλυμένοι. Τότε έχουν την
πίεση που έχει όλος ο κόσμος.
Από την στιγμή που θα σηκω-
θούν, ανήκουν στην τάξη των
ανθρώπων που γεννήθηκαν κου-
ρασμένοι και που κάθε προσπά-
θειά τους απαιτεί δύο φορές με-
γαλύτερη θέληση από ό,τι στους
άλλους ανθρώπους.

• Βεβαίως δεν πρέπει να συγ-
χέεται ή μόνιμη υπόταση, ή όρ-
γανική, με το «κολλάψω», την
απότομη πτώση όλων των βιολο-
γικών λειτουργιών, που αποτελεί
παροξυστικό άτυχημα, πολλές
φορές σοβαρό, όταν συμβαίνει κα-
τά την πορεία λοιμώδους νόσου
όξείας μορφής, ενός φαρμακευτι-
κού σόκ, ενός σοβαρού τραυμα-
τισμού, μιας επικίνδυνης αιμορ-
ραγίας... 'Ο γιατρός θα πρέπει
τότε να επέμβει επείγοντως και
δραστικώς.

• Εκτός των περιπτώσεων αυ-
τών, η μόνιμη υπόταση κουράρε-
ται γενικώς ευκολότερα από την
υπέρταση, αρκεί να έχουν δια-
γνωσθεί καλά τα αίτια της. Τα
αίτια ανήκουν σε τρείς κυρίως ο-
μάδες: καρδιακά, νευρικά, όρμο-
νικά.

• Τα όφειλάμενα αποκλειστικώς
σε καρδιακή πάθηση, την στένω-
ση της αορτής, λόγω χάριν, εί-
ναι, εύτυχως, σπανιότερα. Την
διάγνωση φυσικά θα κάνει ο καρ-
διολόγος και θ' αποφασίσει για
την μέθοδο θεραπείας, φαρμα-
κευτική, ή χειρουργική.

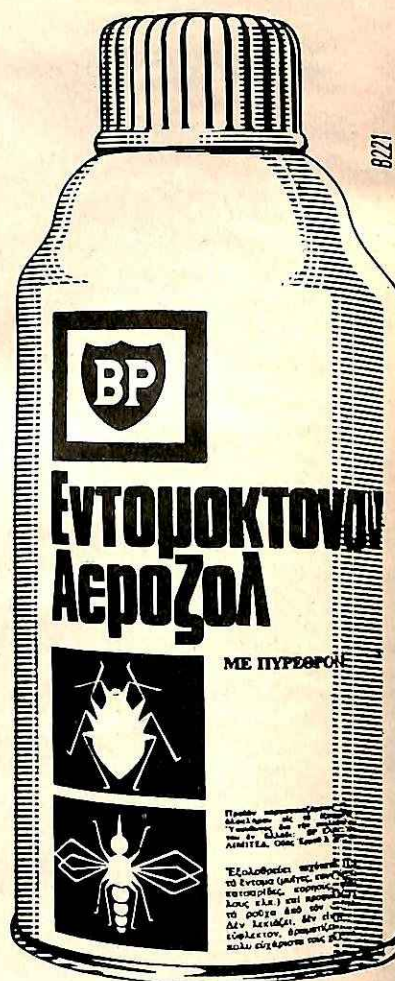
• Τα νευρικά αίτια είναι τα
συνθεότερα. Μία νευρική εξάν-
τληση, που όφειλεται, επί πα-
ραδείγματι, σε άφορητες αντιξο-
ότητες, σε μία επαναληπτική ο-
χληση των αισθήσεων, όπως ο υ-
περβολικός θόρυβος, ερεθίζει και
προκαλεί άνωμαλία στο παρα-
συμπαθητικό νευρικό σύστημα,
ρυθμιστή της κυκλοφορίας. Το
συμπαθητικό σύστημα που κανο-
νικά ανταγωνίζεται το παρασυμ-
παθητικό, αφήνει σ' αυτό ελεύθε-
ρο το πεδίο. Και το παρασυμπα-
θητικό εκτελεί σε βαθμό υπερβο-
λικό την φυσιολογική αποστολή
του, που είναι, μεταξύ άλλων, η
διαστολή των αίμοφόρων αγγεί-
ων. Αποτελέσματα: η πίεση πέ-
φτει.

• Η ανεπάρκεια των ενδοκρινών
αδένων, κυρίως των επινεφριδίων,
αποτελεί το τρίτο γενικό πιθανόν
αίτιο της υπότασης. Όρισμένοι
γιατροί έλλωστε δεν διστάζουν
να συσχετίσουν την όρμονική α-
νεπάρκεια με τα νευρικά αίτια.

Και λίγος άθλητισμός

• Πώς θεραπεύεται η υπόταση;
Και ποιά κούρα πρέπει ν' άκο-

**εξολοθρεύει
όλα τὰ έντομα
άρωματίζοντας
τὸ σπίτι**

Για να απαλλαγείτε
ταχύτατα
από κάθε ενοχλητικό
έντομο,
χρησιμοποιήστε
τὸ έντομοκτόνο
Αεροζὸλ τῆς BP.
Εξολοθρεύει μυίγες,
κουνούπια,
κατσαρίδες, κορηούς
και προστατεύει τὰ ροῦχα
από τὸν σκῆδρο.

**Έντομοκτόνον
Αεροζὸλ** BP
ΜΕ ΠΥΡΕΘΡΟΝ

Πωλείται παντοῦ.
Αποκλειστική χονδρική πώλησις
διὰ τὰ καταστήματα Ἀθηνῶν
Πειραιῶς:
Εὐάγγελος Πρόκος
Φλέσσα 9 - Τηλ.: 223.969

λουθούν όσοι πάσχουν; Πρώτα
ἀπ' ὅλα, ἀν τοὺς τὸ ἐπιτρέπει ἡ
ὕγεια τους καὶ τοὺς τὸ συνιστᾷ
ὁ γιατρός, δὲν εἶναι ἄσχημο νὰ
κάνουν λίγα σπὸρ, περίπατο κα-
θημερινό, ἢ τουλάχιστον λίγη
συνήθικη γυμναστική γιὰ νὰ αὐ-
ξήσουν καὶ νὰ διατηρήσουν τὸν
μυϊκὸ τους τόνο. Αὐτό, φυσικά,
μόνο στὶς περιπτώσεις νευρικής
ἢ ὁρμονικῆς ὑποτάσεως. Στὶς
καρδιακὲς ὁργανικὲς παθήσεις ἁ-
παγορεύεται κάθε γυμναστική ἁ-
σκηση, ἐκτὸς ἀν παρακολουθῆται
αὐστηρά ἀπὸ τὸν γιατρός.

Πάντως δὲν πρόκειται γιὰ ἁ-
θλητικὲς ἐπιδόσεις, ἀλλὰ γιὰ τὴν
τόνωση τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἱ-
ματος καὶ τὴν γενικὴ ἐνίσχυση
τῶν ὁργανικῶν λειτουργιῶν.

• Περιοδικὴ κούρα μὲ πάρα-
σκευάσματα, μὲ βάση τὴν στρυ-
χνίνη, τὸ ἄρσενικό, τὴν ἐφεδρίνη
καὶ τὴν ἀδρεναλίνη ἢ ἐκχυλίσμα-
τα ὁρμονῶν — κατὰ τὴν συμβου-
λὴ τοῦ γιατροῦ, φυσικὰ —, δί-
νουν, τὶς περισσότερες φορές, ἐ-
ξαιρετα καὶ διαρκή, ἀν ὄχι μόνι-
μα ἀποτελέσματα.

Δυὸ κανόνες ὑγιεινῆς

• Οἱ υπότονικοὶ πρέπει ν' ἀκο-
λουθοῦν δυὸ καθημερινούς κανό-
νες ὑγιεινῆς. Κατ' ἀρχήν, ἐπεὶ
τὰ ἄκρα τους εἶναι εὐαίσθητα
στὸ κρύο, θὰ αἰσθάνονται καλύ-
τερα ἀν κάνουν στὴν ἀρχὴ καὶ
στὸ τέλος τῆς ἡμέρας ντους ἐναλ-
λάς κρύα καὶ ζεστά.

• Κατόπιν, ἐπεὶ συνήθως εἶ-
ναι ἀδύνατοι καὶ πιάσουν ἀπὸ
σπλαχνοπτώσεις, εἶναι ἀπαραί-
τητο νὰ καταπολεμοῦν συνεχῶς
τὴν δυσκοιλιότητα καὶ κατὰ προ-
τίμηση μὲ μέσα ὄχι φαρμακευ-
τικά: τρώγοντας κάθε μέρα φρου-
τα κομπόστα καὶ ἀποφεύγοντας
τὰ πολλὰ ὠμά που μποροῦν νὰ
ερεθίσουν τὸ έντερό τους. Ἐδῶ
πρέπει νὰ συστήσουμε καὶ πάλι
τὴν γυμναστική, ἰδίως τοῦ κοι-
λιακοῦ χώρου, ποὺ ἔχει ὄχι μόνο
τονωτικά, ἀλλὰ καὶ καθαρτικά ἀ-
ποτελέσματα.

• Τέλος, οἱ υπότονικοὶ, ποὺ ἡ
εὐκόλη κόπωση τοὺς τοὺς κάνει
νὰ αἰσθάνονται στὸ περιθώριο
τῆς γενικῆς δραστηριότητος τοῦ
περιβάλλοντός τους, μποροῦν νὰ
παρηγορηθοῦν κάπως μὲ τὴν δια-
πίστωση ὅτι χρησιμοποιοῦν λι-
γώτερο ἐντατικά τὴν καρδιά τους
καὶ εἶναι λιγώτερο ἐπιρρεπεῖς
στὰ ἐπιφοβὰ ἐκεῖνα ἀτυχήματα,
ὅπως ἡ ἀρτηριοσκλήρωση, τὸ ἔμ-
φραγμα καὶ τὰ ἐγκεφαλικά ἐπει-
σόδια, στὰ ὁποῖα δίνουν εὐκολό-
τερη λεία οἱ «γείτονές» τους οἱ
υπέρτασοι.

• Ἐξ ἄλλου, χωρὶς νὰ θέλωμε
νὰ ἐμπνεύσουμε ὑπερβολικὴ αἰσι-
οδοξία, ἂς προσθέσωμε ὅτι σὲ
κάθε ἄτομο, εἴτε ὑποτασικό, εἴτε
υπέρτασικό εἶναι, ὁ βαθμὸς τῆς
πίεσεως παίζει πολὺ μικρότερο
ρόλο ἀπὸ τὴν ἰσορροπία τῆς.

Ἄντρέ Σουμπιράν

ΔΩΡΕΑΝ
25 ΙΟΥΛ. - 31 ΟΚΤΩΒ.
ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΜΠΟΛΑ ΣΙΝΙΑΛ

**ΜΟΝΟΝ
ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΡΙΓΕΣ
ΤΗΣ ΣΙΝΙΑΛ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
24 ΩΡΕΣ ΤΟ 24ΩΡΟ!**

Συμπληρώστε δωρεάν δελτία και κερδίστε τὰ πλούσια αὐτὰ δῶρα

ΔΩΡΕΑΝ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΜΠΟΛΑ Σινιάλ	1ος Λαχνός ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ NSU 110 5 θέσεων, 8 ἴππ.	2ος Λαχνός ΤΑΞΙΔΙ 10 ἡμερῶν στὸ ΠΑΡΙΣΙ μὲ τὴν ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ γιὰ 2 άτομα, μὲ ἐξοδα διαμονῆς καὶ ἄλλα προληπόμενα	3ος Λαχνός Ἡλεκ. ψυγείο τύπ. SA 57 Electrolux 4ος-10ος Λαχνός: ἀπὸ μία Ἡλεκ. σκούπα τύπ. Z 65 καὶ ἄλλα 200 δῶρα
--	---	--	--

Ζητήστε δωρεάν δελτία ἀπ' τὰ καταστήματα ποὺ πωλοῦν Σινιάλ.

SI/HE/07/C

'Εκπλήξεις, όχι γοντεία

Ο ΓΚΥ ΛΑ ΡΟΣ εντυπωσίασε εφέτος. Ένα από τα μοντέλα του (αριστερά), που συζητήθηκε περισσότερο, ήταν και το παράξενο αυτό ανσάμπλ, ταγιέρ - σόρτ από ποντικογούνα, δαντελένια μπλούζα και κάλτσες και λουστρένια μαύρη ζώνη. Στο κεφάλι, ένα επίσης γου-νινο τσεμπέρι. Παιά, όμως, θα το φορέση; Το «μπιλέ δ-νείρο», της Μαντλν ντε Ρός (κάτω), είναι φτιαγμέ-νο από μπλε μεταξωτό, με κεντημένη ζώνη και τσε-πάκι. Το παλτό είναι από πλαστικό γκριζό λουστρένι, ντυμπλαρισμένο με μάλλινη κερασιά φόδρα, και φέρει μια διπλή σειρά κουμπιών από φανταχτερά στράς...

Από την 1η Αυγούστου, που άρχισε το ετήσιο παρισινό φε-στιβάλ της «νέας μόδας», οι ειδικοί σχολιαστές των εφημερίδων και περιοδικών αγωνίζονται να κρίνουν την απογοήτευσή τους... πάντοτε με την ευχέρεια του πλουσίου λεξιλογίου, μιλούν για «νε-ανικές γραμμές», «απροσδόκητες εμπνεύσεις», «σύγχρονες κομψό-τητες», για την «γυναίκα - κορίτσι - άστροναύτη» της διαπλανητι-κής μας εποχής, αλλά ανάμεσα στις γραμμές και στα σκίτσα (φω-τογραφίες δημοσιεύονται μόνον τώρα, τέλος Αυγούστου), μαν-τεύει κανείς, ότι η «νέα» παρισινή μόδα, είναι για πρώτη φο-ρά μια απομίμηση, μια παραλλαγή της περσινής και προπερσινής μόδας του Λονδίνου και της Ρώμης, της μόδας δηλαδή των πολύ νέων και πολύ ιρελλών ιδιοκτητών των διαφόρων «μπουτίκ» που παίζουν με τα χρώματα, με τους εκκεντρικούς συνδυασμούς ύφα-σμάτων, με τις χονδρές και τα μεταλλικά υφάσματα, και τα πε-τσιά, και τις γούνες, και τις δαντέλλες, παντρεύοντας με κινισμό τα πιο ανάρμοστα υλικά με την διάθεση περισσότερο να εκπλήξουν παρά να γοητεύσουν...

Τί δουλειά, όμως, είχε η «σοβαρή μόδα», ή γαλλική, να πέση ο' αυτή την παγίδα; Και να παρουσιάση, στην παραζάλη της, μια συλλογή από τελείως παράξενες συλλογές; Διότι εφέτος, για να δρίσκται «μέσω» ος όλες τις καταστάσεις, ν' άρξση ος όλες τις ηλικίες, να κολακεύση όλα τα γούστα, δείχνει μοντέλα που διαφέ-ρουν το ένα από το άλλο, όσο το φόρεμα ρομαντικής μπਾਲερίνας από την στολή βατραχανθρώπου... Είς την σφραγίδα Μόδα 1966

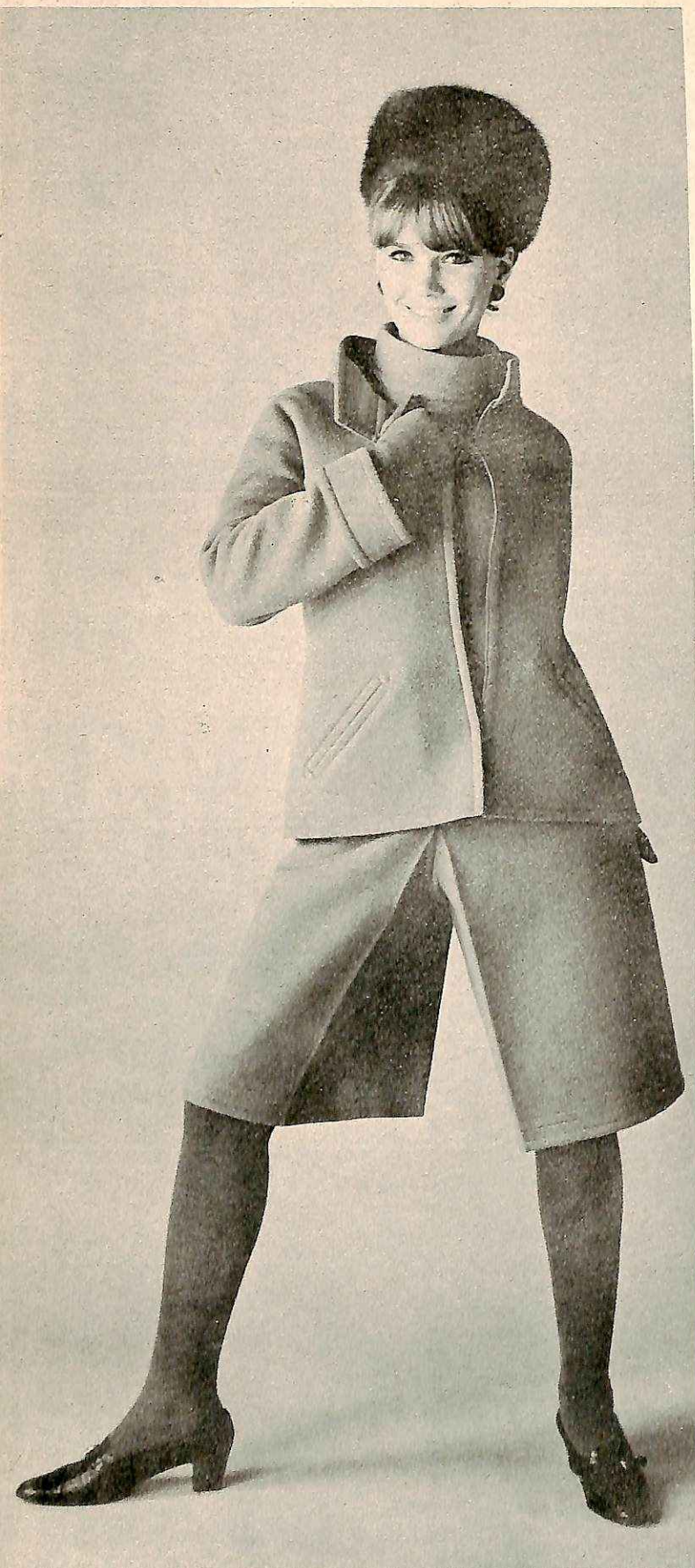

ΥΠΑΡΧΕΙ πάντοτε η «Ζολι μαντάμ» του Πιέρ Μπαλμαίν και στην έκδοση 1966 - 67. Είναι ένα ταγιέρ από χον-δρο λευκό μάλλινο, με μια σειρά κουμ-πιά εμπρός, και εσάρπα από το ίδιο ύ-φασμα, ντυμπλαρισμένη με γούνα από λούτρε. Ο σκούφος, επίσης από λούτρε, όπως και το γαρνίρισμα στα μανίκια.

ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ, απλή, απείρευτη, ή γραμμή του Ντιόρ για το θράδυ. Εί-ναι το Νο 118 από εαυνοκόκκινο κρέπ, στο χρώμα της τομάτας. Το ντεκολτέ ίσια - ίσια στο λαιμό μπροστά, σταυρω-νει πίσω με δυο χοντρές μπρετέλλες, που καταλήγουν ος κουμπιά. Η γραμ-μή του, έντελως ελεύθερη, ανοίγει ε-λαφρώς κάτω, σχηματίζοντας λούκια.

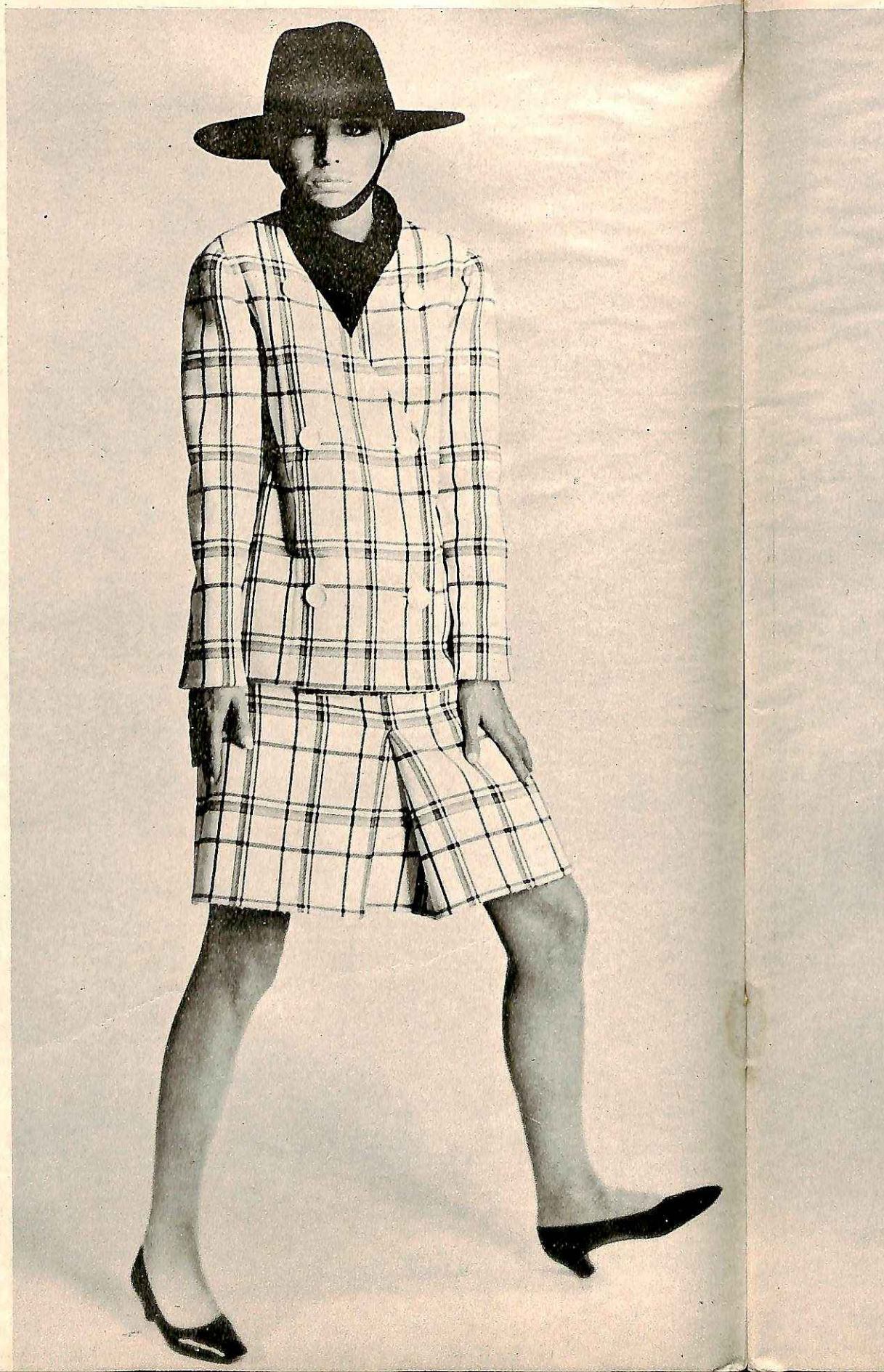

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΡΩΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Ο ΠΑΤΟΥ επιμένει στην «ζύπι κυλότ», που την βρίσκει πρακτική, κομψή και άνετη. Τό τρονά πιές από καμηλό φοριέται με μακριές χοντρές κάλτσες και χοντρά μοκασίν. Ο σηκωτός γιακάς της μπλούζας και τα πολλά γαζιά τονίζουν την έντονα σπόρ γραμμή του συνόλου. Στα ταγιέρ του (δεξιά), ο Πατού φρόντισε να διατηρήσει την εντύπωση της «ζύπι κυλότ» με μιὰ βαθειά κουφόπιετα στο μέσον της φούστας. Η φούστα είναι λίγο πιο πάνω από το γόνατο, αλλά ή ξακέττα όμως κατεβαίνει αρκετά χαμηλά.

- 1967» έχουμε φορέματα και ταγιέρ φρόνιμα και συντηρητικά, από μονόχρωμα κλασικά υφάσματα στολισμένα με λίγη γούνα, με τακτοποιημένα κουμπιά, με συμμετρικές τσέπες... και έχουμε και διασημικές φόρμες από γυαλιστερά πλαστικά στολισμένα με ζωγραφιστές φριζούρες... Αρχίζει το κρεσέντο της τρέλλας από τον Μπαλμαίν, ο οποίος αγκισιρώνεται ακόμη εις την γραμμή «Jolie Madame» και δείχνει διάθεση να κολακεύη ακόμη τις ώρατες και σιχνά όχι πολύ νέες πελάτισσές του. Προφανώς δεν αποτολμά να απευθυνθή εις την εξάλλου εξωφρενισμού νεότητα... και φθάνοντας εις τον Γκν Λαρός, ο οποίος αντιθέτως πέταξε τον σκούφο της κομπρήτος στον άερα, και απειόλημσε μοντέλα που θα διασκεδάσουν μικρές δεκαπεντάχρονες «γέ - γέ», παρελαύνουν όλα τα θρυλικά γαλλικά όνόματα της «βί - κοντύρ», προσφέροντας απίθανες ποικιλίες...

Η ΜΑΝΤΑΕΝ ΝΤΕ ΡΟΣ διατηρεί την μίνι - ζύπι ακόμη και τον χειμώνα. Φροντίζει, όμως, να σκεπάσει και να ζεστάνη τα ανέλυτα γόνατα με ένα χοντρό παλτό από καπαρντίνα, ντυμπλαρισμένο με γούνα καγκουρώ. Το φόρεμα σε στυλ φόρεμα, με ένα εκλαιρ από πάνω ως κάτω, και σηκωτό στρατιωτικό γιακά. Οι πλαστικές μπόντες ως το γόνατο, μαύρα πέτσινα γάντια και καπέλλο αλλά Γκάρμπο, συμπληρώνουν την εμφάνιση.

Ο ΠΙΕΡ ΚΑΡΝΤΕΝ εδημιούργησε αυτή τη φορά την συλλογή του όχι για την Ζαν Μορώ. Τα μοντέλα του, πολύ νεανικά, πολύ εκκεντρικά, πολλή περιέργεια, δύσκολα πηγαίνουν σε όλες τις γυναίκες. Μία από τις δημιουργίες, που συζητήθηκε ιδιαίτερα, ήταν το πρωινό σύνολο (δεξιά), με την καρδιά φούστα αρκετά πάνω από το γόνατο, μονόχρωμο κορσάζ και το λευκό χοντρό πουλόβερ από μέσα. Τα μαύρα λουστρινένια παπούτσια δίνουν γύρω στους άστραγάλους, με μεγάλους, έντυπωσιακούς φιδύκους.

Τα παιδιά μεγάλα όνόματα σε νέους αγώνες

Γενικά — αν μπορεί κανείς να ανακαλύψει μια αυθεντικά γυναικεία γραμμή — η μόδα 1966 - 67, προτιμά:

- Τις κοντές φούστες για την ημέρα, στο γόνατο ή λίγο πιο υψηλά.
- Την ίδια γραμμή, με την μέση μάλλον χαμηλά.
- "Η την γραμμή «έδαζε», σαν ανεστραμμένο χωνί, που σχηματίζει πότε ή φούστα, πότε ή ζακέτα.
- Τα πλούσια υφάσματα, τα βαριά, που έχουν «κορμί» και στέκονται, κρατώντας τις αστηρές δοιζόντιες γραμμές.

Ύπό το «μεταλλικό»

- Τις αντιθέσεις χρωμάτων, τούς δι-χρωμους και τριχρωμους συνδυασμούς.
- Και εμπριμέ με μεγάλα σχέδια, που θυμίζουν υφάσματα επιπλώσεων...
- Τα λαμέ τα ασημένια. (Το χρυσό έ-χει παραμεριστεί, ίσως, διότι, ακόμη δεν έχουν εκιοξευθεί χρυσίζοντες δορυ-φόροι...).
- Τα «ταγιέρ - παντελόνια» με κοντιές και μακριές ζακέτες και σιρατιωτική γραμμή...
- Τα τζάμπερ με ύψηλό γιακά «col - roulé», τα οποία φοριούνται με μπλου-ζες και ποδιές, χωρίς μανίκια.
- Τα παρρό, τις ρίγες, τα γεωμετρι-κά σχήματα — όχι τόσο τα έντελώς ά-φηρημένα «όπ»...

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟ κορίτσι της Μαντλν ντε Ρός θα λάμψη εφέτος τόν χειμώνα. Φόρεμα από πλεκτή ασημένια κλωστή, που φθάνει ως τα μέ-σα της γάμπας, ασημένια παπούτσια, ασημένια αξεσουάρ. Ακόμη και το μακιγιάζ εφέτος τόν χειμώνα θα έχει μια αστραφτερή ακτινοβολία.

▲ ΓΡΑΜΜΗ ΑΛΦΑ και γραμμή Γιώτα. 'Ο Λουί Φερρώ διασκεδάσει με τις αναλογίες της γυναι-κειας σιλουέτας. Τα ταγιέρ - παντελόνια του, με τις πολύ μακρυνές ζακέτες, που φθάνουν ως κάτω χαμηλά στο γόνατο, αφήνουν να φαίνων-ται από κάτω παντελόνια σε ίσια γραμμή...

κορίτσι» της Νιέ Ρός ως το «μεσαιωνικό» του Φερρώ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ εμπνέει τόν Ζαν Έστερέλ. Το βράδυ ελέπει τις γυναίκες σαν οδάλισκες, με μακριά παντελόνια, με άερα πέπλα από μουσελίνα, με κεντημέ-να κορσάζ, με άκαλυπτη μέση. Το φαντασμαγορικό αυτό σύνολο είναι από λαμέ ύφασμα και προσφέρει δυό εκδοχές. "Άλλοτε σαν παντελόνι - πιτζάμα για το βράδυ, και άλλοτε, με τα φύλλα ειγμένα μπροστά, σαν βραδινή τουαλέτα. 'Η κόμμωση, με την ασυμμετρική γραμμή, οφείλεται στον κομμωτή 'Αλεξάντρο

Ο ΛΟΥΙ ΦΕΡΡΩ δίνει μεσαιωνικό χαρακτήρα στις περισσότερες δημιουργίες του. Το μοντέλο του (άνω) είναι από μαύρο βελούδο, κοντό, αρκετά πά-νω από το γόνατο, με διπλή σειρά από ασημένια κουμπιά, ασημένια ζώνη, λαμέ φωσφορίζουσες κάλ-τσες και εφαρμοστές δερμάτινες μπόττες. Για την πόλη: "Ένα ταγιέρ από μαυρόασπρο μάλλινο ύφα-σμα, σε ασυμμετρική γραμμή, (κάτω). Φούστα φά-κελος, και ζακέττα εφαρμοστή και μακρυνά ως τους γοφούς. Ένα φιλό ζωνάκι στην μέση δίνει έ-λευθερα, χωρίς καθόλου να κόβει την σιλουέτα.

▲ **ΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ:** Η Μάγκν Ρούφ έδημιούργησε την «Μεσσαλίνα», από καφετιά μουνσελίνα και ολοκέντητο κορσάζ, γαργαρισμένο με γούνα στα μανίκια. "Ανω: 'Ο Ζαν Πατόν παρουσιάζει ένα κονταίηλ λαμέ με έξαξέ φούστα, σε γραμμή μάλλον σπόρ, και μπουφάν κορσάζ, χωρίς γιακά και μανίκια, και ιδιότυπο δέσιμο στο ένα πλάι. "Ανω δεξιά: 'Ο Πιέρ Καρντέν επιμηκύνει την σιλουέττα με διαγώνιες ραβδώσεις, σε μπέξ και σε χρυσαφένιους τόνους..

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΟΛΑΚΕΥΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΜΙΑ ΠΟΙΚΙΛΙΑ «ΚΛΑΣΙΚΩΝ» ΣΧΕΔΙΩΝ...

► **ΑΡΙΣΤΕΡΑ:** 'Ο Καρβέν επανέρχεται στα τολμηρά ντεκολτέ, που διαγραμματίζουν την κλασική λιτότητα της γραμμής του. Δεξιά: 'Ο Μάρκο Μπον του Ντιό έδωσε ένα μονοκόμματο σύνολο που σχηματίζει φόρεμα και μαντώ, από κρέπ σε ισονάρ απόχρωση. "Ανω δεξιά: 'Ο Ζαν Ντεσσε σκορπίζει χρυσές λάμπες γοητείας. Πλατινένια μαλλιά, χυμένα στους ώμους, χρυσαφένιο ολοκέντητο φουρώ, με μεγάλο ντεκολτέ στην πλάτη και με κρόσσια στον ποδόφυλο.

— Σε τί θέλετε να παραβγούμε; Σε μπάσκετ - μπάλ;
(Από το Saturday Review of Literature)

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ • ΑΡΙΘ. 566
ΕΤΟΣ ΙΑ' • 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1966

Γραφεία: Αθήναι, Σωκράτους 57 -
59 (τ.τ. 101). Τηλέφωνα: Διευθύν-
σεως, 537.988. Συντάξεως, 523.366.
Διαχειρίσεως, Διεκπαιρώσεως, Αγ-
γελιών Τηλ. 537.611 (10 γραμμάι)

ΕΚΔΟΣΙΣ

«Εκδόσεις Βλάχου - Λούνδρα»

ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

«Ελένη Γ. Βλάχου - Λούνδρα»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Κ. Ψύχας

ΣΥΜΒΟΤΑΙΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Π. Λαμπριάς

Αρχισυντάκτης: Δ. Παπαναγιώτου.
Αρθρογράφος: Θ. Παπακωνσταντί-
νου. Επί της ΐλης: Κ. Βεντίκος.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Πέτρος Ανανωστόπουλος, Φρέντι Γερ-
μανός, Θέμος Δασκαλόπουλος, Ελένη Λου-
μίδου, Β. Καζαντζής, Μ. Καραβία, Μ.
Κοτσαμάνη, Αλ. Κοτρίας, Ι. Λάμπας, Ν.
Μαστοράκης, Ν. Μεταξάς, Μ. Παρσεν-
αίδης, Ροίτα Σάκου, Ανδρέας Φραγ-
κίδης, Ι. Χατζηαυτίσης, Σ. Χατζηαυτίσης

Χο. Αλούπης, Στέλ. Αρτεμίδης, Δημή-
τριος Βόγλης, Αγγελόλας Βούρδουλης, Ι.
Γιάννης, Α. Διαμαντόπουλος, Γ. Δρόσος,
Α. Καραμάρης, Θ. Καρζής, Ε. Κόμαν, Α.
Κορομηλάς, Α. Λιδωρίκης, Α. Μαρ-
κάκης, Χο. Οικονόμου, Γεώργ. Πρεβε-
λάκης, Ελένη Χαλκούση, Αγρίνη Χαρέ-
μη, Κ. Χαλκίτης, Βαγγέλης Ψυράκης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΤΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Νικόλαος Καραμούζης

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Φο. Αλιούδας, Ελένη Αρδανίτη, Δημ.
Δουλαβέρης, Γιάννης Κυριακόπουλος, Μ.
Λάσση, Μίκα Ρωμανού, Ηλ. Σκουλάς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΠΗΡΕΣΙΑ

Β. Καραμανώλης, Π. Ασημακόπουλος, Κ.
Πασχαλίδης, Α. Παπαδημιός, Α. Λουβίδης

Προστάμενος τυπογραφείου: Δ. Φλώρος
(Οδός Αγγιόλου, αριθμός 23, Αθήναι)

Σ' αυτό το τεύχος

ΟΙ διακοπές της Πάολα	Σελ. 22 - 25
Μετέλληνες — 8ο μέρος	» 27 - 32
Ελληνορωμαϊκά	» 33
Ο Ξογράφος Δέρπαας	» 34 - 40
Φωτορεπορτάζ	
Από το Διάστημα	» 42 - 47
Ελληνες βατραχάνθρωποι	» 49 - 51
Το σημειωματάριο της Βέρας	» 55
Στολκ - τής της Μαρινέλλης	» 60 - 61
Η Μπεννάλια Φιλοθέης	» 62 - 68
Τά χέρια ενός ανθρώπου	» 64 - 65
Αγνωστο Ξεγο του Πικιώνη	» 66 - 68
Η Ναθαναήλ Ντάμα - Σπαθί	» 70 - 71

Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΙΣ ΣΙΝΕΜΑ ΕΥΡΩΠΗ «Η επίσημος αναγγελία τής εκλογής»

ΑΘΡΟΑ ήταν η προσέλευση των υποψηφίων στο ρούφ - γκάρντεν στο ξενοδοχείο «Βασιλέων Μέλθρον», όπου ειδικό συνεργείο των «Εικόνων» σε συνεργασία με τον Εθνικό Ιταλικό Οργανισμό Τουρισμού πρόβαίνει σε καθημερινές φωτογραφήσεις των υποψηφίων, καθώς επίσης και στην συμπλήρωση των σχετικών δελτίων για την συμμετοχή...

Ο προκριματικός κύκλος τής επιλογής τής εκπροσώπου τής Ελλάδος για τον Πανευρωπαϊκό Διαγωνισμό τής MISS CINEMA EUROPE 1966 έληξε την παρελθούσα εβδομάδα με την επιλογή 15 προκριματικών υποψηφίων που επέλέγησαν από έναν αριθμό 40 περίπου φωτογραφιών, μετά την πρώτη διαλογή μεταξύ 138 υποψηφίων. Έξ αυτών η κριτική επιτροπή επέλεξε τελικώς 15, οι οποίες και εκλήθησαν να παραστούν στην πανηγυρική συγκέντρωση των «ΕΙ Κ Ο Ν Ο Ν», σε συνεργασία με τον Εθνικό Ιταλικό Οργανισμό Τουρισμού, στο «ρούφ - γκάρντεν» του ξενοδοχείου «Βασιλέων Μέλθρον». Την κριτική επιτροπή αποτελούν ο καθηγητής κ. Κων. Κιτσίκης, πρόεδρος, ο έν Αθήναις αντιπρόσωπος του Ε.Ι.Ο.Τ. κ. Μ. Κούριας, ο κ. Δημήτρης Χόρν, ή κ. Βούλα Ζουμπούλη, ή κ. Φιλ. Φίλος, ή κ. Ζάν Ντεσσές και ο διευθυντής των «ΕΙ Κ Ο Ν Ο Ν» κ. Κων. Ψύχας. Την σημερινή τελετή θα κινηματογραφήσουν ειδικά συνεργεία τής ελληνικής και ιταλικής τηλεόρασης, τής δημερείας επίκαιρων κλπ. Η ανακήρυξις τής εκπροσώπου τής Ελλάδος, καθώς και των δύο αναπληρωματικών εκπροσώπων, έχει προκαλέσει το ενδιαφέρον του ελληνικού καλλιτεχνικού κόσμου, ιδίως έφ' όσον μεταξύ των υποψηφίων περιλαμβάνονται νέα ταλέντα, τα οποία έχουν ήδη διακριθί στον ελληνικό κινηματογράφο. Παράλληλα, μεταξύ των 15 τελικών υποψηφίων περιλαμβάνονται γνωστά μέλη τής αθηναϊκής κοσμικής νεολαίας. Στο προσεχές τεύχος των «ΕΙ Κ Ο Ν Ο Ν» θα δοθί πλήρης περιγραφή τής τελετής τής εκλογής τής Ελληνίδος εκπροσώπου στον διαγωνισμό MISS CINEMA EUROPE 1966 και των διαφόρων εκδηλώσεων που σχετίζονται με τον διαγωνισμό, και των οίκων και οργανισμών που δόθήσαν την διοργάνωση

Η χαρούμενη ταινία των διακοπών της Πάολα στην ιταλική Ριβιέρα

Στην λαστιχένια θάρκα με τον Φίλιππο

Ένας νεαρός, αλλά δεινός κωπηλάτης

Με χαμόγελο σκαρφαλώνει στη θάρκα

Μητέρα και γιός ανοίγονται στα βαθιά

Ο πρίγκιψ Άλβέρτος παίρνει τα κουπιά

Η δροσιά του νερού είναι έλκυστική

Πολύ περήφανος ο δεύτερος καπετάνιος

Η Πάολα δεν θέλει να βγεί από το νερό

Οι διακοπές της Πάολας και του Άλβέρτου άρχισαν στα ελληνικά ακρογιάλια με τις πρώτες ζέστες του καλοκαιριού. Και τώρα που η θερινή περίοδος διανύει τα τελευταία της στάδια φαίνεται ότι θα κλείσουν στις ακρογυαλιές της πατρίδας. Γιατί εκεί, στο Ρόνκι της Τυρρηνικής Ριβιέρας, βρίσκονται εγκατεστημένοι τις τελευταίες εβδομάδες η πριγκίπισσα Πάολα, που είναι Ιταλίδα, και ο σύζυγός της πρίγκιψ Άλβέρτος της Λιέγης. Μόνο που αυτή τη φορά το νεανικό πριγκιπικό ζευγος έχει μαζί του και τα τρία παιδιά του, τον Φίλιππο, 6 ετών, την Άστριντ 4 και τον Λώρεντ 3. Και είναι πραγματικά ένα χάρισμα οφθαλμών να βλέπουμε κανείς την ωραιότερη Πάολα με τα μικρά πριγκιπόπουλα να περνούν καθημερινά ατέλειωτες ώρες στην θάλασσα. Μιά εικόνα όλο σφρίγος και δροσιά...

Αύτη την φορά ή Πάολα ήταν άφογη στις διακοπές της, παραδέχονται κι αυτοί ακόμη οι αύστηροί επικριταί της. Έντυπώσισε χωρίς να σοκάρη και ακολούθησε την μόδα, χωρίς να φθάση σ' έξωφρενισμούς.

Εμφανίσθηκε στις άκρογιαλιές, άλλοτε με ένα έμπριμέ μαγιό, με ιδιόμορφο στρογγυλό άνοιγμα στην πλάτη, και άλλοτε με μπικίνι.

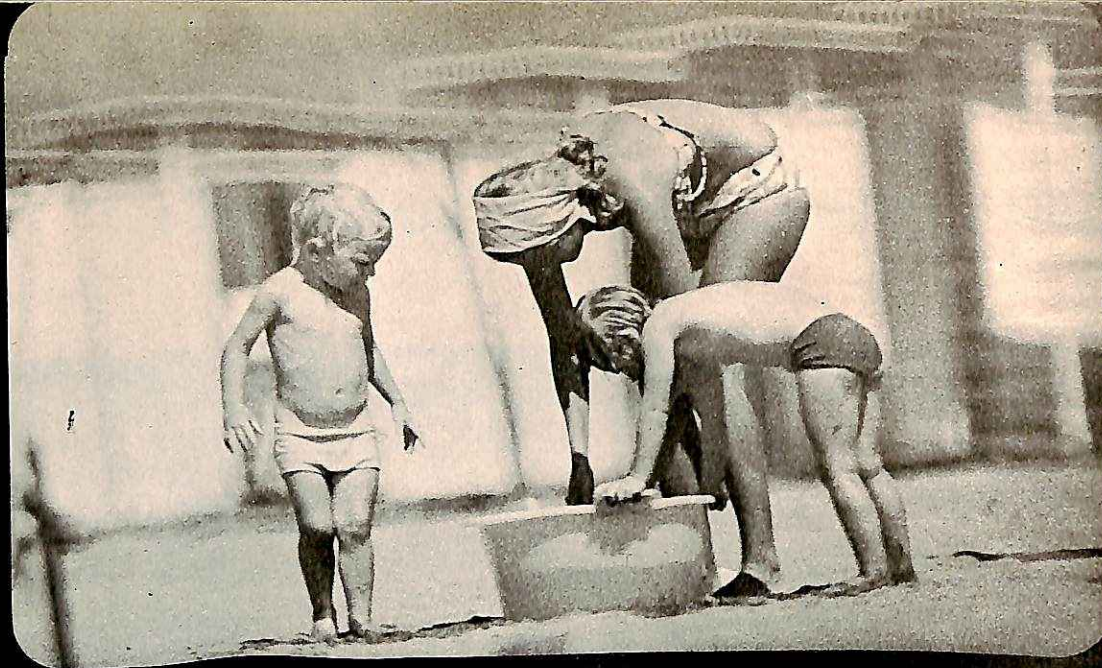
Δεν απέφυγε πάντως ούτε αυτή την φορά τὰ σχόλια. «Η σιλουέττα της, αίσθητά πιδ γεμάτη από πέρυσι, δεν της έπιτρέπει πιά τολμηρές εμφάνισεις», είπαν μερικοί. Στην πραγματικότητα όμως ή Πάολα δεν θέλησε να συγκεντρώση έφέτος την προσοχή του διεθνούς τύπου γύρω της, γιατί άπλούστατα δεν ήταν μόνη της. Στην Ιταλική παραλία του Ρόνκι, που τὸ πριγκιπικό ζεύγος του Βελγίου περνούσε άλλοτε ξέγνοιαστα διακοπές έρωτευμένων, έχουν πάρει έφέτος μαζί τους και τὰ παιδιά τους.

Καλοκαιρινὸς ἐπίλογος...

Ηταν κατ' αρχή «διακοπές οικογενειακές» και ή άραία Πάολα δεν θέλησε να χαλάση αυτό τὸν χαρακτήρα. Αύστηρο ήταν και τὸ πρόγραμμα τῆς ήμέρας τους. Μπάνιο τὸ πρωί στις 9, ήλιοθεραπεία, φαγητό, μεσημβρινὸς ύπνος, περίπατος.

Ὁ πρίγκιψ Άλβέρτος σάν καλὸς μπαμπάς έχει αναλάβει υπεύθυνα τὸς γιούς του, ενώ ή Πάολα άσχολεῖται στοργικά με τὴν κόρη της. Τῆς μαθαίνει κολύμπι, τὴν ντύνει, τὴν κτενίζει, και παίζει υπομονητικά με τὶς ώρες μαζί της στην άκρογιαλιά, κτίζοντας πύργους στην άμμο.

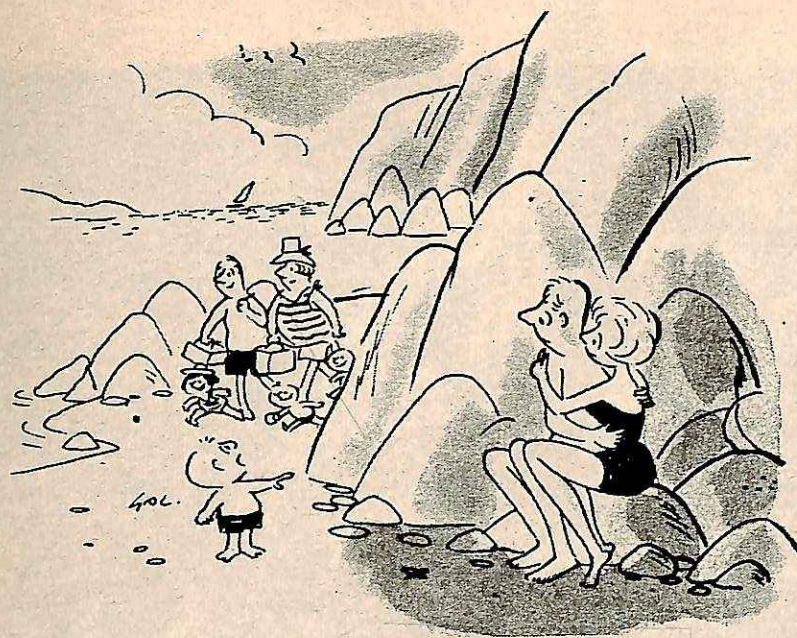
Οί διακοπές αυτές αποτελούν και τὸν επίλογο τοῦ έφεινου καλοκαιριοῦ τους, που άρχισε εύθυμα στην Άθήνα, πέρασε οικογενειακά στην Ιταλία και θα καταλήξη σέ λίγο αύστηρά στο Βέλγιο. ■■■

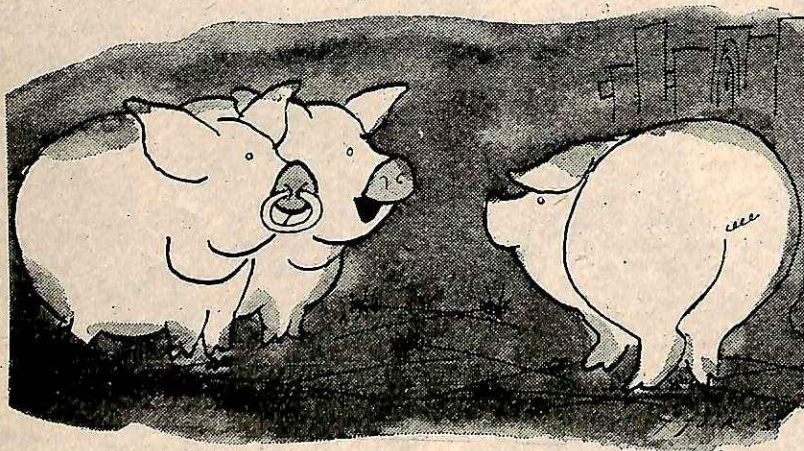
Ο Φίλιππος είναι πιά αρκετά μεγάλος για να φραντίζει τὸν εαυτό του. Η Άστριντ όμως (με τὸ μαύρο μαγιό) και ὁ Λώρεντ δεν τὰ κατοφέρνουν ακόμη μόνοι τους, κ' έτσι, μετά τὸ θαλάσιο μπάνιο, χρειάζονται τὴν βοήθεια τῆς μητέρας για να ξεπλύνουν τὴν άλμύρα από τὰ μαλλιά τους. Είναι μιὰ καθημερινή διαδικασία που ή πριγκίπισσα Πάολα τὴν κάνει ανελλιπώς, πράγμα που δεν φαίνεται να εύχαριστη ιδιαίτερα τὰ μικρά πριγκιπόπουλα.

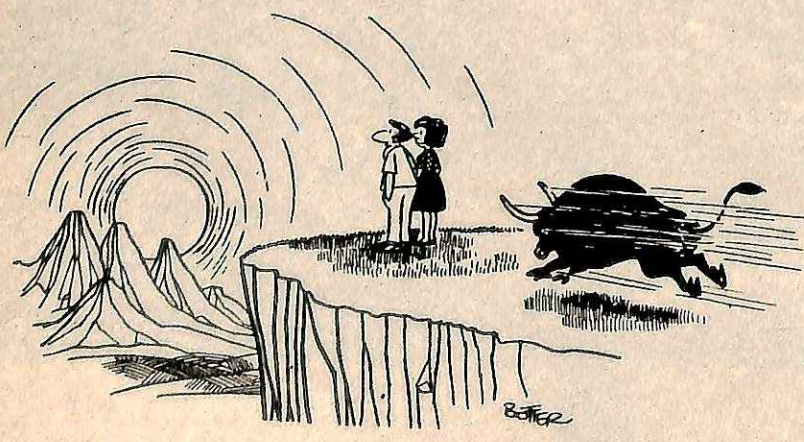
Τὸ άπόγευμα δεν έχει μπάνιο. Η πριγκίπισσα Πάολα, με τὸ ποδήλατο, περιδιαβάει τακτικά στην έξοχή, παίρνοντας πάντα σάν συνεπιδάτη ένα από τὰ τρία μικρά. Στην προκειμένη περίπτωση «τυχερὸς» είναι ὁ Λώρεντ, που κρατιέται καλά άνεβασμένος στή σχάρα. Τὸ πριγκιπικό ζεύγος με τὴν απλότητα τῶν τρόπων και με τὴν προσήνεια έχει κατακτήσει τὸς πάντας και περιβάλλεται από φιλική άτμόσφαιρα.

—Μαμά! Μπαμπά, έλατε από εδώ, έχει σκιά...

—'Αρραβωνιάστηκε!

—Ποτέ δὲν είδα τὸν οὐρανὸ τόσο κόκκινο.

«Σατούρνους προσωπολάτρικους»

Τὴν Δευτέρα ὁ Ρουμάνος πρωθυπουργὸς θὰ βρίσκεται στὴν Ἀθήνα. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀποφασίζει γιὰ τὶς τύχες τῆς χώρας του. Αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο προνόμιο τὸ ἔχει μόνο ὁ γεν. γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ρουμανίας, ὁ περίφημος ἥδη καὶ σκληροτράχηλος Τσαουσέσκου. Ἀλλ' εἶναι εκπρόσωπος ἑνὸς κράτους ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ κράτησε τὴν ἀναπνοή του κόσμου μετὰ τὶς ὀρμητικὲς καὶ θεαματικὲς τάσεις του νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὴν κηδεμονία τῆς Μόσχας. Καὶ ἡ ἐπίσκεψή του εἰς τὴν ἀνεξαρτητοποίηση τῆς: Ἀκολουθοῦν τὸν δρόμο αὐτὸν πραγματικά καὶ οἱ ἄλλες Ἀνατολικὲς χώρες.

Ποῦ οφείλεται αὕτὴ ἡ χαλάρωση τῶν δεσμῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, ποὺ μέχρι πρό ὀλίγων ἐτῶν θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς χιμαίρα;

Ἀπλούστατα, στὴν λειτουργία ἑνὸς νόμου ποὺ πιστευόταν ἄλλοτε ὅτι μπορούσε νὰ ἰσχύῃ μόνο μεταξὺ καπιταλιστικῶν χωρῶν καὶ γιὰ κανένα λόγο μεταξὺ κομμουνιστικῶν κρατῶν. Πρόκειται γιὰ τὸν νόμο τῆς «ἀνισόμετρης ἀναπτύξεως»: Οἱ διαφορὲς χώρες ἀναπτύσσονται μὲ διαφορετικὸ ρυθμὸ ἡ καθε μίαν. Καὶ ὅπως διέτύπωσε ὁ Λένιν:

«...Ἡ ἀνισόμετρη ἀνάπτυξη προκαλεῖ τὶς ἀντιθέσεις τῶν καπιταλιστικῶν κρατῶν, τὶς ἀπαυστερὲς προσπάθειές τους γιὰ ἀναδιανομὴ τῶν ἀγορῶν, τῶν ἀποικιῶν, τοῦ κόσμου ὅλου, μὲ ἀποτέλεσμα τοὺς πολέμους. Ἀλλὰ σὲ μᾶς, (ἐννοεῖ τὶς κομμουνιστικὲς χώρες) τέτοιο πράγμα εἶναι ἀδιανόητο. Μία δὲ μόδα κρατῶν μὲ σοσιαλιστικὸ καθεστῶς, αὐτόματα ἀποτελεῖ ἐνιαῖο σύνολο, στὸ ὁποῖο ἐφαρμόζεται κοινὸς σχεδιασμὸς, κοινὴ ἀρμονία, κοινὴ ἰσόμετρη ἀνάπτυξη. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μεταξύ τους διαφορὲς σὲ βιοτικὸ ἐπίπεδο, οἱ ἀντιθέσεις τους, οἱ ἀλληλοδιεκδικήσεις τους, θὰ εἶναι ἀγνωστες». Καὶ ποῖα εἶναι ἡ πραγματικότης σήμερα;

Σήμερα ἡ ἀνάπτυξη τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν γίνεται τόσο «ἀνισόμετρα» (βλῆσθ' ὅσο τοῦλάχιστον τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν. Θὰ ἀποτελοῦσε ἀνοήτῳ νὰ ἀρνήθῃ κανεὶς τὶς ἀξιοποιητικὲς πρὸς τοὺς τοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου, ποὺ τὸ 1965 ἡ βιομηχανική του παραγωγή ἔφθασε τὰ 33% τῆς παγκοσμίου, ἐνὸς πρὸ 10 ἐτῶν ἦταν 28% καὶ πρὸ 15 ἐτῶν 26%. Ἀλλὰ ἡ διαφορά βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ κατὰ κεφαλὴν βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως, μεταξὺ π.χ. Τσεχοσλοβακίας καὶ Κίνας, εἶναι μεγαλύτερη παρὰ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γκόνας, ἡ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ζουλάνδης. Σύμφωνα μὲ ἑγκυρὰ στοιχεῖα, μὲ βάση τὸν δείκτη 100 γιὰ τὸ ρωσικὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο (κατανάλωση

κατὰ κεφαλὴν) καὶ τὴν ρωσικὴ βιομηχανικὴ παραγωγή (κατὰ κεφαλὴν), τὰ διάφορα κομμουνιστικά (ἢ σοσιαλιστικά, ὅπως αὐτοαποκαλοῦνται) κράτη, παρουσίαζαν τὴν ἑξῆς διαβάθμιση τὸ 1964:

Βιοτικὸ ἐπίπεδο	Βιομηχ. παραγωγή (κατὰ κεφαλὴν)
Ρωσία 100	Ρωσία 100
Α. Γερμανία 150	Α. Γερμανία 155
Τσεχοσλοβακία 138	Τσεχοσλοβακία 132
Οὐγγαρία 119	Οὐγγαρία 75
Πολωνία 110	Πολωνία 72
Βουλγαρία 95	Βουλγαρία 68
Ἀλβανία 15	Ρουμανία 50
Κούβα 15	Ἀλβανία 9
Βόρ. Κορέα 8	Κούβα 8
Κίνα 2	Κίνα 0,5

(Πηγὴς: Στατιστικὲς ἐπετηρίδες 1965 ΕΣΣΔ καὶ Ἀν. Γερμανίας. Σοβιετικὴ Ἐπιτροπὴ Προγραμματισμοῦ).

Βέβαια, τέτοιου εἴδους διεθνὲς συγκρίσεις οἰκονομικῶν μεγεθῶν, εἶναι πάντα ἐπιφυλακτικές. Ἀλλὰ ἡ ἐγκυρότης τῶν πηγῶν, ἐπιτρέπει νὰ βασισθούμε σ' αὐτές. Καὶ ἐξηγοῦν γιὰτὶ ἡ ἀρμονία καὶ ἐνότης τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα θεωρητικῶς δὲν ἔχουν τίποτα νὰ μοιράσωνται μεταξύ τους, τινάζονται ἥδη στὸν αἶρα. Ἀς προσθέσωμε τὶς βαθεῖες διαφορὲς πολιτισμοῦ, νοοτροπίας, παραδόσεως, ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ποὺ ἐπιστέφουν τὶς ἱλιγγιώδεις οἰκονομικὲς διαφορὲς, γιὰ νὰ ἔχωμε τὴν ἐξήγησιν τῶν φυγόκεντρων δυνάμεων, ποὺ σπαράσσουν σήμερα τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον. Ὅταν 750 ἑκατ. ἐνδεεῖς Κινεζοὶ ἔχουν βιοτικὸ ἐπίπεδο 50 φορές κάτω ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸν μέσον, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ ἀνέχονται τὴν κηδεμονία τῶν τελευταίων καὶ νὰ ἐπιδιώκουν τὸν σχηματισμὸ μιᾶς «Διεθνούς τῶν πεινασμένων». Καὶ ἀντιστρόφως, ὅταν χώρες, ὅπως ἡ Ρουμανία ἢ οἱ ἄλλες «Ἀνατολικὲς Δημοκρατίες» τῆς Εὐρώπης, ἔχουν σαφῶς ἀνώτερη βιοτικὴ καὶ πολιτιστικὴ στάθμη ἀπὸ τῆς Ρωσίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπὶ πλέον τὶς διαχωρίζουν ἰσχυρὲς ἐθνικὲς ἀντιθέσεις, εἶναι ἐπίσης φυσικὸ νὰ μὴ δέχονται τὸν ἑλεγχὸ τῆς.

Αὐτὲς οἱ φυγόκεντρες δυνάμεις θὰ ὀδηγήσουν σὲ πλήρη διάσπαση τῆς Ἀνατολῆς;

Δὲν πρέπει νὰ τρέφῃ κανεὶς ὑπερβολικὲς προσδοκίες. Πιθανὸν νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ἄλλες Γιουγκοσλαβίες. Ἀλλὰ ἡ προσχώρησή τους στὴν Δύση, ἡ συγκρότησις ἐνιαίας Εὐρώπης ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ ὡς τὰ ρωσικὰ σύνορα, θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ μόνον ἂν ἀλλάζον ριζικὰ τὰ καθεστῶτά τους. Καὶ τὸ ἐνδεχόμενο αὐτὸ φαίνεται ἀρκετὰ οὐτοπικόν.

Τὰ ἀνεξαρτητοποιούμενα κράτη δὲν θὰ παύσουν νὰ ἔχουν κομμουνιστικὸ καθεστῶς, νὰ βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἀμειλικτικὴ ἐξουσία τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων. Μπορεῖ αὕτὴ ἡ ἐξουσία νὰ πορευθῇ στὸ ἑξῆς διαφορῶς καὶ ποικίλως μορφῆς. Κατὰ βάση, ὁμῶς, θὰ ἔχῃ ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικόν: Τὴν προσωπολατρία. Ὁ Λένιν εἶχε πῆ ὅτι ἡ προσωπολατρία εἶναι φαινόμενο τῆς φεουδαρχικῆς καὶ τῆς ἀστικής κοινωνίας καὶ ἐπομένως ἀδιανόητο γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴν κοινωνία. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, δεσπόζει στὰ σοσιαλιστικὰ κράτη ἡ δημιουργία μιᾶς ἰδιότυπης μορφῆς προσωπολατρικῆς ἐξουσίας, ποὺ κατατρώγει ἀδυσώπητα σὰν Κρόνος τὰ τέκνα τῆς. Ἀλλοτε τὰ κακὰ τέκνα τῆς (περιπτώσεις Μπέρια ἢ Ράνκοβιτς), ἄλλοτε τὰ καλὰ τέκνα τῆς (περιπτώσεις Κίνας, ἢ Σαλινιανσού), πάντα ὁμῶς, μένοντας κυρίαρχη, ἐφ' ὅσον πάσα ἄλλη ἐσωτερικὴ πολιτικὴ δύναμις παραμένει ἐκμνησμένη.

«Saturnus Prosopolatricus».

«Κρόνος προσωπολατρικός!»

Σόλων

● Στὴν σελίδα 33, ὁ συνεργάτης τῶν «Εἰκόων» κ. ΝΙΚΟΣ ΜΕΤΑΣΣΑΣ ἐξετάζει τὴν πολιτικὴ πλευρὰ τῶν «ἐλλανορουμανικῶν».

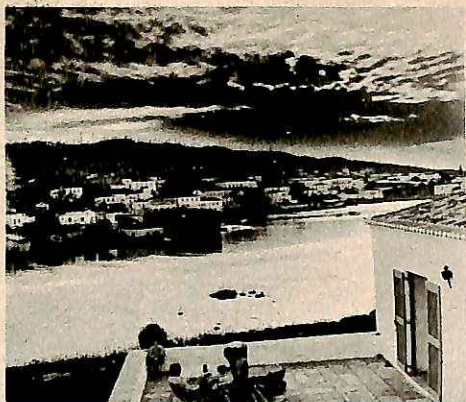
ΜΙΑΣ ΜΕΙΟΨΗΦΙΑΣ

ΜΕΘΕΛΛΗΝΕΣ

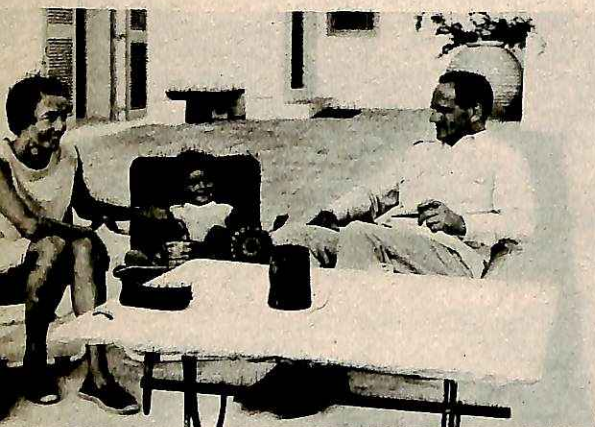

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ, τὰ σπίνια, τὰ νερά, ὅτι ὄνειρεύτηκε ἕνας συγγραφέας. Οἱ Σπέτσες εἶναι γιὰ τοὺς Μεθέλληνες τὸ νησί τῆς ἐπιτυχίας, ὅπως ἡ Ὑδρα ἦταν τὸ νησί τῆς μοναξιάς καὶ τῶν ἀναζητήσεων.

Στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας ὅλο καὶ πιὸ ἐντονα προβάλλεται τὸ θέμα τῆς ἀγορᾶς τουριστικῶν τόπων ἀπὸ ἀλλοδαπούς, σὲ μικρὴ ἢ μεγάλῃ κλίμακα. Ἐνα οἰκόπεδο ἢ ἕνας γιालός, ἕνα νησί ἢ ἕνας πευκώνας. Ἀλλοτε εἶναι ἄτομα, ἄλλοτε ἐταιρίες. Τὸ ἐπίσημο κράτος ἀνήγγειλε ἄμεσα μέτρα νομοθετικὰ γιὰ τὴν ἀνάσχεση αὐτῶν τῶν ἀγορῶν. Ἀλλὰ στὴν σειρὰ αὐτῆς τῆς ἐρευνης, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὸ τεῦχος 564 τῶν «Εἰκόων», ὁ συνεργάτης μας κ. Βασ. Λ. Καζαντζῆς ἐντοπίζει ἕνα φαινόμενο ποὺ ἴσως ἀποτελεῖ τὴν ἴδια τὴν λύση τοῦ προβλήματος: Οἱ Μεθέλληνες δὲν θέλουν νὰ εἶναι πολλοί...

ΜΕΘΕΛΛΗΝΕΣ

▲ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ γαλήνη χαίρονται ο Γάλλος συγγραφέας Μισέλ Ντεν και η Γαλλίδα συγγραφέας Γκρεγκουάρ, που έχουν αποκτήσει ιδιότητα σπίτια, δ. που περνούν σχεδόν όλο το έτος. ▼

Σε προηγούμενα τεύχη αναφερθήκαμε σε δύο έστίες ενεργού Μεθελληνισμού, την "Υδρα και την Μύκονο.

Με μια φωτογραφική, κυρίως, παράθεση, παρουσιάσαμε τις εκφάνσεις εκείνες της άρτιας ζωής, — χώρους και κτίσματα, πρόσωπα και πράγματα, ώρες και ιδέες...

Και τί απεδείχθη;

Πώς κάθε νησί προσελκύει έναν τύπο Μεθελληνος, πού, κατά κάποιον τρόπο, ταιριάζει κι ανταποκρίνεται στις ίδιες τις φυλετικές και ιστορικές παραδόσεις του τόπου.

Μέσα από το ίδιο το χρώμα, της "Υδρας και της Μυκόνου, απλώνονται και ξεπηδούν κονταροχτυπήματα λαών και συνειδήσεων, — επιδρομές, πειρατείες, διασμοί, σφαγές, νίκες, εξάρσεις, ήρωισμοί.

Τα νησιά αυτά είναι τόσο μονάχα αποκρυσταλλωμένα σε οικισμούς όσο να αποτελούν συνθέσεις ζωγραφικές, εύχαριστες και εμπνευστικές, αλλά παρθένα ακόμα, και, σε σχέση με την έκτασή τους, σχεδόν παντέρημα και πρόσφορα για κάθε ψυχική ανοικοδόμηση ανθρώπων ανήσυχων ή κουρασμένων. Όσο παραμένουμε στα γνωστά τουτά επίκεντρα βλέπομε τους Μεθελληνες να προσπαθούν να αντιλήθουν όσο

το δυνατόν περισσότερο από το περιβάλλον. Δεν πρωτοτυπούν στην ανοικοδόμηση. Σκύβουν πάνω στην πέτρα την υπάρχουσα και προσπαθούν αυτοί οι ίδιοι να αυτοπελεκηθούν σε' άχνάρια της.

Η Τζούλια Σάχον, κι ο Κασούμης, κι ο Μισέλ Κάουφμαν, κι ο Χένεσσον, ξανοίγονται σε μια άθληση με το ίδιο το πάθος τους, κι άλλα παρόμοια πάθη άντανακλούν οι μυκονιάτικες ρούγες σε σχέση με άλλοδαπους πού τους γνωρίζουν οι ντόπιοι κυρίως με τα μικρά τους όνόματα — ο Τζιμ, ή Ντανιέλ, ή Μπαμπέτ.

Η ουσιαστική ύλική συνεισφορά τους στην γενική εθνική οικονομία ίσως να μην είναι σημαντική, αλλά αυτοί και μόνον αποτελούν το ύλικό γύρω από το οποίο μπορεί να εδραιωθεί ένας σωστός μεθελληνισμός.

Μια εγκατάσταση, δηλαδή, και μια εμπράγματος δικαιοπραξία πού να είναι συνάμα ένα συμβόλαιο μεθεκτικής παρουσίας στον ελληνικό χώρο και σεβασμού και αναπλάσεως των σύγχρονων ελληνικών ροπών.

Μπουμπουλίνα - Μαντώ...

Ενα βράδυ στο «Θαλάμι» της Μυκόνου, πού είναι, για μένα, πολύ πιο παραδοσιακό μαγαζί από

ΟΛΑ τα χαρακτηριστικά του νεοκλασικισμού υπάρχουν στη διακόσμηση του αρχοντικού (άριστερά), αλλά δεν είναι ακόμα γνωστό πόσα θα διατηρήσει ο νέος ιδιοκτήτης. Το διώροφο του Αναργύρου απέκτησε ο Έλντ ντε Ρότσιλντ. Κανείς δεν ξέρει αν οι επισκευές πού λέγεται ότι θα στοιχίσουν πάνω από 2.000.000 θα θίξουν ώριμα χαρακτηριστικά της εσωτερικής διακόσμησης, όπως το έντυπιακό αυτό ταβάνι (κάτω), στολισμένο με ρόδακες και άνηλ λωτού... ▼

τά όσα έχουν πρόσφατα ιδρυθή, καθόμουνά δίπλα σ' ένα γνωστό, όχι λευκό, 'Αμερικανό συγγραφέα, πού κατοικεί από καιρό, χιμώνα καλοκαίρι, στο έσωτερικό του νησιού.

Μιλούσε με μια κοπέλλα, 'Αμερικανίδα και πανέμορφη, πού ζή κι αυτή μόνιμα εκεί από καιρό. 'Αντίθετα πρὸς τις κεφάτες «'Εννέα Μούσες» (ἐπικέντρο εύχριστο, αλλά γνήσιο χοροπηδάδικο της περαστικής νεολαίας) στο «Θαλάμι» ή συνομιλία εύνοείται, και συνήθως γίνεται εἰς ἐπήκοον τῶν πάντων...

«Έτσι, μέσα σε μια ώρα, έμαθα πολύ περισσότερα απ' όσα ίσως θα ἐπληροφορούμην σε μια απ' εύθείας συζήτηση, και κατάλαβα γιατί ο Νέγρος συγγραφέας ἀποφεύγει ν' ἀκούγεται έξω από την Μύκονο, και ή όμορφη 'Αμερικανίδα ἀποφεύγει να φωτογραφηθή.

Πάνε πολύ σε βάθος οι ιστορίες αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, λές και τούς μεταδίδεται μαγνητικά κάτι από το σύνολο τῶν παθῶν πού διάβηκαν πάνω από τούτα τὰ χώματα, — φοβίες, και ἄγχη, και ψυχικές περιπλοκές.

Δέν είναι, ίσως, τυχαίο το γεγονός πώς στις κεντρικές πλατείες δύο νησιῶν, τόσο όμοιων σε ύψη και ρυθμό τουριστικής προό-

δου — όπως οι Σπέτσες και ή Μύκονος — βρίσκονται δύο γυναίκες προτομές, της Μαντῶς Μανρογένους και της Μπουμπουλίνας.

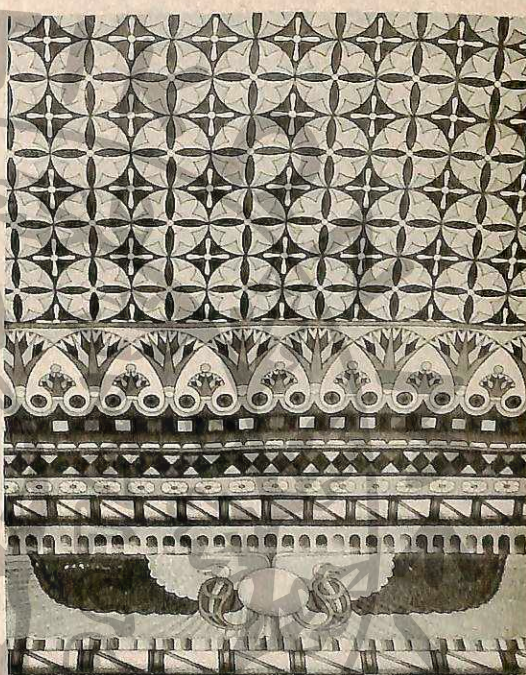
Ἄλλα επίσης δέν είναι τυχαίο πώς γύρω στην μία πρότομή λές και έχουν μαζευτή όλες οι ψυαί κείες αναταραχές και τὰ ξεσπάσματα και οι ἀπογοητεύσεις πού χαρακτηρίζαν την ζωή της κόρης του μεγάλέμπορου της Τεργέστης και γύρω στην ἄλλη λές και κατασταλάζουν τώρα, και ριζώνουνε, γυναίκες με την ψυχική ερωστία και την υπευθυνότητα της ήρωϊδας τῶν Σπέτσῶν.

«Ποιοί είναι οι ξένοι τῶν Σπέτσῶν;» ρωτᾶνε οι ἀπληροφόρητοι.

Κι από τὰ πρώτα ονόματα πού ἀμέσως ἀναφέρονται είναι οι Σουλτομπέργκερ, οι Χορτερ, οι Ράσσελ και οι Ουάρντ.

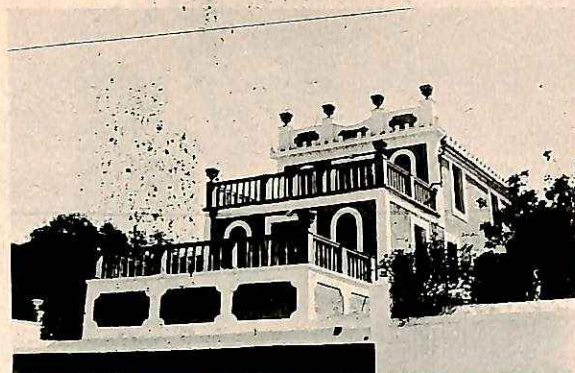
Ἄλλα πρέπει κανείς ἀμέσως να ἐξηγήσει πώς οι Σουλτομπέργκερ είναι... ή Μαρίνα Λαδά, οι Χορτερ... ή Ρωξάνη Σινιόπουλου, οι Ράσσελ... ή Ἀλίκη Διαπλαράκου, οι Ουάρντ... ή Αἰώρα Διαμαντίδου κ.ο.κ.

Στις Σπέτσες ἀντιτίθεται, έσο περνάει ο καιρός, μία πιο οίκογενειακή — θα την έλεγε κανείς — ζωή, όσο ή "Υδρα, οτι μεγαλύτερο μέρος της, και ή Μύκονος στους ἀπόμερους ήλεον ψι-

ΤΑ ΓΡΑΦΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΩΝ «ΜΕΘΕΛΛΗΝΩΝ»...

...ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΟΡΓΑ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ...

...ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΟΜΟΡΦΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

αλούς της, προσπαθούν να διατηρήσουν ψηλά το μπαϊράκι της επιμιξίας φίλων, φύλων και φυλών...

Υπηκοότης άμμουδιάς...

Στις Σπέτσες, όμως, επίσης απαγορεύεται (ή θα απαγορευτεί σε λίγο) να πηγαίνει ο θαρῶνος Ρότσιλντ απ' ευθείας στον γιαλό από δικό του ιδιόκτητο σπίτι!

Είναι κι αυτή μια από τις αντινομίες της τουριστικής μας πολιτικής.

Πραγματικά, όσο προχωρούσε αυτή η έρευνα φάνηκε στον ελληνικό τύπο μια εϊδηση που δικαιολογεί και δικαιώνει την επικριρότητά της:

«Νομοσχέδιο για την απαγόρευση αγοράς γης από αλλοδαπούς στις παραλιακές περιοχές της Ελλάδος κατατίθεται σε 10 περίπου ημέρες από τον υπουργό Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Σαβδόπουλο. Συμφώνως με το νέο νομοσχέδιο, στο μέλλον οι ξένοι θα έχουν μόνον το δικαίωμα ένοικιάσεως ελληνικού εδάφους στις περιοχές αυτές.

Το ανώτατο χρονικό όριο της ένοικιάσεως θα είναι 99 έτη.

Το κακό είχε παραγίνει τώρα τελευταία. Οι αγορές εκτάσεων ελληνικής γης από ξένους ιδιώτες και κυρίως μεγάλους κεφαλαιούχους είχαν αυξηθεί με κίνδυνο να... μεταβάλλουν την υπηκοότητα των παραλίων της χώρας μας. Όπως λέγει ο προϊστάμενος των τεχνικών υπηρεσιών του ΕΟΤ κ. Καραντωνέλης ή κατάτμησις των ακτών μας από ιδιοκτησίες αλλοδαπών αποτελεί ένα τεράστιο πρόσκομμα στην εφαρμογή των γενικωτέρων προγραμμάτων για την τουριστική αξιοποίησι της Ελλάδος.

Σύμφωνα με διάταξι του νέου νομοσχεδίου λαμβάνονται μέτρα που θα εμποδίζουν την αγορά παραλιακών ακτών από ξένους με μεσάζοντες "Ελληνες υπηκόους που κατέχουν τα ελληνικά κτήματα μόνον στα... χαρτιά».

Η εϊδηση αυτή ενέχει δύο χαρμόσυνες πλευρές:

α) "Οτι το υπόλοιπο των παραλιακών περιοχών της Ελλάδος που δεν υφίσταται τον «φρικώδη» κίνδυνο να διαμορφωθεί θμωφά και παστρικά από κάποιο ταλαντούχο ξένο, έχει πλήρως διασφαλισθή από κάθε τραγική (όπως είναι συνήθως) οικόπεδοποίηση και τσαντηροποίησή.

β) "Οτι οι ιδιοκτησίες αυτές των αλλοδαπών, ο ελληνικό χώρο είναι τόσες πολλές, ώστε ν' αποτελούν ένα τεράστιο πρόσκομμα στην εφαρμογή των γενικωτέρων τουριστικών προγραμμάτων μας!

Αυτό, αν όχι τί άλλο, είναι υπερβολή.

Παραθέσαμε ήδη στοιχεία και αριθμούς που αποδεικνύουν πως ακόμα και στα τουριστικά επίκεντρα της μόδας, το ποσοστό των αλλοδαπών ιδιοκτητών είναι ελάχιστο σε σχέση με τον γηγενή πληθυσμό, — άσχετα από το γεγονός πως ο ξένος συνήθως, πού, πραγματικά αγαπάει και εκτιμάει το ελληνικό τοπίο έχει αρκετό μυαλό, ώστε να μην πηγαίνει να στηθή πάνω ακριβώς στο χειμέριο κύμα.

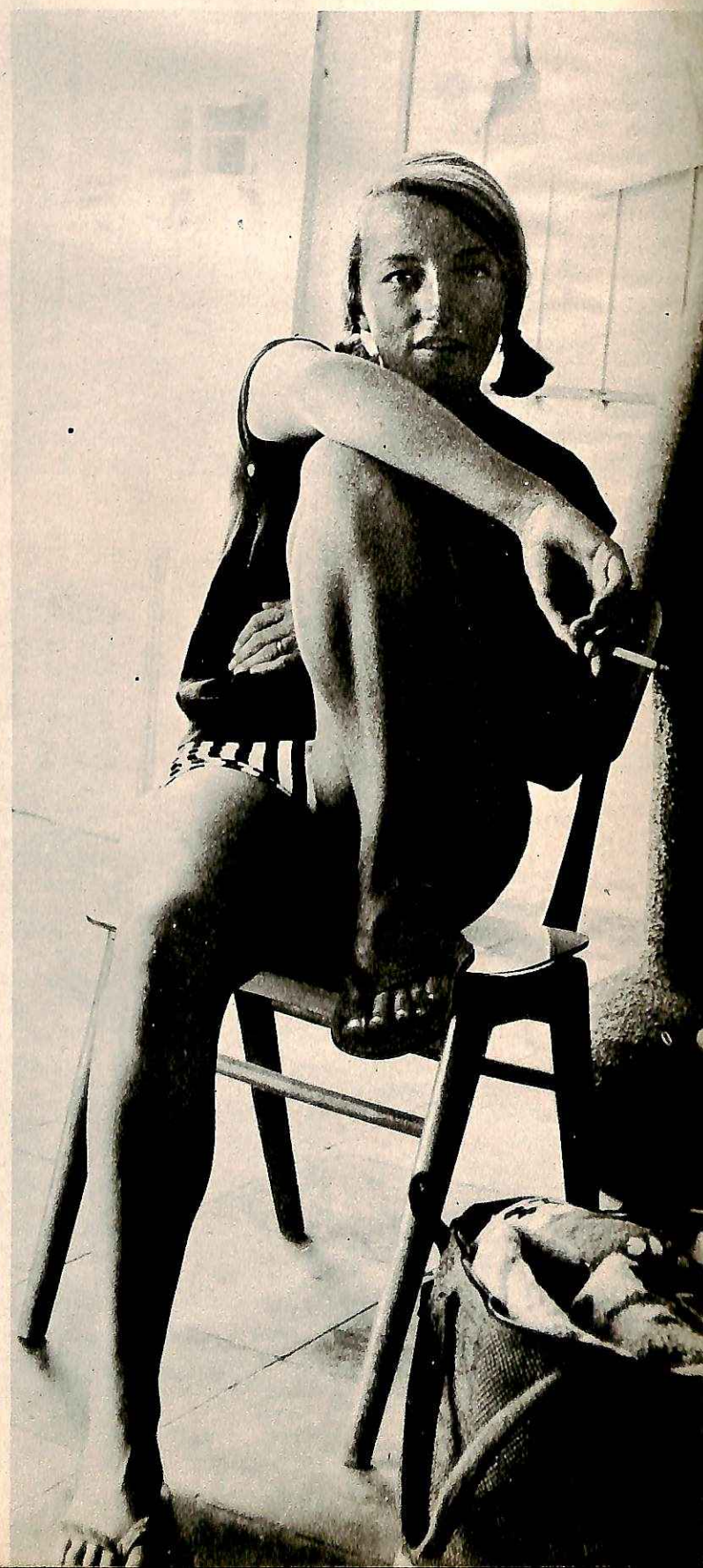
Είναι, φυσικά, αναμφισβήτητο πως υπάρχουν στον ελληνικό χώρο περιπτώσεις περιγραφής του Νόμου σε περιοχές που ακόμα και με την κειμένη νομοθεσία δεν επιτρέπεται ή απόκτηση γαιών από αλλοδαπούς, και αυτός ακριβώς είναι ένας από τους λόγους που δεν θελήσαμε να επεκτείνουμε τούτα τα γραφόμενα σε μερικά από τα μεγαλύτερα νησιά της Επικρατείας.

Αλλά ακριβώς στο σημείο αυτό επανέρχεται, φλέγον, το πρόβλημα του μεθελληνισμού.

Πού θα τους πάμε τους θαρῶνους μας;

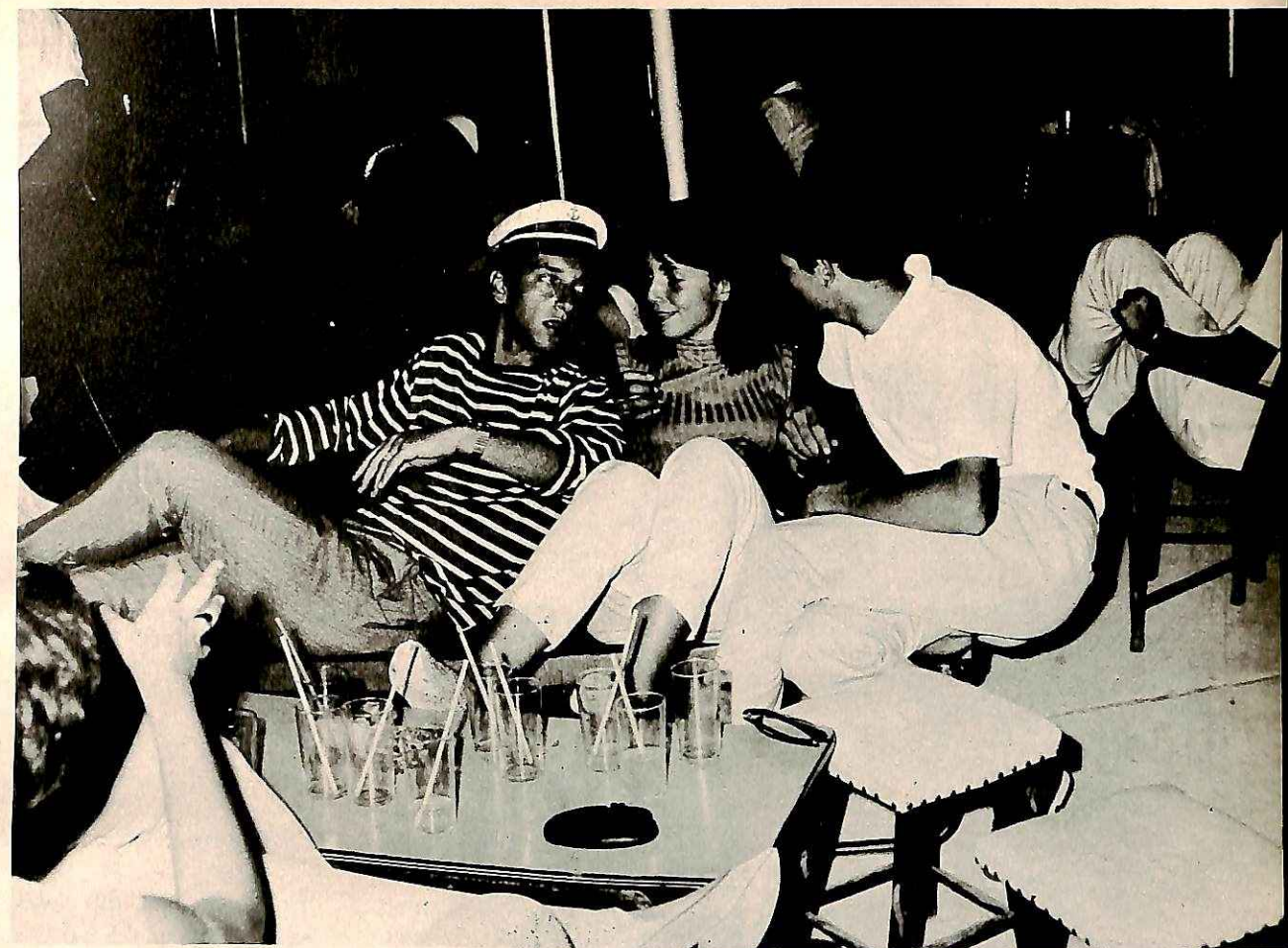
Θα μείνουμε με τις σεμνές λιτοδίαιτες ζωγράφους και με τις επισκευές ή διαμορφώσεις μερικών νησιώτικων σπιτιών;

Το μεγάλο κεφάλαιο αναζητεί τις μεγάλες εκτάσεις, και είναι

ΜΕΘΕΛΛΗΝΕΣ

Ο ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ της «Λαγουδέρας» της "Υδρας στις Σπέτσες είναι το «Μπλούμπερυ - Χίλλ». Άλλα υπάρχουν περισσότερα νιάτα, λιγώτερα γνωστά αθηναϊκά ονόματα και περισσότερα άδειανὰ ποτήρια. Ο περσαστικός γυναικίος πληθυσμός (δεξιά), αποτελείται κυρίως από Αμερικανίδες. Οι συγγραφείς υπερτερούν από τις ζωγράφους.

κάπως αλλεργικό στις περιφράξεις.

Παράδειγμα, ή Ρόδος...

Αντίθετα προς την "Υδρα, όπου ή απόκτηση ιδιοκτησίας περιορίζεται σε μικρές κυρίως εκτάσεις, ή κατάσταση στην Ρόδο παίρνει διαστάσεις κάπως μεγαλύτερες...

Τα τριακόσια στρέμματα που απέκτησε ο θαρῶνος φόν Τύσεν - Μπορνεμίσα, στην Τζαμπίκη, προξένησαν ένα πρόσθετο ένδιαφέρον, και υπάρχει σήμερα ένας όμιλος Δανών επιχειρηματιών, που διαπραγματεύεται μιὰ όλοκληρη περιοχή στην Λάρδο.

Στο μεταξύ, όμως, ο Γάλλος μεγαλοεπιχειρηματίας φαρμακευτικών ειδών Μερριέ ίδρυσε ήδη το εργοστάσιό του παραγωγής κτηνιατρικών όρων, για την αγορά της Μέσης Ανατολής, που όμως, φυσικά, δεν εμπίπτει στην κατηγορία των Μεθελλήνων, με τους όποιους ασχολείται αυτό το χρονικό, γιατί ανήκει περισσότερο στον χώρο των ξένων επενδύσεων...

Τέτοια εργοστάσια, μη το λησμονούμε, ιδρύονται συνεχώς στην Ελλάδα.

Γνωρίζουμε πως ο πρίγκιψ του Κουβέιτ Αμπντάλα Μουραμπάτ "Αλ Σαμπά και ή πριγκίπισσά του Σουάντ, και ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κ. Σπενάλ, και ο πρόεδρος της Δη-

μοκρατίας της Ισλανδίας κ. Α. Λσγκερσον, και ο Τιάρα Βάν Στάρκενμπουργκ, τελευταίος κυβερνήτης της Ίνδονησίας όσο ήταν ακόμη όλλανδική κτήση, κι όλες οι άλλες διασημότητες που πέρασαν αυτό τον καιρό από το «Γκράντ Ότελ» της Ρόδου, έρριξαν μιὰ ματιά σε εκτάσεις και οικόπεδα και αντήλλαξαν αρκετές απόψεις με τους κτηματομεσίτες. Άλλά οι περισσότερες από αυτές τις διαπραγματεύσεις σκεπάζονται από τον πέπλο της μυστικότητας. Η δημοσίότης "Αντону Κουήν (που ακόμη δεν φαίνεται να αποφάσισε τί ακριβώς θα κάνει με τα όσα στρέμματα έχει απόκτησει) δεν μοιάζει να είναι το χαρακτηριστικό άλλων διαπρεπών προσωπικοτήτων, που προτιμούν να ενεργούν διακριτικά μέσω του πληρεξουσίου δικηγόρου τους.

Αυτό το σύστημα ακολουθούν και οι διαπρεπείς ιδιοκτήτες των Σπετσών, όπως ο Έλντ ντε Ρότσιλντ ή ο πλουσιώτατος, αλλά και κάπως μυστηριώδης Καναδός, ο Τζών Πάλλ, που απέκτησε την έκταση δίπλα στο κτήμα του Ρότσιλντ, προς την πλευρά του Λιγονεριού. Οι ιδιοκτήσεις τους δεν έχουν ακόμα διαμορφωθεί σε θέρετρα και το ίδιο ισχύει για τον Νταϊνβιντ Σώμερσετ, τον σύζυγο της κόρης του μαρκισίου του Μπάθ και διάδοχο του δουκάτος του Μπάρφορ, που χάθηκε στο

τραγικό εκείνο ναυάγιο της Ρόδου.

Τί θα πούμε, τώρα, στους καλούς αυτούς ανθρώπους;

Είδαμε και πάθαμε να τους προσελκύσαμε ως εδώ, όχι με αφίσες και φυλλάδια, αλλά με πολύ προσωπικές γνωριμίες και ήλιοβασιλέματα, και μπουζουκοσημεράματα και ναυπηγήσεις κομψών τρεχαντηριών.

Να τους πούμε ότι αυτούς, τέλος πάντων, τους δεχθήκαμε, αλλά τώρα πιά δεν θέλουμε άλλους;

Αυτοί πρώτοι δεν τους θέλουν. Η ψυχογραφία των Μεθελλήνων βασίζεται σε έναν ενδόμυχο απόμωνωτισμό.

Άλλά έμεις, τους ίδιους τους "Ελληνες, μας συμφέρει ή καινούργια αυτή άπαθητική πολιτική;

Στους χίλιους γιαλούς που βγαίνουν στο σφυρί, είναι ζήτημα αν ένας άνηκ σε ξένον. Άλλά δεν είναι προτιμότερο ο ξένος αυτός να είναι όσο το δυνατόν πιο πλούσιος, πιο εκλεκτός, πιο κουδαρντάς και πιο Μεθελλήν;

Παράδειγμα: οι Σποράδες.

«Έρχομαι... Κολέτ»

Κάθε χρόνο, σε γνωστό πρακτορείο έρχεται ένα τηλεγράφημα από το Παρίσι: «Έρχομαι. Κολέτ»...

Πρόκειται για την πριγκίπισσα Κολέτ ντε Μπρούγ, μιὰ σαγηνευτική Παριζιάνα, που σε λίγο άφικνείται και ή ίδια, αλλά χωρίς άλλες άποσκευές, εκτός από μερικές γραβάτες, δώρα για τους Σκοπελίτες φίλους της. Τα υπόλοιπα — τις θερινές της αμφιέσεις, τα λουτρικά της — τα έχει αφήσει από το προηγούμενο καλοκαίρι στο σπίτι που συνηθίζει να νοικιάζει...

Αυτή και άλλοι τρεις (ανάμεσα στους όποιους είναι ο Άγγλος συγγραφέας Μάικελ Κάρολ, που έχει κτίσει μιὰ βίλλα στο λιμάνι της Πανόρμου) είναι οι μοναδικοί μόνιμοι κάτοικοι της Σκοπέλου. Τέσσερις — όλοι κι όλοι — είναι οι Μεθελλήνες της Άλωνήσου. Ένας προξενικός υπάλληλος από την Βιέννη και άλλοι τρεις κρυπτοιδιοκτήτες, που δεν έχουν ακόμα εμφανισθή.

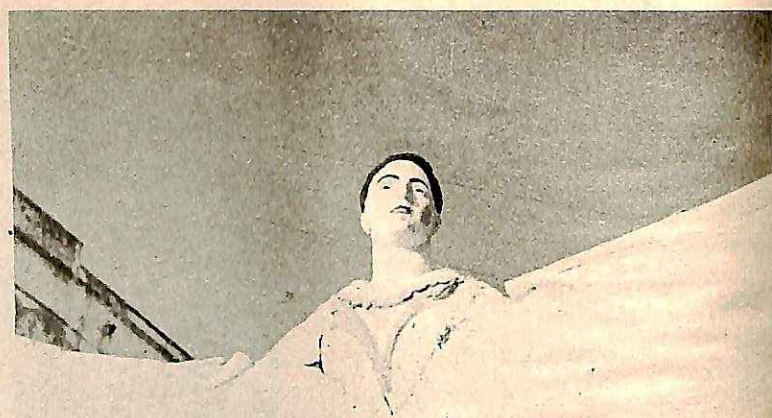
Στην Σκύρο δεν υπάρχει κανένας, εκτός από την Μάργκαρετ Σινέ, την ιδιοκτήτρια της παρισινής έφημερίδας «Κομπά»...

Ο λόγος;

Στην Σκύρο δεν υπάρχει τίποτα αξιο για πούλημα, και στην Σκόπελο οι εκτάσεις είναι στα χέρια τριών - τεσσάρων έντοπίων, που έχουν από τρεις ως τέσσερις χιλιάδες στρέμματα ο καθένας, και δεν έχουν την πρόθεση να τα άποστηρηθούν...

▲ Η ΜΕΛΙΝΑ, μόλις νοίκιασε το σπίτι της για το καλοκαίρι, φρόντισε να μισθώσει την σπεσιωτική γραμμή, που είναι διαφορετική από την μόδα άλλων νησιών της "Υδρας ή της Ρόδου. Γύρω στο «στη» της Μελίνας Ντασάν υπάρχουν άλλα δνόματα, κάπως ξενικά: Ράσσελ, Σουλτα, μπέρκερ, Γουάρντ, Χάουτερ. 'Αλλά πίσω από το καθένα από αυτά, όπως αποδεικνύεται στην σειρά αυτής της χρονιάς μας, κρύβεται επίσης μία 'Ελληνίδα...

Η ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ φιγούρα κάποιου παλιού καραβιού στολίζει τώρα ένα ακόμη σπίτι. Του Τσαπάρα στις Σπέτσες είναι, ότι του Γαλάτη στην Μύκονο — το επίκεντρο της κάθε κοσμοπολιτικής δραστηριότητας στο νησί.

“Ετσι, επίκεντρο του μεθελληνισμού των Σποράδων είναι ή Σκιάθος, για την οποία θα μιλήσουμε στο επόμενο τεύχος.

Ενδοχώρα και αίγιαλός

Κάποτε, πριν από τον πόλεμο, έφθασε στην Σύρο ένα ζευγάρι 'Εγγλέζων — όχι νόμιμο. 'Εκείνος ήταν συγγραφέας ναυτικών άρθρων και κείνη, γυναίκα μεστή και ωραιότατη, κατέληξε, όπως μάθαμε αργότερα, στο χαρέμι κάποιου Σείχη.

Νοίκιασαν ένα φαράδιο σπίτι, κάτω στην άμμουδιά της Βάρης, και ζούσαν λιτά. Ούτε νερό είχαν, ούτε ηλεκτρικό και μαγειρεύσαν κυρίως με ξύλα...

“Ενα ελάττωμα είχε ο “Αγγλος εκείνος: Έκανε μπάνιο στην θάλασσα ολόγυμνος. Κι αυτό ένωχλούσε πολύ τους χωριανούς.

Παρόμοιες αδαμιαίες τάσεις είχαν και άλλα γνωστά δνόματα της σύγχρονης αγγλικής ή αμερικανικής γραμματολογίας, όπου κι αν έγκατεστάθηκαν, πρόσκαιρα ή μόνιμα. Γι' αυτό και όσοι ξανάρθαν μετά τον πόλεμο, φρόντισαν να εγκατασταθούν σε ακόμα πιο απόμερες περιοχές.

Γιατί να πάη κανείς να ένοχληση την μόνωσή τους, στην Κρήτη, στο Γαλαξείδι, στη Σίφνο, στους Παξούς;

‘Αλλά και πού μπορεί να σταματήσει ή διαχωριστήριος γραμμή ανάμεσα στο καλυβάκι και το σπίτι, το σπίτι και το μέγαρο, το μέγαρο και την κατασκήνωση, την κατασκήνωση και το «μπάγ-καλού μπίτης»;

Οί ξένοι νοικοκύρηδες έχουν όλα τα προβλήματα και τραβούν όλα τα μαρτύρια του κάθε υπόπιου νοικοκύρη από την στιγμή που σκάβουν τα θέμελα, μέχρι την ώρα που ανακλύπτε (και πότε δεν ανακλύπτε) το αιώνιο εκείνο θέμα του νερού; ‘Αλλά οί ξένοι παραθεριστάι,

ιδιοκτήτες ή ένοικιασταί, ένα ζητούν: την τάξη. Να φθάσουν, συνήθως με την φαμίλια τους, να τὰ βρουν όλα έτοιμα, να περάσουν τον μήνα των διακοπών τους και να ξαναφύγουν για να ξανάρθουν (αν έμειναν ευχάριστημένοι) τον επόμενο χρόνο.

Οί Μεθέλληνες (είτε πλούσιοι είτε φτωχοί) είναι πολύ πιο ευθιχτοί, πολύ πιο απαιτητικοί — θα έλεγε κανείς — και συνάμα πιο παραπονιάρηδες.

Κατά κάποιο τρόπο, πάνω σε ένα κομμάτι γής πάνε να σταήσουν μία καινούργια πατρίδα.

Το ότι πολλοί από αυτούς είναι συγγραφείς, και καλλιτέχνες και μουσικοί του ύψους ενός Μενοχίν επιβεβαιώνει ακριβώς αυτό που αποτελεί την βάση τούτης της έποπτείας: πως υπάρχει μία ειδική ράτσα ανθρώπων που θαμνιάται ανατρέφεται στον ελληνικό χώρο, και που δεν θα έπρεπε με κανένα τρόπο να την αφήσουμε να σήση.

Είναι οί άνθρωποι που εισπνέουν 'Ελλάδα και εκφράζουν 'Ελλάδα, γιατί έχουν το συναίσθημα, το βαθύ και ωραίο συναίσθημα, ότι είναι πια κομμάτι της.

Γι' αυτό και οί πιο πολλοί, οί πιο γνήσιοι, δεν κατοικούν στον γιάλο.

‘Επιζητούν και δημιουργούν τις προϋποθέσεις να χαρούν τις χειμωνιάτικες ανατάσεις του μεσημεριού και το χιόνι ακόμα του χειμώνα, και τὰ μελτέμια, και τον λίβα και συχνά την πλήξη του ελληνικού επαρχιωτισμού, που οί 'ίδιοι μέσ' την ψυχή τους την μεταβάλλουν σε γραφικότητα.

Πόσες φορές, σε πόσα νησιά ή παρουσία των ξένων δεν απέτελεσε το μόνο φώς σε ολόκληρο χειμώνα κακομοιριάς κι ανιάς;

Βασ. Λ. Καζαντζής

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

‘Ελλάς - Ρουμανία: Σφυγμομετρήσεις

ΑΜΟΙΒΑΙΟ πραγματικό ενδιαφέρον εκδηλώνουν από καιρό ‘Ελλάς και Ρουμανία. Και συνεπώς ή επίκειμένη επίσκεψη του αεικινήτου Ρουμάνου πρωθυπουργού κ. Μάουρερ στην ‘Αθήνα (φθάνει στις 29 Αυγούστου και θα μείνη έξι ήμέρες — τρεις επίσημες και ισάριθμες ιδιωτικές) θα δώση άφορμή για να σφυγμομετρηθούν σε ύψηλο επίπεδο οί εκατέρωθεν απόψεις, προθέσεις και δυνατότητες για μία κοινή βαλκανική πολιτική των δύο χωρών.

Η Ρουμανία, με την θαμνιά απαγκίστρωσή της από την απόλυτη έπιρροή της Σοβιετικής ‘Ενώσεως, έχει δημιουργήσει μία ιδιότυπη διπλωματική θέση σε διεθνή κλίμακα — και κατά πρόσταση στην Βαλκανική:

● **ΜΕ ΤΗΝ ΜΟΣΧΑ** διατηρεί σχέσεις λυκοφιλίας για ιδεολογικούς και για έθνικούς (έδαφικούς) και οικονομικούς λόγους.

● **ΜΕ ΤΗΝ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ**, ή οποία υπήρξε ο πρωτοπόρος της ρεβιζιονιστικής κινήσεως μέσα στον ανατολικό κόσμο, αναπτύσσει έντονο συναγωνισμό, όφειλόμενο: άφ' ενός μεν στην ισοδυναμική υποδομή τους, και άφ' έτέρου στην περίπου παράλληλη ανεξαρτητοποιημένη πορεία που ακολουθούν.

● **ΚΑΤ' ΑΝΤΙΘΕΣΙ**, όμως, προς το Βελιγράδι, το Βουκουρέστι διατηρεί ανοικτή έπαφή με το Πεκίνο. Και αυτό το τελευταίο προκαλεί σύγχυση... Διότι, λογικά, ή απόκλιση της Ρουμανίας από την Σοβιετική ‘Ενωση, που είναι μία απόκλιση και προς μεθόδους περισσότερο φιλελεύθερες, θα έπρεπε να διευρύνη το χάσμα με την Κίνα, ή οποία κτίζει (άκονη...) τον κομμουνισμό της επάνω στα σταλινικά πρότυπα. Συνέβη το αντίθετο! Προφανώς, στην περίπτωση αυτή έπεκράτησε και στις δύο πλευρές πνεύμα διπλωματικής σκοπιμότητας — και ή Ρουμανία, από την άναποδη, άκολούθησε τ' άνάνια της Γαλλίας. Με την διαφορά ότι ή Κίνα υπερεξέτιμησε τις δυνατότητες της Ρουμανίας και τὰ περιθώρια που δημιουργούσε ή διπλωματική σκοπιμότης. Και όταν ο Κινέζος πρωθυπουργός, σε μία επίσκεψή του τελευταία, εξέλαβε το Βουκουρέστι ως Τίρανα και θέλησε να χρησιμοποιήσει την ρουμανική πρωτεύουσα ως θήμα για να εκτοξεύση σφοδρά αντισοβιετικά κηρύγματα αδιαλλαξίας, αισθάνθηκε ότι ο δρόμος έμπρός του άποτόμως εφράσσετο — και ή έπίσκεψη του έκείνη απέληξε στο γνωστό φιάσκο.

● **ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ** και με την Τουρκία δεν έχει τίποτε σημαντικό να χωρίση ή Ρουμανία. ‘Επόμενο ήταν, συνεπώς, να στρέψη τὰ μάτια της προς τις δύο αυτές χώρες, κατ' αυτή την νέα

φάση της διπλωματικής της ανέλιξεως, ή οποία καθιστά τον ρόλο της λεγομένης «βαλκανικής πολιτικής» ακόμη σπουδαιότερο από όσο ήδη πολύ σημαντικός ήταν μέσα στο ρουμανικό υπουργείο ‘Εξωτερικών ακόμη και την εποχή της πειθαρχικής άφοσίσεως της Ρουμανίας στην Σοβιετική ‘Ενωση.

Η κατάσταση στην Βαλκανική σήμερα είναι, ιδιόρρυθμη. ‘Εξη χώρες — έξη πολιτικές. Την ‘Ελλάδα και την Τουρκία, που άνηκουν και οί δυο στο ΝΑΤΟ, χωρίζει αυτή την ώρα ή διένεξη για την Κύπρο. Η Βουλγαρία παραμένει πιστή στην Σοβιετική ‘Ενωση και είναι πάντοτε γνήσιος εκφραστής των αντιλήψεων της Μόσχας. Η Ρουμανία, που μαζί με την Βουλγαρία άνήκουν και οί δυο στο Σύμφωνο της Βαρσοβίας, χοράσσει όλον έρισσότερο αυτόνομη πορεία. Η Γιουγκοσλαβία έχει από χρόνια ανεξαρτητοποιήσει τις δικές της κινήσεις. Και ή ‘Αλβανία έξακολουθεί να είναι το φερέφωνο της Κίνας.

Η λεγομένη «βαλκανική συνεννόηση» δεν είναι νέα υπόθεση. ‘Ελκει παλαιά καταγωγή, άτόνησε στην περίοδο του ψυχρού πολέμου μεταξύ Δύσεως και ‘Ανατολής, ανέθιωσε δειλά — δειλά άμέσως μετά, και άρχίζει, ως ιδέα, πάλι να ανδρώνεται σήμερα, όποτε μάλιστα παρουσιάζει και σοβαρές πιθανότητες να άπολήξη σε συγκεκριμένο άποτέλεσμα, άφου άντικρουμένα συμφέροντα και χωριστές τάσεις επέφεραν ίσορροπία δυνάμεων στην Βαλκανική και έξησθένσαν την μονολιθική διάκριση των βαλκανικών χωρών σε «Δυτικούς» και «Ανατολικούς».

Κάτω από το νέο αυτό πνεύμα (όπ άρτ...), που έχει επικρατήσει στα Βαλκάνια, φυσικό ήταν να αναβιώσουν οί προσπάθειες για μία συνεννόηση μεταξύ των πέντε βαλκανικών χωρών — ή ‘Αλβανία, προς το παρόν, μένει έξω από τους λογαριασμούς. Και σχετικό ενδιαφέρον έχουν ήδη επιδείξει και ή Γιουγκοσλαβία, και ή Ρουμανία, και ή Βουλγαρία. Δέκτες του ενδιαφέροντός τους: Η ‘Ελλάς και ή Τουρκία. Ο προσεταιρισμός των δύο τελευταίων θα άσκηση άποφασιστική

ή έπιρροή και για την τύχη των καταβαλλομένων προσπαθειών, αλλά και για την κατανομή των δυνάμεων και των ήγετικών ρόλων μέσα στα πλαίσια μίας γενικότερας βαλκανικής συνεννόσεως. Κοντολογής: ‘Ελλάς και Τουρκία άποτελούν αυτή την στιγμή το μήλο της έριδος μεταξύ Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας άφ' ενός και Ρουμανίας άφ' έτέρου. Και οί τρεις αυτές χώρες έπιθυμούν και επιδιώκουν την «βαλκανική συνεννόηση». Διέκδικούν, όμως, ή κάθε μία για τον έαυτό της την ήγετική θέση. Σ' αυτόν τον ανταγωνισμό ή θέσι της Βουλγαρίας έμφανίζεται μειονεκτική. Η Σόφια μόνη της δεν μπορεί να άποτελέσει άξονα με την ‘Αθήνα και με την ‘Αγκυρα για εύνοήτους λόγους. Εύκολότερα κάτι τέτοιο μπορεί να επιτύχη ή Γιουγκοσλαβία. Και ίσως ακόμη πιο εύκολα μπορεί να έχη θετικό άποτέλεσμα μία σχετική άποπειρα της Ρουμανίας, όποτε και άφαιρείται ή πρωτοβουλία των κινήσεων από το Βελιγράδι.

Ο Ρουμάνος πρωθυπουργός, που έρχεται τώρα στην ‘Αθήνα, έχει δώσει, στο πρόσφατο παρελθόν, σαφές στατα δείγματα του προσανατολισμού του προς ‘Ελλάδα και Τουρκία. Δεν έκρυψε μάλιστα και την προτίμησή του: Δίνει προτεραιότητα έναντι της Τουρκίας στον ελληνικό παράγοντα... ‘Ωστόσο ή ‘Αγκυρα έσπευσε και τον έκάλεσε πρώτη... Η ελληνική πρόσκληση έστάλη με καθυστέρηση. Πάντως ή έπίσκεψη που πραγματοποιεί τώρα ο κ. Μάουρερ στην ‘Αθήνα δεν είναι άπλη έκδήλωσι άδωροφροσύνης. ‘Αποτελεί άπαρχή σοβεράν ζυμώσεων και ανακατατάξεων στην νευραλγική αυτή περιοχή, που χωρίζει την Εύρωπη από την ‘Ασία, — την Δύση από την ‘Ανατολή και από την... ‘Απω ‘Ανατολή. Ζυμώσεων και άνακατατάξεων που ώστόσο δεν είναι και τόσο άπλο να φθάσουν σε άποτέλεσμα γρήγορα και πού ειδικότερα για την ‘Ελλάδα, έξαρτώνται από ένα σωρό συντελεστές, μεταξύ των οποίων θα έπρεπε κανείς να σημειώσει:

● **ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ** που θα ακολουθήσει το Κυπριακό, ό ελληνο-τουρκικός διάλογος και οί σχέσεις ‘Ελλάδος και Τυρκίας.

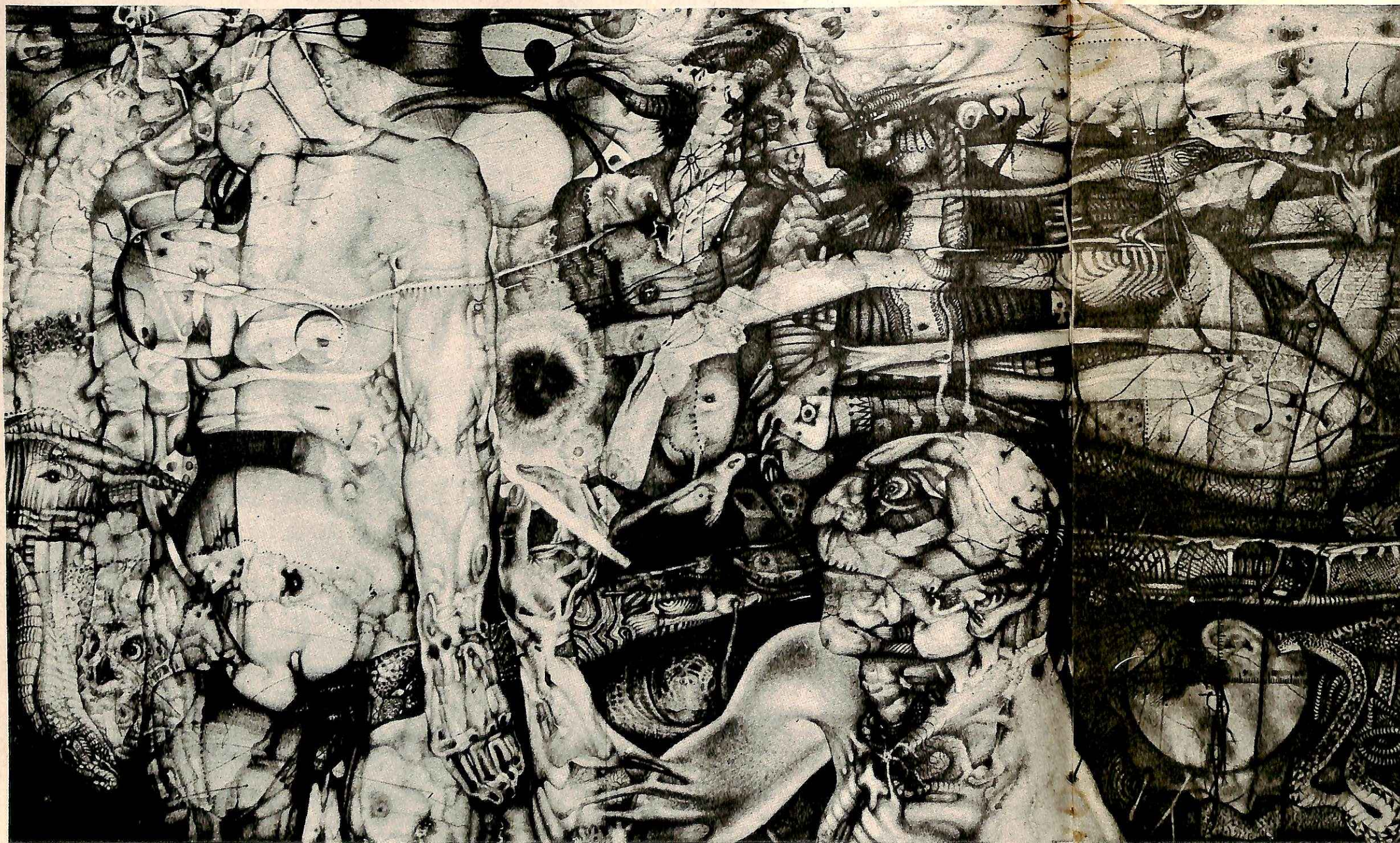
● **ΤΗΝ ΣΤΑΣΙ** που θα πρήσουν γενικότερα επί των βαλκανικών υποθέσεων οί Μεγάλες Δυνάμεις.

● **ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙ** της πολιτικής καταστάσεως στην ‘Ελλάδα.

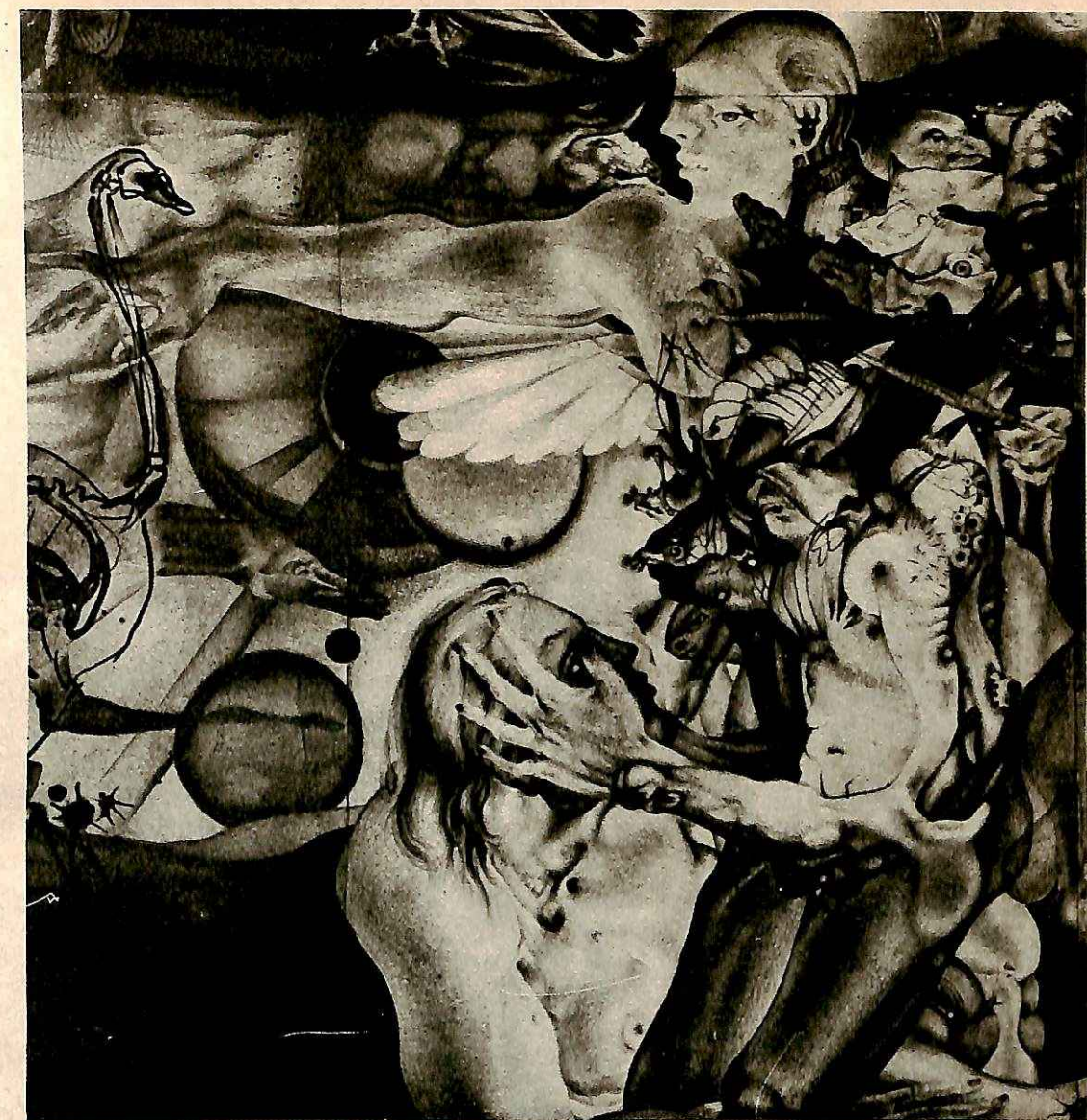
Είναι φυσικό ότι μία κυβερνητική κρίσι στην χώρα μας θα άνακόψη τις ζυμώσεις στα πλαίσια της βαλκανικής συνεννόσεως. ‘Αλλ' είναι επίσης φυσικό, ότι έφ' όσον στην ‘Ελλάδα διαρκεί ή πολιτική έκκρεμότης δεν πρέπει κανείς να περιμένη άποφασιστικά θήματα στον τομέα της έξωτερικής πολιτικής. Και ναί μέν, κυβερνητική κρίσι δεν πιθανολογείται για το άμεσο μέλλον. ‘Αλλά και ή έκκαθάρσις της πολιτικής καταστάσεως δεν φαίνεται ότι θα επέλθη πολύ σύντομα, παρ' όλον ότι ή χώρα, πάντως, πλησιάζει το στάδιο των άποφασιστικών εξελίξεων, πράμα που γίνεται φανερό σε όλους. ‘Ετσι θα μπορούσε κανείς να προβλέψη ότι και στον έξωτερικό τομέα πιθανώς θα έπιδιωχθή να κερδηθ χρόνος με ζυμώσεις έπαφες και θαλιδόσκοπικές — και να αναβάλλωνται για ευθεώτερον χρόνο τὰ άποφασιστικά θήματα, που τυχόν ύπαγορεύονται από την γενική διεθνή κατάσταση, από τον πόλεμο του Βιετνάμ, και από τις ειδικές συνθήκες που έπικρατούν στην περιοχή μας.

Νίκος Μεταξάς

Ἡ ἔλευση ἐνὸς δημιουργοῦ

Δέν είναι γνωστός ακόμη, οὔτε στο περιορισμένο κοινό πού ἐνδιαφέρεται πραγματικά γιὰ τίς εἰκαστικές τέχνες, ὁ Γιώργος Δέρπαπας. Ἐχει κάνει ὅμως ἤδη αἴσθηση στήν Γερμανία, στήν χώρα ὅπου μένει καί ὅπου ἡ ἐργασία του ἀναγνωρίστηκε ἀντιστρόφως ἀνάλογα μέ τήν νεαρή του ἡλικία. Ὅσοι ὅμως — λίγοι — ἔτυχε νά δοῦν τήν δουλειά του ξεσποῦν σέ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, πού σπάνια γνωρίζει ἡ «ἀποκάλυψη ἐνὸς νέου ταλέντου». Γιατί ὁ Γιώργος Δέρπαπας δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ταλέντο. Εἶναι περισσότερο ἓνα πνευματικό κίνημα, ἐνσάρκωμένο ἀπό ἓναν ἄνθρωπο μέ μαστοριά καί γνώση, πού σχεδόν τρομάζει.

ΤΡΙΑ ΣΧΕΔΙΑ — λεπτομέρειες ἀπό τὸ ἔργο «Κόμβοι» τοῦ Γεωργίου Δέρπαπα. Οἱ «Κόμβοι», μέ τὸ μεγάλο μέγεθος (σχεδὸν ἓνα τετραγωνικὸ μέτρο) καί τὴν μικτὴ τεχνικὴ (μολύβι καί σινικὴ), ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὸ δείγμα τῶν ἐκφραστικῶν μέσων, ἀλλὰ καί δυνατοτήτων, τοῦ ζωγράφου. Ἐπιδίδεται ὁ Δέρπαπας στὸ σχέδιο, ἓνα σχέδιο πού ἡ ἴδια ἡ ποιότητά του τὸ ἀναγορεύει σὲ αὐθύπαρκτο, αὐτεξούσιο, αὐτοτελές, αὐθεντικὰ ὑψηλὸ δημιούργημα. Ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴ, ὁ ζωγράφος Δέρπαπας ἔχει τὴν συνήθεια ν' ἀναμιγνύη τὸ λάδι μέ τὴν τέμπερα ἢ μέ σινικές, τὴν ἀκουαρέλλα μέ διάφορα μολύβια ἢ καί φύλλο χρυσοῦ...

Τὰ ἔργα του ἐκφράζουν πὲ μιὰ

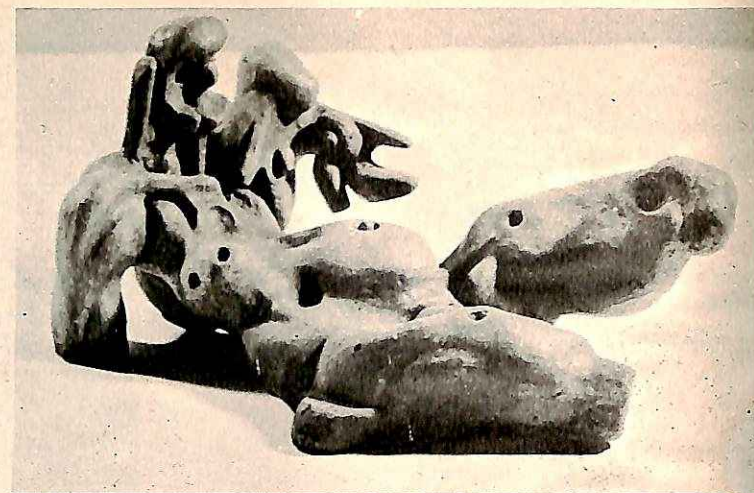
Ἴσως, γιὰ κανέναν ἄλλο νέο ζω-
γράφο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ τὸ
ἐπιφώνημα «ἐπεγενήθη ἡμῖν ποιη-
τής», ὅσο γιὰ τὸν παράξενο αὐτὸ χα-
ράκτη τοῦ Ἀμβούργου, πού εἰσβάλλει
στὸν χώρο τῆς μετασurreαλιστικῆς

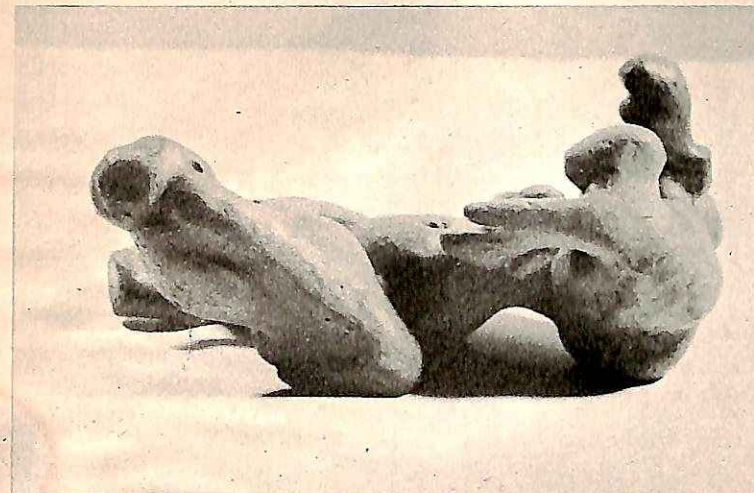
«TOTEM», ΤΕΡΡΑΚΟΤΑ (1963)

γραφικῆς τέχνης μὲ τὴν πανοπλία ἐ-
νὸς Ἀλμπρεχ Ντύρερ.

Θαμμένα στὴν ἀχλὺ τοῦ Ἀμβούρ-
γου, πού τώρα ζῇ κ' ἐργάζεται ὁ μέ-
χρι προχθὲς φοιτητὴς τῶν Πολιτικῶν

«GYMNO»

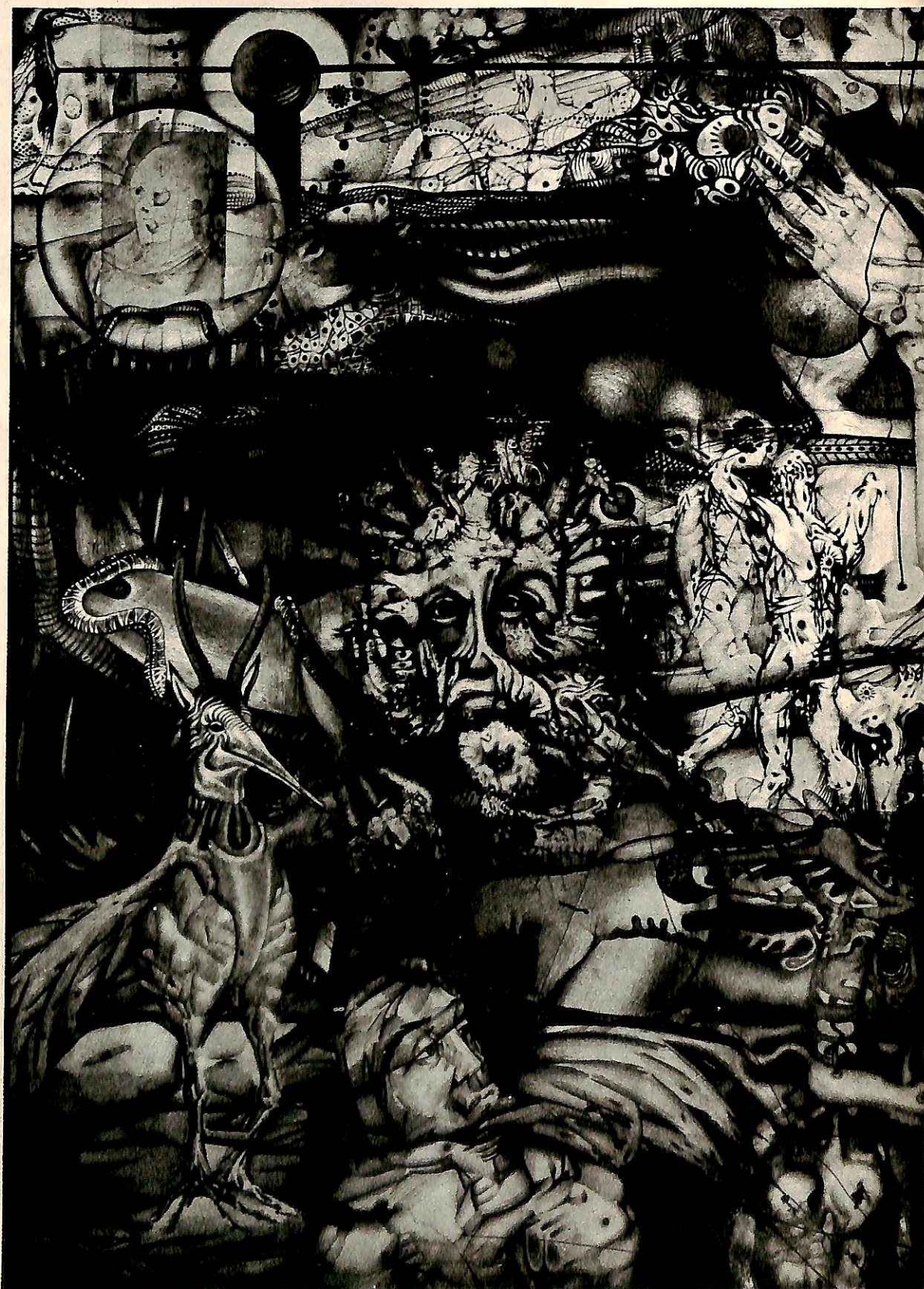
ΤΕΡΡΑΚΟΤΑ (1963)

τρομακτικὴ ἐνάργεια τὸ δέος τῆς ἐποχῆς

Ἐπιστημῶν, τὰ ἔργα τοῦ Γιώργου
Δέρπαπα, θεελλώδη στὸν ἀποκαλυ-
πτικό τους χαρακτήρα, μὲ τὴν σφρα-
γίδα μιᾶς μέχρι μακαβριότητος ἀγω-
νίας, συνθέτουν ἕνα ὁλόκληρο κόσμο
σὰν νὰ βγήκαν οἱ πίνακες αὐτοί, μὲ
τὰ σκληρὰ χρώματα ἢ οἱ χαλκογραφί-
ες μὲ τὶς ἀπέραντες καὶ ἀπύθμενες
διαβαθμίσεις τῆς σκοτεινιάς, ἀπὸ ἕ-
να ὑπερβατικὸ ζωολογικὸ κῆπο ἐγκα-
τεστημένο στὴν πιδὸ βαθειά, τὴν πιδὸ
χθόνια, τὴν ἐμβρυακὴ μνήμη τοῦ κα-
θενὸς καὶ ἀναπαριστοῦν ἔτσι, μὲ μιὰ
τρομακτικὴ ἐνάργεια τὸ δέος τῆς ἐ-
ποχῆς. Δέος, ἐν τούτοις, πού ἀφήνει
χαραμάδες στὴν ὀρθοφροσύνη καὶ τὴν
ἐλπίδα σὰν συντηρητικὸ τῆς διεσπα-
σμένης ζωῆς τῶν ἡμερῶν μας.

Ἡ προέλευση

Ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ἀπὸ τὸν
κύκλο μὲ τὴν σκληρὴ σχεδὸν ἀσκητι-
κὴ πνευματικότητά του καὶ τὸν ἐκ-
τὼν προτέρων ἀντικοφορμισμό του,
προέρχεται ὁ Γιώργος Δέρπαπας. Ἡ
ἐλληνικότητά του δὲν εἶναι ἐξαιρετι-
κὰ ἀντιληπτή. Κάποιος συσχετισμός
μὲ τὴν μυθολογία, κάποιοι ἀντίλαλοι
τοῦ πικροῦ βυζαντινοῦ μυστικισμοῦ
καὶ ὁ σεβασμὸς στὸ καθαρὸ παιχνίδι
τοῦ φωτός, εἶναι ἴσως τὰ μόνια στοι-
χεῖα τῆς εἰκαστικῆς ἐλληνικότητος
τοῦ νέου καλλιτέχνη. Τὴν οὐσιαστικὴ
ἐλληνικότητα —καὶ τὸ σπουδαιότε-
ρο τὴν μεγάλη δικαίωση τῆς τέχνης
του— θὰ τὴν ἀναζητήσῃ κανεὶς στὸν
τολμηρὰ οἰκουμενικὸ χαρακτήρα του,
πού προσλαμβάνει ἡ θεὰ τῶν πρα-
γμάτων καὶ ἡ ἀναβίωση τῶν ἀναμνή-
σεων ἀπὸ τὸν Δέρπαπα. Καὶ ὅταν ξε-
γλιστρά στὶς μεγάλες, τὶς κραυγαλέ-
ες —μὲ τὴν καλύτερὴ ἔννοια τοῦ ἀν-
τιπαθητικοῦ ὄρου— συνθέσεις, τὴν
δική του φυσιογνωμία ἀνάμεσα στὶς
ἄλλες φιγούρες, δὲν στροβιλίζονται,
δὲν συγχέονται, ἀλλὰ ζοῦν αὐτόνομα
ἢ εἶναι ὁλοφάνερα νεκρές.

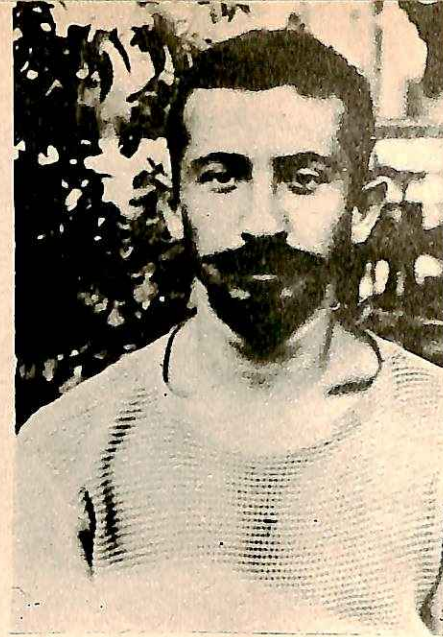

«ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΛΟΥΒΙ», ΣΧΕΔΙΟ ΜΕ ΜΟΛΥΒΙ (1964)

«ΑΝΑΤΟΛΗ», ΣΧΕΔΙΟ ΜΕ ΜΟΛΥΒΙ (1964)

Μιά αίσθητική ανατομία στην ουσία της ύπαρξeos

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δέρπαπας: Ζωγράφος, χαράκτης, γλύπτης, ποιητής και διανοητής, που γνωρίζει συνεχείς επιτυχίες στο εξωτερικό, σκέπτεται να παρουσιάσει προσεχώς μερικά δημιουργήματά του και στην 'Αθήνα.' Ο κόσμος του, πραγματικός και φανταστικός μαζί, με έντονα τελετουργικό χαρακτήρα, προσπαθεί να εκφράσει μία μεταφυσική που δίνεται ζωγραφικά, με αναγεννησιακό σχέδιο, λεπτομερειακή ακρίβεια, και σύγχρονα σύμβολα. Μία αίσθητική «ανατομία» στην ουσία της ύπαρξeos μας...

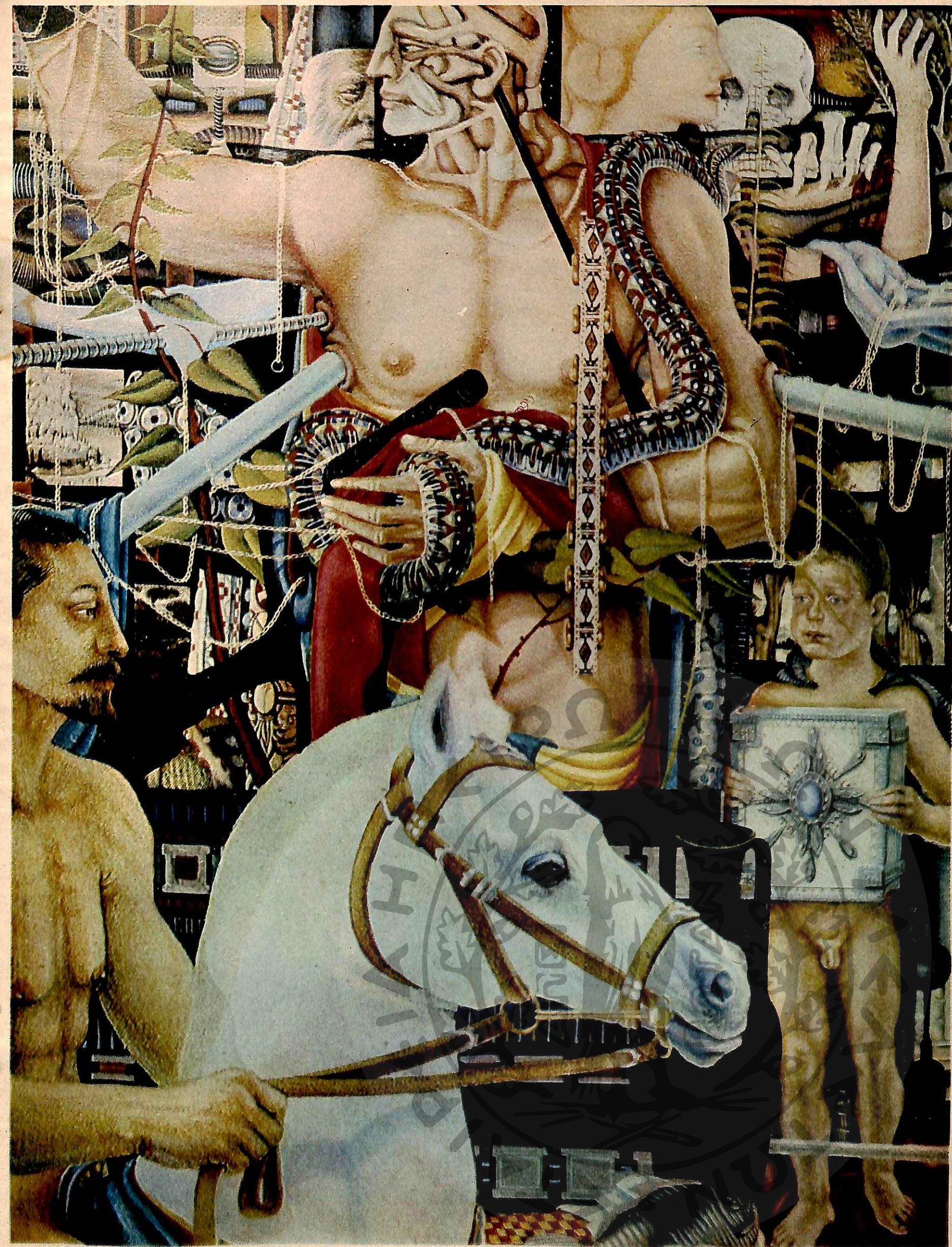
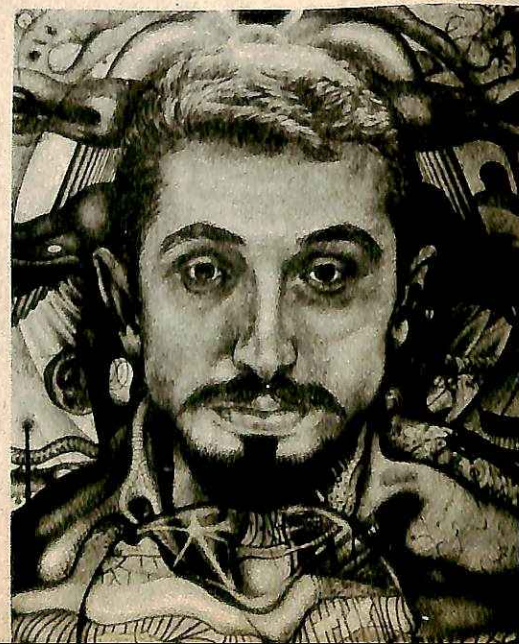

«Αυτοπροσωπογραφία», σχέδιο με μολύβι (1961)

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Δέρπαπας, με πολλή σοφία γεφυρώνει την συνήθεια των παλιών, μεγάλων δασκάλων με την ανήσυχη αναζήτηση της εικονοκλαστικής εποχής μας.

Είναι περίεργο, ή μάλλον είναι ακριβώς εξήγηση του ύψηλότερου επίπεδου από το οποίο ξεκινά τόσο νέος ο Δέρπαπας, το γεγονός ότι ακόμη και ο πιο ανυποψίαστος θεατής, ο πιο άτριφος, ο πιο έχθρικά διατεθειμένος απέναντι στους «παραλογισμούς της μοντέρνας τέχνης», μένει στοχαστικός. Συμμετέχει στο δέος.

Η νοσταλγία του ξενητεμένου καλλιτέχνη, να επιστρέψει στην άγνωστη χώρα, την πατρίδα του — και η πρόθεση να εμφάνιση έδώ το έργο του — από τον άγνωστο κόσμο, θα αποτελέσει αναμφισβήτητα ένα μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός, που οι «Ε Ι Κ Ο Ν Ε Σ» αισθάνονται υπερήφανες που το προαναγγέλλουν.

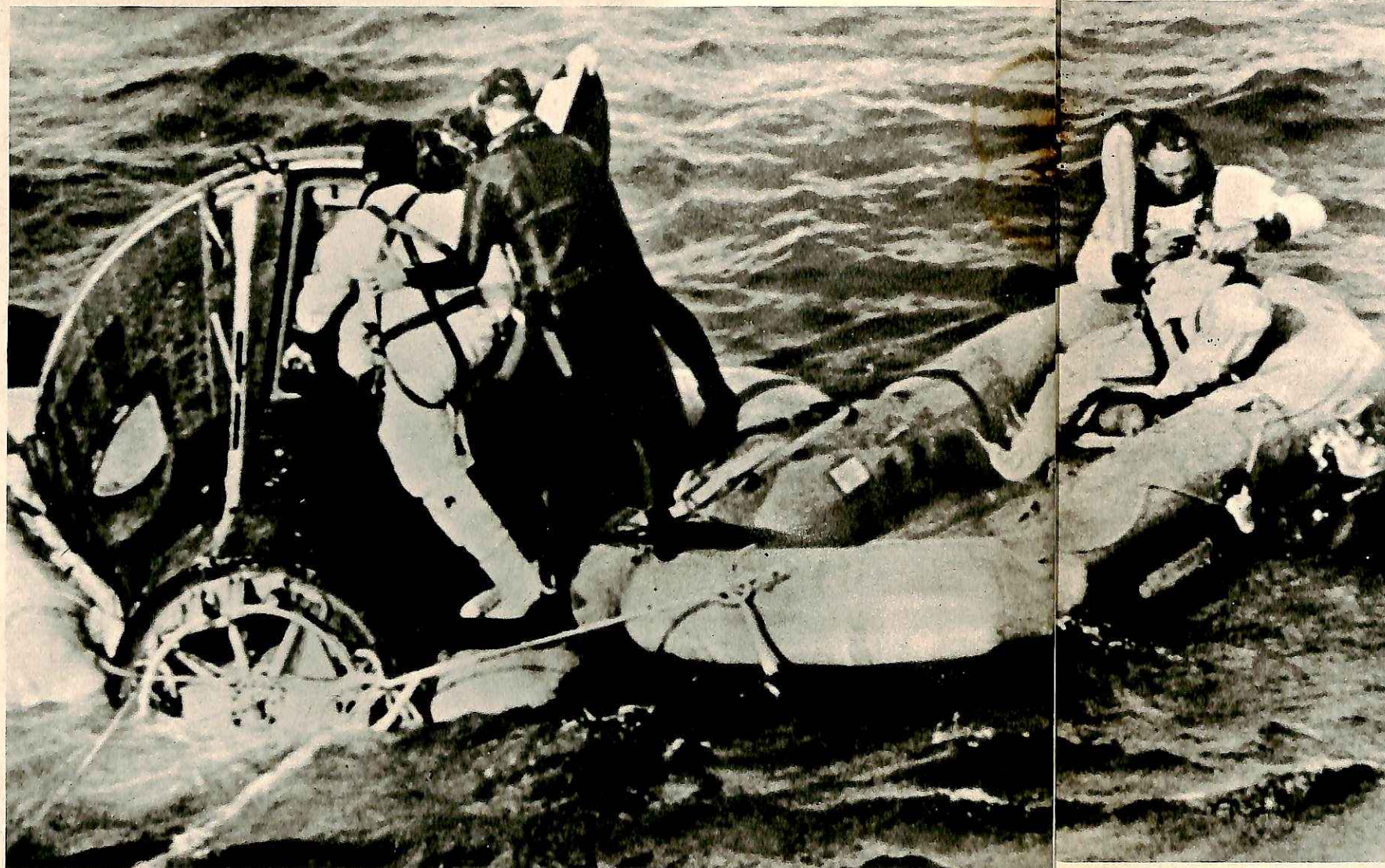

Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ, ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΕ Ο «ΤΖΕΜΙΝΙ 10», ΑΠΟ ΥΨΟΥΣ 760 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ. ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΕΞΙΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΙΓΔΑ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ, ΕΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟ. ΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΟΙ ΑΚΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΠΑΝΙΑΣ. ΑΝΩ ΔΕΞΙΑ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Οι «Εικόνες» παρουσιάζουν κατ' αποκλειστικότητα στην 'Ελλάδα τις έγχρωμες φωτογραφίες που έλήφθησαν από το «Τζέμινι 10»

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΠΟ ΤΟΣΟ ΨΗΛΑ.

Το ταξίδι του ανθρώπου προς την Σελήνη διαρκώς

Το ταξίδι προς την Σελήνη διαρκώς και γίνεται «συντομότερο». Ενώ ο «φωτορεπόρτερ του φεγγαριού», όπως απέκλήθη ο «Λούναρ Όρμπιτερ» των Αμερικανών, άρχισε να στέλνει το πολυαναμενόμενο ρεπορτάζ του, οι ειδικοί επιστήμονες εμφανίζονται αισιόδοξοι για την πραγματοποίηση των υψηλών επιδιώξεών τους.

Ένα από τα μεγαλύτερα διαστημικά επιτεύγματα, που έφεραν την Σελήνη πιο κοντά στην Γη, ήταν η αποστολή του «Τζέμινι 10». Ήταν ίσως η πιο γόνιμη, ή πιο καρποφόρος αποστολή στο Διάστημα. Ένα πείραμα που ωδήγησε τους επιστήμονες σε πολλές χρήσιμες ανακαλύψεις και έπλούτισε την «πείρα» τους.

Οι «ΕΙΚΟΝΕΣ» δημοσιεύουν σήμερα, κατ' αποκλειστικότητα για την Ελλάδα, τις έγχρωμες φωτογραφίες που έτράβηξε μέσα από το «Τζέμινι 10» ο άστροναύτης Τζών Γιάνγκ. Οι φωτογραφίες αυτές παρουσιάζουν την Γη φωτογραφημένη από το «υψηλότερο σημείο που φωτογραφήθηκε ποτέ», από ύψος 700.000 μέτρων και ενώ το «Τζέμινι 10» πετούσε με ταχύτητα 28.000 χιλιομέτρων την ώρα.

Κατ' αποκλειστικότητα, έξ άλλου, με το αμερικανικό δημοσιογραφικό πρακτορείο Singer Features, οι «ΕΙΚΟΝΕΣ» δημοσιεύουν σήμερα το άρθρο «Θεός και Άνθρωπος στο Διάστημα», που είναι γραμμένο από τον Άμερικανό άστροναύτη σμήναρχο Λερόν Γκόρντον Κούπερ, ο οποίος είχε μετάχει και του Διεθνούς Αστροναυτικού Συνεδρίου των Αθηνών.

Ο Γκόρντον Κούπερ είναι ο πρώτος άνθρωπος στην Ιστορία που έπραγματοποίησε δυο επιτυχείς πτήσεις στο Διάστημα. Και ασφαλώς ο πρώτος που μιλήσε, με την γλώσσα της καρδιάς, με τον Δημιουργό του Σύμπαντος. Για την «συνουμία» του αυτή μιλάει στην προσωπική του εξομολόγηση που ακολουθεί, στο τέλος της οποίας παρατίθεται η προσευχή του Γκόρντον στο Διάστημα, κατά την πρώτη πτήση του με το διαστημόπλοιο «Πίστις 7», την 16η Μαΐου 1963.

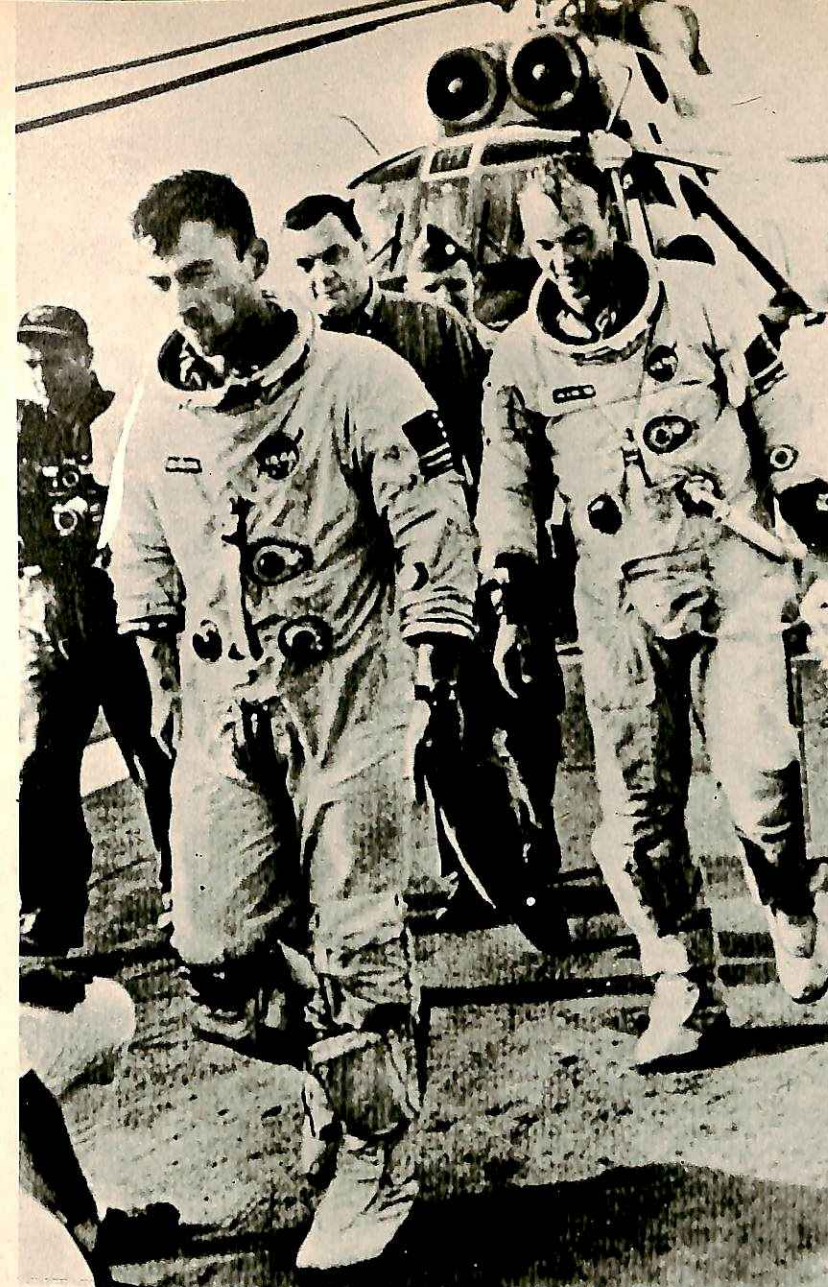
Δεν είχα ποτέ μια εξ ούρα-νου «επιφοίτηση», ή τίποτε παρόμοιο. Μου φαίνεται ότι σ' όλη μου την ζωή πίστευα στον Χριστό και ήθελα να τον υπηρετήσω. Ο παππούς μου, από την πλευρά της μητέρας μου, ήταν Εύαγγελιστής της Έκκλησίας του Χριστού και διέσχισε τις ινδιάνικες περιοχές του Άρκανσας, του Τέξας και της Όκλαχόμα, κηρύσσοντας το Εύαγγέλιο. Πέθανε πριν μερικά χρόνια, αλλά η ζωή του είχε ζωηρή επίδραση στην διαμόρφωση του χαρακτήρα μου, όπως και η ζωή ενός άλλου χριστιανού θείου μου. Οι δυο αυτοί άνθρωποι μου έμαθαν να μελετώ την Βίβλο, αλλά δεν θα την μάθω ποτέ όπως αυτοί.

Οι γονείς μου ήταν χριστιανοί. Ο πατέρας μου πέθανε, αλλά η μητέρα μου ζή και εξακολουθεί να είναι ενεργό μέλος της Εκκλησίας στο Τέκουμες της Όκλαχόμα. Όσο θυμάμαι, πήγαινα πάντα στο κατηχητικό και στην Εκκλησία. Σαν έφηβος, ήμουν δραστήριο μέλος της Ένώσεως Έπιγουρθ και όλη η κοινωνική μου

ζωή περιστρεφόταν γύρω από την Εκκλησία. Κάθε καλοκαίρι υπήρχε πάντοτε κάποια Εκκλησιαστική κατασκήνωση ή σεμινάριο μελέτης της Βίβλου, από τα οποία δεν έλειπα ποτέ. Θεωρώ την Βίβλο σαν μια συγκλονιστική δωρεά ζωής — σαν τον Λόγο του Θεού προς τους ανθρώπους. Πάντοτε την διάβαζα και εξακολουθώ να την διαβάω, αν και όχι όσο θα έπρεπε. Κατά την γνώμη μου δεν υπάρχει διχασμός μεταξύ επιστήμης και θρησκείας: όσο περισσότερο μαθαίνει κανείς γύρω από τα επιστημονικά επιτεύγματα, τόσο περισσότερο πείθεται για τα θαύματα της θείκης δημιουργίας. Όσο περισσότερο έμβασθουν κανείς στην πολύπλοκη λειτουργία των εκατομμυρίων πλανητικών συστημάτων και στην ασύλληπτη απεραντοσύνη του Σύμπαντος, τόσο περισσότερο καταλαβαίνει πόσο άπιαστο θαύμα είναι όλα αυτά. Η ίδια η Ιστορία το αποδεικνύει. Σήμερα βλέπω γύρω μου σαφείς αποδείξεις ότι οι επιστήμονες στρέφουν ολοένα και

περισσότερο την πίστη τους προς τον Θεό. Έξαναγκάστηκαν σχεδόν να αναγνωρίσουν τον Δημιουργό που έπλασε το εξάισιο αυτό Σύμπαν στο οποίο ζούμε. Όταν τελείωσα το γυμνάσιο παρακολούθησα μαθήματα στο πανεπιστήμιο της Χαβάης για δυο χρόνια. Ύστερα μπήκα στην αεροπορία και πήρα τα «φτερά» μου τον Νοέμβριο του 1949. Αργότερα, στην σταδιοδρομία μου φοίτησα στο Τεχνολογικό Ίνστιτούτο της Αεροπορίας, στο Ντέιτον του Όχάι, από το οποίο πήρα το δίπλωμα του μηχανικού Αεροναυτικής τον Αύγουστο του 1956.

Παντρεύτηκα τον Αύγουστο του 1947. Η σύζυγός μου Τρούνη στάθηκε σ' όλο τον έγγαμο βίο μας μια αστείρευτη πηγή δύναμης και θάρρους για μένα, κυρίως λόγω των αυστηρών χριστιανικών αρχών της. Σ' όλη την σταδιοδρομία μου στην αεροπορία, και πιο πρόσφατα, όταν έγινα άστροναύτης, κατώρθωσε να διατηρήσει μια φυσιολογική οικογενειακή ατμόσφαιρα στο

ΛΙΓΟ μετά την προσθαλάσωση του «Τζέμινι» κατέβασαν επί τόπου βατραχάνθρωποι, που βοήθησαν τους δυο άστροναύτες να βγούν από το διαστημόπλοιο (αριστερά). Ο Μάικελ Κόλινς έχει κιόλας εγκατασταθεί στο βάθος της λαστιχένιας βάρκας, ενώ ο Τζών Γιάνγκ εγκαταλείπει το «Τζέμινι» όπου παρέμεινε επί τρεις ημέρες. «Διασκεδάσαμε πολύ!», ήταν τα πρώτα λόγια που είπαν οι δυο άστροναύτες μόλις κατέβηκαν (άνω) στο κατάστρωμα του σκάφους περισυλλογής «Γκουανταλκανάρ», όπου τους μετέφερε το ελικόπτερο. Έπειτα από 71 ώρες πτήσεως στο Διάστημα και 43 περιστροφές γύρω από τον πλανήτη μας, η υπερηφάνειά τους είναι δικαιολογημένη (φωτογραφία κάτω)

«συντομεύεται»

σπίτι μας και είμαι περήφανος γι' αυτήν και για τον τρόπο που το κατορθώνει, παρά το γεγονός ότι η δουλειά μου με κρατά περισσότερο απ' όσο θα ήθελα μακριά από την οικογένειά μου.

Ο κόσμος εξακολουθεί να με ρωτά τί σκέπτομαι για την δήλωση του Ρώσου συναδέλφου μου, κοσμοναύτου Άντριαν Νικολάγιεφ, ύστερα από την πτήση του με το «Βοστόκ 3», ότι «δεν είδε πουθενά τον Θεό εκεί πάνω». Η απάντησή μου στην παρατήρηση αυτή είναι ότι κατά τις πτήσεις μου με την «Πίστις 7» και το «Τζέμινι 5», ούτε κ' εγώ είδα πουθενά τον Θεό, είδα όμως μερικά από τα θαύματα που δημιούργησε.

Η παρουσία του Θεού

Στις πτήσεις αυτές δεν αισθάνθηκα την παρουσία του Θεού ούτε πλησιέστερα, ούτε μακρύτερα απ' όσο την αισθάνομαι συνήθως. Σε ύψος 150 μιλίων πάνω από την Γη, ένοιωθα ότι είχα ανάγκη από την παρουσία του, όχι περισσότερο απ' όσο την έχω ανάγκη κάθε ημέρα. Κατά την γνώμη μου, αν δεν αντιλαμβάνεσαι την παρουσία του Θεού εδώ στην Γη, δεν πρόκειται να αντιληφθής ποτέ, ούτε εκεί πάνω στο Διάστημα.

Το γεγονός ότι η δουλειά μας απαιτεί ασυνήθιστα ταξίδια και συνεχή σχεδόν χωρισμό από τους δικούς μας δεν μας τοποθετεί σε μια ιδιαίτερη κατηγορία. Δεν βασιζόμαστε στην παρουσία του Θεού περισσότερο από όποιονδήποτε άλλον άνθρωπο που πιστεύει σ' αυτόν. Όλοι χρειαζόμαστε την άορατη βοήθειά Του. Μέχρις ότου ανακαλύψουν τον Χριστό και τον δεχθής στην καρδιά σου δεν είναι δυνατόν να βρής την γαλήνη. Όταν όμως τον δεχθής, βρίσκεις την καθοδήγηση που σου χρειάζεται για να υπερνικήσεις τα μεγαλύτερα εμπόδια και να πάρης τις κρίσιμότερες αποφάσεις της ζωής σου.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την γαλήνη και την αυτοπεποίθηση που αισθανόμουν ότι «όλα θα πάνε καλά» κατά την τελευταία φάση της αντιστροφής μετρήσεως, λίγα λεπτά πριν ο πύραυλος μας εκτοξεύσει με τον σύντροφό μου στο Διάστημα.

Ο ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΣ Τζών Γιάνγκ αναλαμβάνεται από ένα ελικόπτερο που θα τον μεταφέρει στο σκάφος περισυλλογής «Γκουανταλκανάρ». Το «Τζέμινι 10», που διακρίνεται να επιπλέει δίπλα στην λαστιχένια θάρσα, τριγυρισμένο από θαλασσανθρώπους, έπεσε στον Άτλαντικό, 800 περίπου χιλιόμετρα στα ανατολικά της Φλωρίδας, και, χάρις στους επιτυχείς χειρισμούς του Τζών Γιάνγκ και του Μάικελ Κόλλινς, πέντε μόλις χλμ. πέρα από το προκαθορισμένο σημείο και οκτώ χιλιόμετρα από το «Γκουανταλκανάρ».

Μιλώντας για τους Ρώσους, θυμάμαι μια περίεργη εμπειρία που είχα τον περασμένο Σεπτέμβριο, κατά την διάρκεια του Άστροναυτικού Συνεδρίου, που έγινε στην Αθήνα. Είχαμε την ευκαιρία να συναντηθούμε εκεί με τους Σοβιετικούς κοσμοναύτες, συνταγματάρχη Μπελάγιεφ και αντισυνταγματάρχη Λεόνωφ. Κατά την συνομιλία μας, μέσω διερμηνέως, ένας από αυτούς ανέφερε την παρατήρηση του Νικολάγιεφ, σχετικά με την απουσία του Θεού στο Διάστημα, και προσέθεσε ότι η παρατήρηση αυτή προκάλεσε ποικίλα σχόλια σε όλον τον κόσμο.

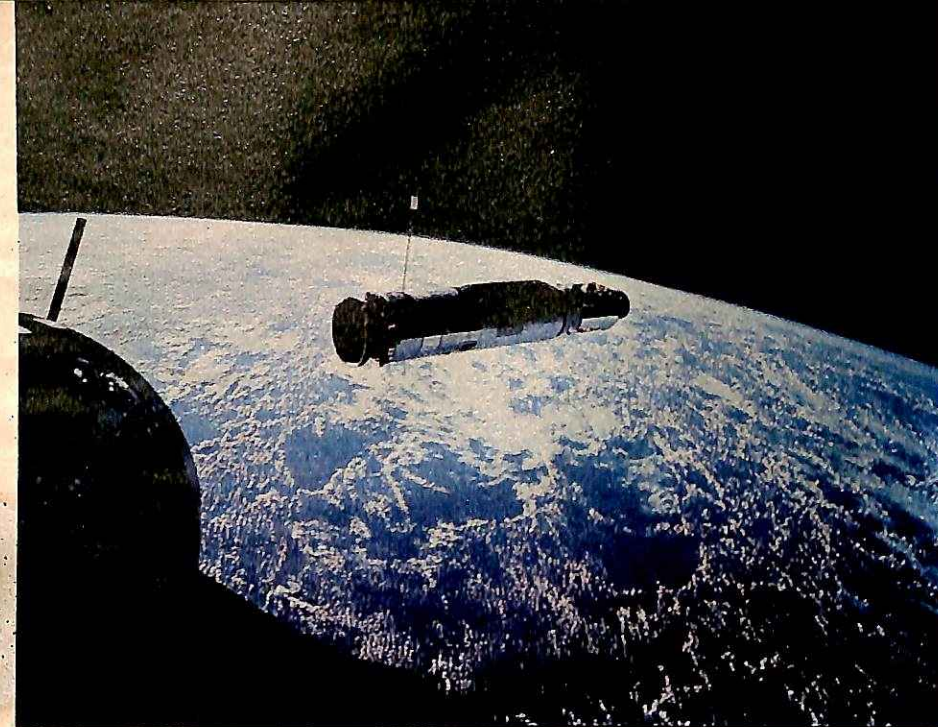
Θυμάμαι ότι προσπάθησα να συνεχίσω την συζήτηση, αλλά η συνομιλία μας περιστράφη σε άλλα θέματα. Σχημάτισα την σαφή εντύπωση ότι ο Ρώσος που ανέφερε το θέμα δεν συμφωνούσε καθόλου με την παρατήρηση του Μπελάγιεφ.

Με ρωτούν τί σκέπτομαι για τα μελλοντικά διαστημικά ταξίδια και τους απαντώ ότι πολύ σύντομα θα υπάρχει στενή επικοινωνία μεταξύ Γης και των πλησιέστερων πλανητών. Όσο για το αν υπάρχει ζωή στους πλανήτες αυτούς, η απάντησή μου είναι και ναι και όχι. Έξακολουθώ να πιστεύω ότι μ' αυτό που ο Θεός καθώρισε σαν «Γη» δεν έννοοισε τον συγκεκριμένο αυτό πλανήτη, στον οποίο ζούμε. Από τα εκατομμύρια ούρανια σώματα που μάς περιβάλλουν, πιστεύω ότι σε όσα από αυτά υπάρχει ζωική ατμόσφαιρα πρέπει να υπάρχουν επίσης ζωικά όντα ή κάποια μορφή ζωής.

Αλλά για ένα χριστιανό αυτό δεν αποτελεί ολόκληρη την εικόνα. Πιστεύω ότι η ίδια η ζωή δεν είναι παρά μια άσημαντη εμπειρία συγκρινόμενη με την μετά θάνατο ζωή. Ο κύκλος του επιγείου χρέους μας είναι μια προετοιμασία για την μέλλουσα ζωή.

Η προσευχή του Κοόπερ
«Κύριε, Σ' ευχαριστώ, ξέχωρα που μου επέτρεψες να πραγματοποιήσω αυτή την πτήση. Σ' ευχαριστώ για το προνόμιο να βρίσκομαι σ' αυτή τη θέση, στο θαυμαστό Σου Σύμπαν, και να βλέπω τα υπέροχα έργα της δημιουργίας Σου. Βοήθησε, καθοδήγησε και φώτισε όλους μας να γίνουμε καλύτεροι χριστιανοί. Βοήθησε μας να ολοκληρώσουμε με επιτυχία την αποστολή μας αυτή. Βοήθησε τις μελλοντικές διαστημικές μας προσπάθειες... Μην εγκαταλείψεις τις οικογένειές μας και δώσε στις γυναίκες και στα παιδιά μας φώτιση, ενθάρρυνση και την βεβαιότητα ότι όλα θα πάνε καλά...
Γεννηθήτω το θέλημά Σου.
Αμήν»

(Από την προσευχή του σιγνάχου Κοόπερ, κατά την πρώτη πτήση του στο Διάστημα, με το «Πίλλας 7», την 16η Μαΐου 1968).

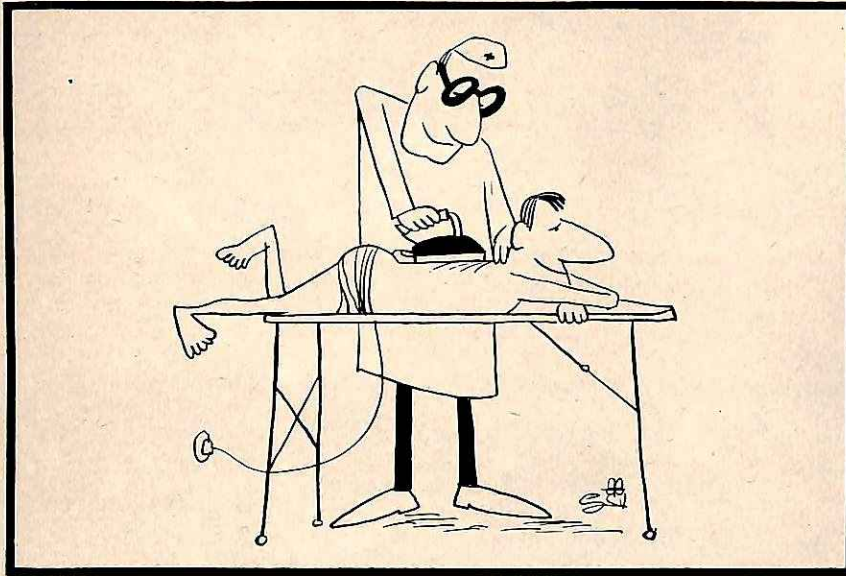

ΤΟ «ΤΖΕΜΙΝΙ 10» πλησιάζει τώρα (αριστερά) το «Εϊτζίνα», που στο πλευρό του διακρίνεται η αμερικανική σημαία (άνω). Το ραντεβού πραγματοποιήθηκε σε ύψος 300 χιλιομέτρων, πέντε ώρες περίπου μετά την εκτόξευση του «Τζέμινι», που μετέφερε τους δύο αστροναύτες. Μετά την σύνδεση (κάτω) των δύο διαστημικών οχημάτων, οι κινητήρες του «Εϊτζίνα» έτέθησαν σε λειτουργία και εξαπέστειλαν το διαστημόπλοιο σε ύψος 760 χιλιομέτρων πάνω από την επιφάνεια της Γης, πράγμα που αποτελεί ένα καινούργιο ρεκόρ για επανδρωμένη πτήση στο Διάστημα.

ΕΥΘΥΜΗ... ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Ο Θέμος Ποταμιάνος μās γνωρίζει πολλά «άγνωστα» του ανθρώπινου οργανισμού, αρχίζοντας από το δέρμα και τα μαλλιά

Το λέμε δέρμα, το λέμε πετσό, το λέμε τομάρι. Το λέμε, ακόμα, και παλιοτόμαρο. Έδώ, όμως, πιά, δεν μιλούμε για το δέρμα, αλλά προχωρούμε... πιά μέσα. Το παλιοτόμαρο δεν είναι δέρμα, αλλά... άνθρωπος. Δέρμα, σάρκες, όσθα, εγκέφαλος, καρδιά καί... ήθος. Όλα όμοι. Είναι η περίπτωση που το δέρμα αντιπροσωπεύει όλο το σώμα, αλλά και την ψυχή που είναι μέσα στο σώμα, νούν και καρδιά, χαρακτήρα και αίσθημα. Κυρίως, μάλιστα, αυτά αντιπροσωπεύει. Τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου έχουμε υπ' όφιν μας όταν τον αποκαλούμε «παλιοτόμαρο». Συγγενικός όρος είναι και η λέξι «παλιοχαρακτήρας», αλλά το «παλιοτόμαρο» είναι επικρατέστερο, γιατί, αρχή - αρχή, ο άνθρωπος είναι ένα δέρμα! Το πρώτο που βλέπουμε στον άνθρωπο είναι το δέρμα του. Όταν λέμε «νά ο Γιάννης!», δείχνουμε απλούστατα το δέρμα του Γιάννη, γιατί αυτό φαίνεται και αυτό έχουμε απέναντί μας. Και αν ο Γιάννης στραβωθεί ή αποδλασκωθεί, πάλι εξοκολουθεί για μās να είναι ο Γιάννης, γιατί το δέρμα του βρίσκεται στη θέση του. Και αν ο θάνατος δάλη απάνω του τη σφραγίδα του, πάλι ο Γιάννης μένει Γιάννης. Και μόνον αν τον γδάρουμε θα χάσει αυτήν την ιδιότητα.

Και ιδού η μεγάλη σημασία του δέρματος. Ένώ είναι «μέρος», ενώ είναι τμήμα, εκφράζει ένα σύνολον. Είναι η εικόνα μας, το σχήμα μας, το έμβადόν μας, κύριον στοιχείον της ταυτότητος και της παρουσίας μας. Είναι ακόμα ο δείκτης που δείχνει την κατάστασί μας. Το δέρμα έχουμε υπ' όφιν μας όταν λέμε «αυτός είναι νέος, αυτός είναι γέρος, αυτός είναι ώριος, αυτός είναι σκί-αχτρο, αυτός είναι υπερέκι, αυτός είναι σάφαλος». Και, τέλος, το δέρμα είναι εκείνο με το οποίο έρχομαστε σε επαφή και σε δοσοληψίες.

Το δέρμα έχει πολλές ομοιότητες με το ρούχο. Όπως το ρούχο, έτσι και το δέρμα σουλουπώνει το σώμα, όπως το ρούχο, έτσι και το δέρμα είναι... κομμένο στα μέτρα μας και έχει τέλεια εφαρμογή στο σώμα μας... Άλλα εδώ πρέπει να προσθέσουμε ότι καμιά φορά μās πέφτει... εύρύχωρο ή κάνει σούρες... Τέλος, και ράψιμο σηκώνει το δέρμα και σιδέρωμα και μπάλωμα, ίσως δέ και... γύρισμα. Είναι οι δουλειές που γίνονται στα Ιατρεία καλλονής, όπου υπάρχουν και κόφτες και ραφτάδες και σιδερωτάδες...

Για τα μαλλιά της κεφαλής ο λόγος. Κανονικά, τα μαλλιά της κεφαλής έπρεπε να λέγονται μαλλιοκέφαλα. Μά έμεις λέγοντας «μαλλιοκέφαλα» εννοούμε κάτι άλλο. Είναι πράγμα που δεν έχει σχέση με την κεφαλή, αλλά με τό... κεφάλαιον. Τα μαλλιοκέφαλα δεν είναι μαλλιά, αλλά χρήματα, και μάλιστα χρήματα που αντιπροσωπεύουν το έσχατον δριον της οικονομικής ήμων επιφανείας και τα όποια συνήθως χάνονται. Έτσι, όποιος «χάνει» τα μαλλιοκέφαλά του, διατηρεί μόν τις τρίχες της κεφαλής του, δεν διατηρεί όμως ούτε ήχος από το κεφάλαιόν του.

Τα μαλλιά φυτρώνουν στο κεφάλι μας, όπως φυτρώνουν τα φυτά στη γή, μεγαλώνουν όπως τα φυτά, καί, όταν τα κόψουμε, ξαναγίνονται. Γενικά τα μαλλιά μοιάζουν πολύ με τα φυτά και μόνον σ' ένα σημείον διαφέρουν βασικώς: φυτρώνουν χωρίς να τα σπείρουμε... Σπείρος για μαλλιά δεν υπάρχει. Αν υπήρχε παρόμοιος σπείρος, τότε θα υπήρχεν επίσης να έβλεπαν και οι φαλακροί μαλλιά στο κεφάλι τους. Για να λύσουν αυτό το πρόβλημα, δεν θα είχαν παρὰ να προμηθευθούν... τριχόσπορον και να σπείρουν την άγον κεφαλήν τους.

Πολλά είναι τα περίεργα που παρουσιάζουν γενικώς τα μαλλιά. Είναι... κούφια, όπως οι σωήνες, αρρωσταίνουν και πέφτουν όπως τα φύλλα των δένδρων, αλλάζουν χρώμα και τέλος, ενώ κανονικώς είναι μαλακά και εύκαμπτα, ξαφνικά γίνονται άκαμπτα και σκληρά. Αυτό συμβαίνει όταν σηκώνονται, όταν ανορθώνονται. Η ανόρθωσις γίνεται όταν νοιώθουμε φρίκη. Και φρίκη μόν δεν νοιώθουμε συχνά. Με το παρορμικό όμως λέμε: «έσηκώθηκα οι τρίχες της κεφαλής μου», ενώ αυτές μένουν στη θέση τους.

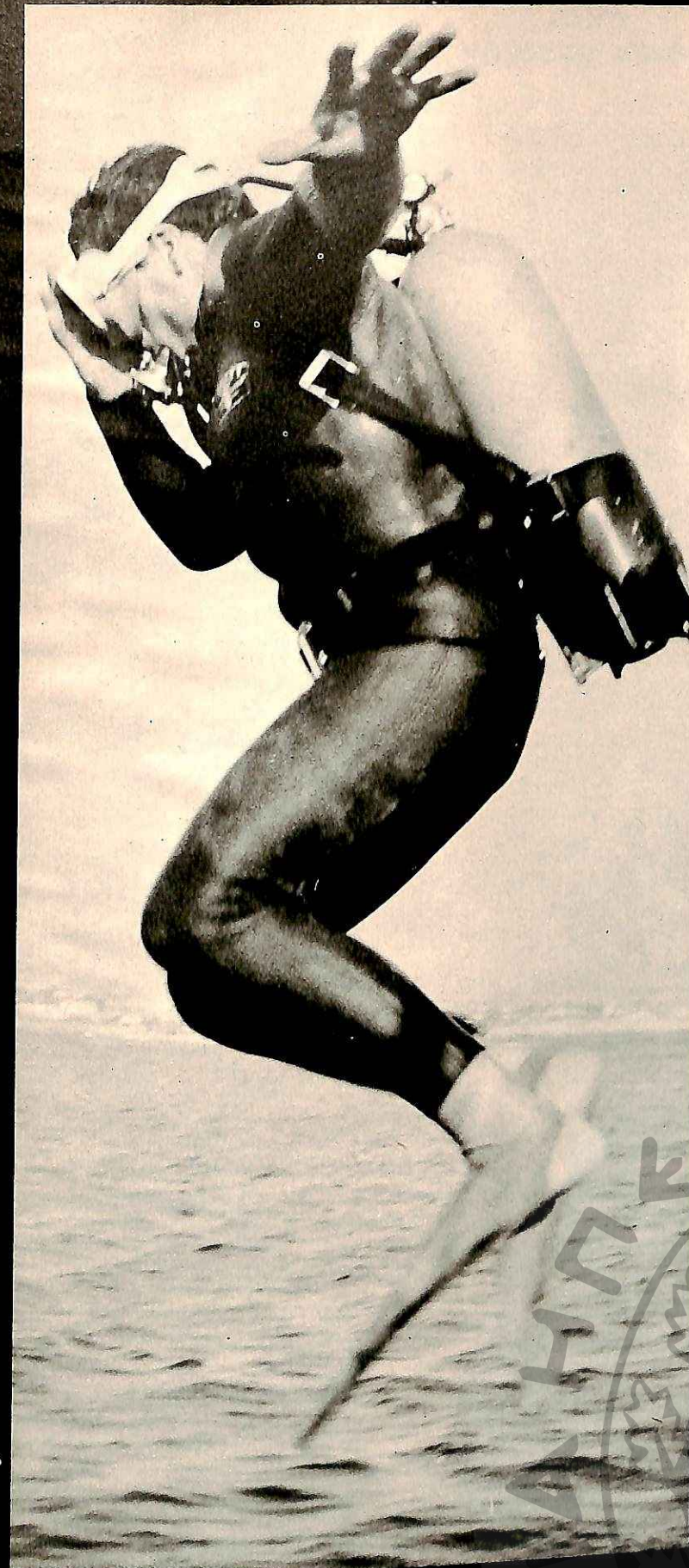
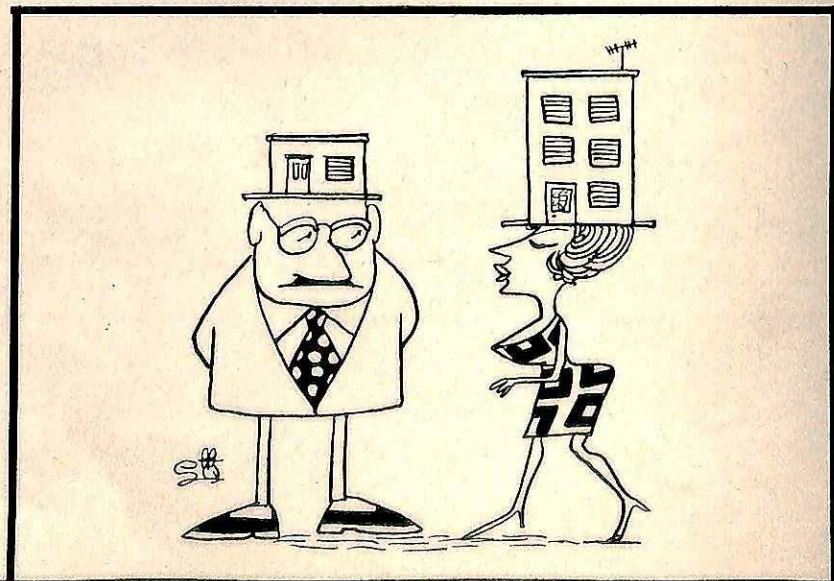
Τα μαλλιά μās προσφέρουν προστασία και μās δίνουν όμορφιά. Τα

πλούσια και ωραία μαλλιά είναι ένα στολίδι. Το στολίδι όμως αυτό απαιτεί περιποίηση, και η περιποίησι αυτή κοστίζει όχι λίγο. Με τα χρήματα που χαλάμε για τα μαλλιά μας, θα μπορούσαμε τελικώς να αποκτήσουμε ένα μικρό έξοχικό σπιτάκι. Καί εδώ μιλάμε για τα μαλλιά των ανδρών, γιατί οι γυναίκες ξοδεύουν διπλάσια, τριπλάσια. Με τα χρήματα που ξοδεύει στο κομμωτήριο μιά γυναίκα, θα μπορούσε να είχε ένα... διώροφο, αν όχι τριώροφο. Δεν υπάρχει άνδρας που να μην παραπετιέται ότι η γυναίκα του ξοδεύει στα κομμωτήρια... τα μαλλιά της κεφαλής του. Αφήστε πιά το χασομέρι. Τέλος το έξοδο για τα μαλλιά δεν το γλυτώνουν ούτε οι φαλακροί, γιατί κι αυτοί, συχνά, χρησιμοποιούν περρούκα, την όποιαν, φυσικά, δεν προμηθεύονται δωρεάν.

Υπάρχουν μαλλιά πολλών ειδών και πολλών χρωμάτων, μαλλιά μαύρα, ημίμαυρα, ξανθά, πυρρόξανθα, καστανά, καστανόμαυρα και ούτω καθεξής. Υπάρχουν μαλλιά ίσια και μαλλιά κατσαρά, μαλλιά πικνά ή άραια, λιπαρά ή ξηρά, μαλλιά δμορφα και μαλλιά άσχημα. Όλα μās είναι χρήσιμα για την προστασία και τον εξωραϊσμό της κεφαλής, αλλά και για να τα τραβάμε σε στιγμές άπελπισίας ή όταν διαβάζουμε ανακοινώσεις και δηλώσεις σπουδαίων ανδρών της ημέρας ή κείμενα λογίων και άκαθημαϊκών. Γενικώς τα μαλλιά μας τα τραβάμε όταν νοιώθουμε «τρικυμιά» εν κρανίω και το τραβήγμα αυτό μās άνακουφίζει. Υπάρχει όμως και περίπτωση που το τραβήγμα των μαλλιών μας δεν γίνεται από τα χέρια τα δικά μας. Έρχεται ώρα, που τα μαλλιά μας δεν τα τραβάμε έμεις, αλλά μās τα τραβούν οι άλλοι και μās τα ξεριζώνουν, όπως γίνεται άπάνω στον καυγά. Είναι το λεγόμενο «μαλλιοτραβήγμα».

Θέμος Ποταμιάνος

Σκίτσα ΗΛΙΑ ΣΚΟΥΛΑ

ΕΝΑ «πήδημα», που κάθε του κίνηση είναι μελετημένη και προσεγμένη. Το δεξί χέρι στην μάσκα, το άριστοτεντωμένο για να δημιουργή ίσορροπία, τα πόδια στην αρχή ένωμένα, και άμέσως μετά άνοικτά, θα ξαναενωθούν με ένα κτύπημα στα πτερύγια θοηθώντας τον «αυτοδύτη» να έπανεέλθη γρήγορα στην επιφάνεια. Μιά τελευταία ματιά στην «φιάλη» και μετά ό κόσμος του θυθού. ▶

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

Το σκάφος έκοψε ταχύτητα. Έκανε μιά στροφή δεξιά, άκούστηκε ό παφλασμός της άγκυρας. Το γαλάζιο της θάλασσας έδενε άρμονικά με τις γρανίτινες προεξοχές της άπέναντι άκτής και το κοκκινόχρυσο του ούρανο. Στο κατάστρωμα, πυρετώδης κίνηση. Η όμάδα των θατραχανθρώπων που θα «βουτούσε» ήταν σχεδόν έτοιμη. Άσκοι πεπιεσμένου άέρος, πτερύγια, μαχαίρι στην γάμπα, έλαστικές στολές, μάσκες. Οι τελευταίες προετοιμασίες, μιά ματιά στην πίεση του άέρος, έλεγχος της συσκευής, και οι σκουρόχρωμες, κάπως τερατώδεις φόρμες, να θυθίζονται ή μιά μετά την άλλη. Σε λίγο το μόνο σημάδι της ύπάρξεώς τους έμενε μιά υποψία από φυσαλίδες, που ή ζωή τους άρχιζε σε 50 μέτρα θυθού, για να τελειώσει πολυ σύντομα κάπου στην επιφάνεια. Η έπιχείρηση «υποβρύχιο μάθημα» άρχιζε.

Σκοπός: 'Η απόκτηση γνώσεων για την

ΜΙΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ εκπρόσωπος του «άσθενους» φύλου, έκτελει με θαυμαστή ακρίβεια την «ψαλίδα», σαν ένας δεινός βατραχάνθρωπος...

Οί...«Τζαίμς - μποντικές» τάσεις του προλόγου, δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα! Και ξέρω κάποιον, που δεν θα ήταν καθόλου σύμφωνος με τον πρόλογο, και ειδικότερα, με μία από τις λέξεις του: «βατραχάνθρωποι». Είναι ο υποπλοίαρχος του Β. Ν. κ. Παπαδάκος. Είμαστε κάπου στην Γλυφάδα. 'Η «έπιχειρήση» μόλις έχει τελειώσει, και συζητάμε φιλικά τις λεπτομέρειες. 'Η κουβέντα στρέφεται γύρω από τις υποβρύχιες καταδύσεις, και τους «αυτοδύτες».

—Γιατί αυτοδύτες;

—Γιατί αυτή είναι η σωστή ονομασία.

—Δηλαδή η λέξη βατραχάνθρωπος, δεν χαρακτηρίζει τους αυτοδύτες;

—Φαινομενικά, ίσως, ναι. Βασικά, όμως, βατραχανθρώπους χαρακτηρίζουμε μόνον αυτούς που χρησιμοποιούνται για πολεμικές επιχειρήσεις.

Προτού όμως συνεχίσουμε τον διάλογο, ας δούμε κάπως πιο συγκεκριμένα πώς έχουν τα πράγματα. Στην Ελλάδα, και αντίθετα με τις άλλες χώρες που διαθέτουν υγρό στοιχείο, το να έχεις ένα πλήρη εξοπλισμό καταδύσεως και τις απαραίτητες γνώσεις, θεωρείται πολυτέλεια. Οι συνήθεις ψαροτουφεκάδες δεν είναι παρα ένα υποκατάστατο του σωστά προετοιμασμένου και εξοπλισμένου δύτη. 'Εδώ και αρκετό καιρό όμως άρχισε να παρατηρείται μία κάπως πιο έντονη τάση «υπέρ» της συστηματικής καταδύσεως. 'Ασφαλώς το βασικό υπόβαθρο του να εκμεταλλευθής κανένας —για σπόρ, αρχαιολογικές μελέτες κλπ.— τις καταδύσεις δεν είναι άλλο παρά η θάλασσα. Αυτόματα όμως δημιουργήθηκαν και τα πρώτα προβλήματα: τεχνικός εξοπλισμός, ειδικευμένοι καθηγηταί, θέμα ιδρύσεως σχολής και άλλα.

ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ φαίνονται απόλυτα έξοικε-ωμένες με τον βυθό και τα μυστικά του. «Είναι μαγεία εκεί κάτω», λένε. Πίσω τους, άριστερό και δεξιό, οι κύριοι Παπαδάκος και Λαζαρίδης.

ΠΡΩΤΗ ΩΡΑ: ΘΕΩΡΙΑ. 'Ο διευθυντής της σχολής κ. Λαζαρίδης εξηγεί στους μαθητάς του την ακριβή θέση που πρέπει να βρίσκονται τα διάφορα όργανα της εξαρτύσεως του «αυτοδύτη»

σιγουρη απόλαυση της μαγείας του βυθού

Το σημερινό ρεπορτάζ μας αφορά ακριβώς τα προβλήματα αυτά, και την εξέλιξη του καινούργιου —στην χώρα μας— αυτού είδους ψυχαγωγίας, αθλήματος ή μελέτης. Πέρασαμε ένα απόγευμα μαζί με τους μαθητάς της «Πρωτοτύπου Σχολής 'Υποβρυχίου Κολυμβήσεως», παρακολουθήσαμε την θεωρία και την πρακτική εφαρμογή, και επανερχόμεθα στόν... διάλογο με τόν κ. Παπαδάκο και τόν κ. Λαζαρίδη που είναι ο διευθυντής της σχολής.

—Πότε ιδρύθηκε η σχολή κ. Λαζαρίδη;

—Είναι τώρα ένας χρόνος...

—Και ο σκοπός της ποιος είναι;

—Μά... βασικά, να δώσω με την δυνατότητα σ' αυτούς που ενδιαφέρονται γι' τις υποβρύχιες καταδύσεις, να χαρούν με σιγουριά και με σωστές γνώσεις, την μαγεία του βυθού.

—'Η σχολή είναι άνεγνωρισμένη;

—Βεβαίως, από το υπουργείο 'Εμπορικής Ναυτιλίας.

Και οι μαθηταί;

—Οι μαθηταί, που πρέπει να έχουν συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας τους, επί 15 μέρες διδάσκονται θεωρία και πράξη της καταδύσεως, πώς να προφυλάσσονται από τους διαφόρους κινδύνους κλπ.

—Τα μαθήματα είναι καθημερινά;

—'Όχι..., αλλά στο διάστημα τών 15 ημερών κάνουν 7 - 8 μαθήματα.

—Πόσες ώρες θεωρία και πόσες πρακτική εξάσκηση;

—Είναι τρεις ώρες κάθε μάθημα. Μία ώρα θεωρία και δυό πρακτική.

—Κύριε Παπαδάκο, θα θέλατε να μου εξηγήσετε αυτό που είπε προηγουμένως ο κ. Λαζαρίδης, σχετικά με τους κινδύνους;...

—Ευχαρίστας. Οι κίνδυνοι που θα μπορούσαν να παρουσιασθούν στόν βυθό είναι φυσικά πολλοί. Δυό όμως είναι οι βαρύτεροι: ή γνωστή από τους σφουγγαράδες μας «νύσος του βυθού» και ή «έμβολη αέρος».

—Τί ακριβώς είναι ή δεύτερη;

—Θα προσπαθήσω απλά να σας εξη-

γήσω. 'Ο αυτοδύτης πρέπει όταν «άνεοδαίνη» στήν επιφάνεια, ή μάλλον, ξεκινώντας, να γεμίση τούς πνεύμονές του με αέρα γιά να μπορέση να εξομοιώση κατά κάποιο τρόπο την ατμοσφαιρική πίεση του βυθού με αυτή της επιφανείας. 'Αν δεν τó κάνει αυτό, οι πνεύμονές του, μένοντας χωρίς αέρα και συμπιεζόμενοι από την εξωτερική πίεση, ύφίστανται ένα είδος διαρρήξεως με όληθρια αποτελέσματα.

—Και σέ ποίο βάθος μπορούν να κατέβουν;

—Δεν είναι θέμα βάθους, αλλά διαρκείας.

—Δηλαδή;

—Να σας εξηγήσω. 'Ας πάρω με σαν παράδειγμα τό ότι «δουτάμε» με μία φιάλη πεπιεσμένου αέρος χωρητικότητας 3.000 λιμπρών ή 200 ατμοσφαιρών. Σέ βάθος 12 μέτρων δεν μπορούμε να μείνωμε περισσότερο από 40 λεπτά.

—'Η «μέθη του βυθού», τί ακριβώς είναι;

—'Ο «Νάρκισσος» 'Αζώτου», ή «μέθη βυθού», όπως την χαρακτηρίσατε, έχει τó ίδια συμπτώματα με την συνήθη μέθη. Σας πιάνει ένα είδος εϋφορίας, θέλετε να γελάσετε, τó πάντα σας φαίνονται όμορφα, και φυσικά παραμελείτε τούς στοιχειώδεις κανόνες, με αποτέλεσμα τόν πνιγμό. Συνήθως δέ τó φαινόμενο αυτό παρουσιάζεται μετά τó 60 μέτρα.

'Ο ήλιος έχει άρχισει να χάνεται, οι βατραχάνθρωποι ή αυτοδύτες τελειώσαν τό καθάρισμα τών συσκευών τους, και καθισμένοι γύρω μας σχολιάζουν τó γεγονός τής «έπιχειρήσεως», που μόλις πριν από λίγο τέλειωσε, και που δεν έχει καμιά σχέση με μυστικούς πράκτορες και έγχρωμες υπερπαραγωγές. Είναι νέοι άνθρωποι, ψημένοι από την άμύρα τής θάλασσας, που στá πρόσωπά τους βλέπεις καθαρά την αγάπη, και ίσως - ίσως τόν έρωτα γι' αυτό τό κάτι, που δεν είναι τίποτε άλλο από μία απέραντη ύγρη μαγεία, τυλιγμένη σ' ένα στίβανο και έλκυστικό διάκασμο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ 15 ΛΕΠΤΩΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

ΕΥΚΛΗΜΑ

ΣΕ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

“Ενας διαρρήκτης μπαίνει στο μικρομάγαζο ενός άκονιστου μαχαιριών πλαί στο «Ρογιαλτν Θιατερ» της Πειας Υόρκης και μη βρίσκοντας τίποτα να κλεψ, απελευθερώνει από το κλουβί του ένα καναρίνι. Η είδηση έλκυει την προσοχή του ψυχιάτρου - ιατροδικαστού του Έφ Μπί “Αϊ Μπέζιλ Ουίλλινγκ, που με τον φίλο του υπαρχηγό της αστυνομίας καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος μπήκε στο άκονιστήριο για να άκονισή ένα μαχαίρι με το οποίο σκόπευε ασφαλώς να διαπράξει κάποιο έγκλημα. Το ίδιο απόγευμα μέσω της φίλης του Πωλίν, ο Μπέζιλ γνωρίζει την πρωταγωνίστρια του «Ρογιαλτν» Βάντα Μόρλεϋ, που τον προσκαλεί στην πρεμιέρα του καινούργιου της έργου. Ο Μπέζιλ πηγαίνει και στο τέλος της παραστάσεως ένας από τους ήθοποιους βρίσκεται νεκρός με ένα μαχαίρι στην καρδιά. Οί ύποψίες πέφτουν στον ήθοποιό Ρόντ Ταίητ, με τον οποίον είναι έρωτευμένη η Πωλίν γιατί αυτός κρατούσε το μαχαίρι στην σκηνή του φόνου κατά την διάρκεια του έργου. Ο Μπέζιλ υποχωρεί στις παρακλήσεις της Πωλίν, που είναι πεπεισμένη για την άθωότητα του Ταίητ και δέχεται να τους βοηθήσει για να ανακαλύψουν παράλληλα με την αστυνομία, τον πραγματικό δολοφόνο... Αλλά ήταν σαν ένας τυφλός που προχωρούσε ψηλαφητά στο σκοτάδι. Για την ώρα, οί πάντες μπορούσαν να είναι ένοχοι, όπως κάλλιστα μπορούσαν να είναι και άθωοι...

15

Από κοντά, το σκληρό, λείο πρόσωπο της Μάργκοτ φαινόταν σά νάχε σκαλιστή και λουστριστή πάνω σε ξύλο. Τα ξεθωριασμένα μάτια και τα λευκά δόντια της ήταν σαν μάτια και δόντια από ελεφαντόδοντο, πάνω σε μια σκούρα αφρικανική μάσκα. Οποιαδήποτε άλλη γυναίκα στον κόσμο θύμιζε κάποιο ίχνος άμυχανίας για την κατάσταση της. Αλλά όχι η Μάργκοτ. Ένας άντρας της μιλούσε καθώς πλησίαζαν. Τον χαϊρέτησε μ' ένα χαμόγελο. “Όταν είδε τον Μπέζιλ, το χαμόγελο εξαφανίστηκε. Καθώς ο Μιλχάου έκανε τις συστάσεις, εκείνη κοίταξε τον Μπέζιλ με ανέκφραστη ανάδεια.

—Ασφαλώς, δεν με θυμάστε, είπε εκείνος. Αλλά εγώ σας θυμάμαι πολύ καλά. Προσπεράσαμε ό ένας τον άλλον στα παρασκήνια του Ρόγιαλτν, χτες το βράδυ.

Οί βλεφαρίδες της τραυώπαιξαν, για μιὰ στιγμή.

—Δεν κάθιστε; (Άγνόησε τον Μιλχάου, που σωριαζόταν στον πάγκο, πλάι της). “Ωστε λοιπόν, σεις εστε που είπατε στην αστυνομία ότι ήμουν στο θέατρο χτες το βράδυ;

—Ο δρ Ουίλλινγκ ά ν ή κ ει στην αστυνομία, είπε ο Μιλχάου αξιοσημείωτα. Τουλάχιστον είναι σαν τὸ χέρι με τὸ γάντι μαζί τους! Είναι στο Γραφείο του Εισαγγελέως...

—“Ω! (Η Μάργκοτ άλλαξε ύψος λιγάκι). “Ενας έπαινευτής ήθελε στο διαμέρισμά μου, τη στιγμή άκριβώς πούφρεγα για τὸ θέατρο, σήμερα τὸ πρωί. Με κράτησε μιὰ ώρα σχεδόν. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Δεν είναι φανερό πώς αὐτή ή γυναίκα τὸ έκανε;

—Ποιά γυναίκα;

—Μά ή Βάντα Μόρλεϋ, φυσικά!

—Είχατε κίνητρο κ' ευκαιρία και σεις, όμως!

—Κίνητρο; “Ω, την διάθεση... Τί πρόστυχο! Πιστεύετε πραγματικά πώς θά σκότωνα τὸν άντρα μου για να τὸν έμποδίσω να υπογράψει μιὰ

διαθήκη, πού θ' έφηνε τὰ πάντα σε μιὰν άλλη γυναίκα;

—Έχει γίνει αὐτό...

—Αλλά δεν είχα ανάγκη να τὸ κάνω!

—Όχι;

Τὸ γκαρσόνι έφερε ψητούς άστακούς. Η Μάργκοτ περίμενε ώπου να σερβιριστούν. “Όταν έφυγε τὸ γκαρσόνι, είπε:

—Βλέπετε, δρ Ουίλλινγκ, ο Τζών δεν έπρόκειτο να υπογράψει ποτέ αὐτή τη διαθήκη, πού τ' άφηνε όλα στη Βάντα.

—Και γιατί όχι;

—Ο Τζών κ' εγώ είχαμε ξανασυμφιλιωθί.

—Μάλλον ξαφνικά, δεν ήταν;

—Δεν υπάρχει άμφιβολία πώς φάνηκε ξαφνικά στη Μόρλεϋ.

Τὰ λεπτά χείλη της Μάργκοτ σούφρωσαν περιφρονητικά.

—Τίηχε καμμιὰ ιδιαίτερη αἰτία γι' αὐτό;

—Είπα στον Τζών πώς έπρόκειτο ν' άποκτήσω παιδί.

—“Ω!

Η έκφραση του Μπέζιλ διασκέδασε την Μάργκοτ. Γέλασε δυνατά.

—Άγαπήτὲ μου δρ Ουίλλινγκ, δεν φαντάζομαι να υποθέσατε πραγματικά πώς έπρόκειτο ν' άποκτήσω παιδί;

—Δεν θάταν λιγάκι δυσάρεστο, όταν ο άναμενόμενος διάδοχος δεν θά έμφανιζόταν;

—“Ω, θ' άποκτούσα ένα κατόπι. Ήμουν άνόητη πού δεν είχα θελήσει να κάνω παιδί πριν, αλλά δεν είχα καταλάβει ποτέ ότι έπρόκειτο ότι ο Τζών ήθελε ένα τέτοιο πράγμα!

—Γιατί δεν παρουσιάστηκατε για ν' άναγνωρίσετε τὸν Βλαδίμηρο ως τὸν Τζών Ίνγκελου, όταν οί πρωινές έφημερίδες έγραφαν την ιστορία της δολοφονίας του; ρώτησε ο Μπέζιλ.

—“Αλλο πράγμα να είσαι άθώος, κ' άρεκετά διαφορετικό να φαίνεσαι άθώος, άπάντησε ή Μάργκοτ. “Ήξερα ότι ο ύπ' άριθμὸν 1 ύποπτος, στὰ μάτια της άστυνομίας, θάταν αὐτός πού θά κληρομούσε την περιουσία του Ίνγκελου. Κι' αὐτὸς τύχαινε νὰ είμαι εγώ.

“Ελπια λοιπόν πώς ή άστυνομία δεν θά μάθαινε ποτέ πώς ήμουν στο θέατρο χτες το βράδυ, ή έστω πώς γνώριζα ότι ο Τζών έπαιζε τὸν Βλαδίμηρο. Ήμουν σίγουρη πώς κάποιος άλλος θά τὸν άναγνώριζε σε λίγο...

—Πότε έγινε αὐτή ή συμφιλίωση;

—Χτες τὸ βράδυ. Αὐτὸς είναι ο λόγος πού πήγα στα παρασκήνια. Ήμουν άπελπισμένη. “Έπρεπε να κάνω κάτι για να έμποδίσω τὸν Τζών να γελιοποιηθί με τη Βάντα—μιὰ μιὰ γυναίκα πού είχε δυό φορές σχεδόν τὰ χρόνια του. Είχε άρνηθί να με ξαναδθί, αλλά ήξερα πώς έπαιζε τὸν «Βλαδίμηρο» στην πρεμιέρα της Φεντόρας. Προσάδθησα να τὸν δώ όταν ήρισε απ' τὸν Παναμά, πριν από μερικὲς μέρες, και τὸν άκουσα πὸν συζητούσε για την ύπόθεση τὸν Βλαδίμηρου με τη Βάντα από τὸ τηλέφωνο. Μοῖ φάνηκε μοναδική ευκαιρία για να πὸ δυό λόγια μαζί του. Άγόρασα ένα εισιτήριο και δοροδόκησα έναν ταξιδιτή για να με άδηγήσει στα παρασκήνια.

—Απ' τὴ σκάλι τις πυρκαϊάς;

—Και βέβαια όχι! Τί σὰς έκανε να σκεφίτηε τέτοιο πράγμα; Πέρασα απ' την πόρτα τὸν θεωρεῖον, και κατόπι απ' την πόρτα της πλατείας πού οδηγεί στα παρασκήνια. Συνάντησα τὸν Τζών τη στιγμή άκριβώς πού έρχόταν απ' την πόρτα της σκηνής. Σταθήκαμε εκεί και μιλήσαμε καμμιὰ εικοσαριά λεπτά. “Έπειτα, εκείνος πήγε στο καμαρίνι της Βάντας.

—Αὐτό, λοιπόν, ήταν πού καθυστέρησε τὸν Ίνγκελου, είπε ο Μπέζιλ. Κ' έπειτα;

—Τίποσέτηκε να παρητήρη την Βάντα και να γυρίσει πίσω σε μένα. Βλέπετε πόσο άνόητο είναι να μού λέτε πώς σκότωσα τὸν Τζών για τὰ χρήματα! Έγώ ή έπρόκειτο να έχω όλα τὰ χρήματα, και τὸν Τζών έπαιζε!

—Αλλά τώρα, έχετε όλα τὰ χρήματα χωρίς τὸν Τζών. Ίσως να τὸ προτιμάτε έτσι. Τί πά-

χουν πολλὲς γυναίκες πλουσιών πού θά τὸ προτιμούσαν...

Η Μάργκοτ τὸ σκέφτηκε αὐτὸ χωρίς συγκίνηση.

—Δεν θά ίσχυρισθὸ πὸς ήμουν τρελλὰ έρωτευμένη μαζί του, αλλά—τὸν είχα κάπως συνήθει. Δεν θά τὸν μαχαίρωνα μόνο και μόνο για ν' άπαλλαγὸ απ' αὐτόν!

—Και τί κάνατε πάνω στη σκηνή, όταν ο Άντην κ' εγώ σὰς είδαμε να βγαίνετε απ' την έσοχή;

—Όταν μ' άφησε ο Τζών, άποφάσισα ξαφνικά πὸς ήθελα να με πῆι σπίτι, μετὰ τὸ τέλος της πρώτης πράξης. “Όσο γρηγορώτερα θά τὸν άπομάκρωνα απ' την έπικρασία της Βάντας, τόσο τὸ καλύτερο! Διέσχισα λοιπόν τη σκηνή ως την έσοχή, και τὸν περίμενα εκεί. Αλλά όταν οί ήθοποιοί άρχισαν να συγκεντρώνονται πάνω στη σκηνή, φοβήθηκα μήπως δεν πρόφτανα να φύγω όταν θ' άνοιγε ή αἰθλία. “Έφυγα λοιπόν απ' την έσοχή πριν έρθη εκείνος και διέσχισα τη σκηνή πρὸς τὰ παρασκήνια για να βγω. Τότε άκριβὸς θά με είδατε.

—Σύμφωνα με τὰ λόγια σας, λοιπόν, ή Βάντα Μόρλεϋ δεν είχε κίνητρο για να μαχαρώσει τὸν Ίνγκελου. “Όταν την είδε στο καμαρίνι της, μετὰ τη συζήτηση πού είχε μαζί σας, θά πρέπει να της είπε ότι έπρόκειτο να γυρίσει σε σὰς και ότι δεν θά υπογράφε ποτέ τη νέα του διαθήκη.

—“Όχι, δεν τὸ έκανε, έπενέθη ο Μιλχάου. Η άστυνομία συζήτησε πολλὲς φορές αὐτὸ τὸ ζήτημα με τη γυναίκα πού ντύνει την Βάντα. “Όταν ο Ίνγκελου πήγε στο καμαρίνι της, εκείνη είχε ντυθί πᾶ και ύψηχταν άρεκετο άνθρωποι εκεί μέσα—ο αντιπρόσωπὸς της τὸ Τάπου, μερικὰ παιδιὰ απ' τὸ γκαρσόνι μου κ' άλλοι. Εκείνη άνησυχούσε για τὸ γούνοιο μανδύα της—δεν της τὸν είχεν παραδώσει έγκαιρως—κ' ο Ίνγκελου δεν είχε την ευκαιρία να της μιλήσει ιδιαιτέρως. Η γυναίκα πού την ντύνει τὸν έδαψε έτσι ώστε να φαίνεται νεκρός. “Όλοι συμπέραναν πὸς ήταν κάποιος φίλος της Βάντας πού θάπαιζε τὸν Βλαδίμηρο άλλα κανείς δεν ήξερε ποίὸς, και κανείς δεν τούδωσε ιδιαιτέρη σημασία. Σέρετε πὸς είναι τὰ παρασκήνια σε μιὰ πρεμιέρα—σωστὸ τρελλοκομείο...

—Η Βάντα είχε κάδὲ αἰτία να πιστέη πὸς εκείνος είχε υπογράψει τη νέα διαθήκη πού τ' άφηνε όλα σ' αὐτήν, έπέμεινε ή Μάργκοτ. Και γι' φηνε όλα τὸν σκότωσε. Τὰ πράγματα είναι αἰλίου στατα...

—Ίσως, παραδέχτηκε ο Μπέζιλ. Αλλά απ' τὰ δυὸ κίνητρα, τὸ δικὸ σας είναι τὸ πὸ γερό. Γιατί έσείς ήρατε τὰ χρήματα, κ' εκείνη όχι...

—Πρέπει ένα κίνητρο να είναι γερό;

—“Όχι άπαραιτήτως.

—Τότε, ήταν ή Βάντα. (Τ' άνοιχτόχρῳμα μάτια της συνάντησαν τὸν Μπέζιλ και τὰ κοίταξαν με σταθερότητα). Δρ Ουίλλινγκ, άκούστε με πὸν σὰς λέω! Η Βάντα είναι ή δολοφόνος. “Όλοι πάνω στη σκηνή είδαν τὸν Τζών να μπαίνει στην έσοχή. Ήταν έρωτανός, κ' ή έσοχή ήταν άδεια. Οί πόρτες δεν ξανάνοιξαν παρὰ άφού άρχισε ή πρώτη πράξη. Τρεῖς άνθρωποι μόνο πλησίασαν τὸν Τζών στὸ διάστημα της πρώτης πράξης—ή Βάντα, ο Ρόντνεϋ Τάιητ κ' ο Λέοναρντ Μαρτιν. Οί δυὸ άντρες δεν είχαν κανένα κίνητρο—για νὰ σκοτώσουν τὸν Τζών—δεν τὸν γνώριζαν καν έξ έφους. Συνέστησα τὸν Τζών στη Βάντα λίγους μήνες πριν πῆι στον Παναμά. Ήρισε από κει πριν από τρεῖς μέρες μόνο, και χτες τὸ βράδυ ήταν ή πρώτη του έπίσκεψη στο θέατρο. Η Βάντα ήταν ο μόνος σύνδεσμος μ' αὐτὸς τοὺς ανθρώπους. Εκείνη πρέπει να τὸν σκότωσε—είτε επειδή πίστευε πὸς είχε υπογράψει τη νέα διαθήκη, άφρηώντας της τὰ πάντα, ή επειδή είχε κάποια αἰτία να νομίζει πὸς την είχε δαρεθί και πὸς ήταν άξιμος για μιὰ συμφιλίωση μαζί μου.

—Δεν μπορείτε νάχετε και τὰ δυὸ.

—“Όχι, αλλά μπορεί να ήταν ένα απ' τὰ δυὸ.

—Μήπως άκούσε κανείς την συνομιλία σας με τὸν Ίνγκελου στα παρασκήνια;

—Και βέβαια όχι!

—Τότε, ήχαμε μόνον τὸν δικὸ σας λόγο ότι έγινε ή συμφιλίωση. Είναι έξ ίσου πιθανὸ ν' άρνήθη-

κε ο Ίνγκελου να γυρίσει πίσω σε σὰς, και σεις

να τὸν περιμένατε στην έσοχή και να τὸν μαχαρώσατε πριν σηκωθί ή αἰθλία, γνωρίζοντας πὸς, αν ζούσε, θά υπογράφε τη διαθήκη πού τ' άφηνε όλα στη Βάντα Μόρλεϋ, και σεις δεν θάχατε παρὰ την άποζημίωση τὸν διαζυγίου...

—Αλλά δέηκα απ' την έσοχή πριν έρθη ο Τζών.

—Μπορείτε να τ' άποδείξετε αὐτό;

Η Μάργκοτ άνακουφίστηκε απ' τὸ πλησίασμα τὸν γκαρσονιού. “Εσπρωξε μακριὰ τὸν άστακό της χροῖς να τὸν τελειώσει.

—Ομελέτα με ροῖμ, είπε στὸν Μιλχάου. Και καφέ.

“Αναψε ένα τσιγάρο και τὸ ροῖκρηξε, σὰ να είχε ανάγκη παρηγοριάς.

—Γιὰ δὴ αὐτὰ φταίει αὐτὸ τὸ άθλιο πλάσμα, ή Μόρλεϋ, έξακολούθησε, με πάθος σχεδόν. “Αν δεν είχε κληρήσει τὸν Τζών, δεν θά συνέβαινε τίποτα. Ήταν μιὰ τέτοια τρέλλα του! Δεν ένδιαφερόταν ποτέ πραγματικά για τις σέξεν γυναίκες... Θεέ μου! (Τὰ μάτια της Μάργκοτ άνοιξαν διάπλατα, άπου φάνηκε ένας άσπρος κύκλος γύρω απ' την ίριδα. Κοίταξε πέρα απ' τὸν Μπέζιλ). Δεν ντρέτεται αὐτή ή γυναίκα; Νά την τώρα!

Ο Μπέζιλ γύρισε τὸ κεφάλι του. Η Βάντα στεκόταν στὸ πάνω μέρος της σκάλας. Η Μάργκοτ Ίνγκελου νόμιζε πὸς ήταν πολὺ έν τάξει για κείνην να τρώη στο εἰκαστὸ την έπομένη της δολοφονίας τὸν σκίγγου της, αλλά πὸς ή Βάντα Μόρλεϋ δεν ήξερε να τὸ κάνει.

Μιὰ γαλάζια φλόγα τρεμώπαιξε σ' ένα κουτάλι, καθώς τὸ γκαρσόνι έρχοινα άναμμένο ροῖμ και ζάχαρη πάνω απ' την ομελέτα της Μάργκοτ, αλλά εκείνη είχε χάσει κάθε ένδιαφέρον για τὸ φαγητό. Τὰ μάτια της εξακολουθούσαν να είναι γυρισμένα πρὸς τὴ σκάλι.

Η Βάντα φαινόταν έξαιρετικά άδύνατη, με μαῖορα απ' την κορμική της δύναμη, με μόνο χρῶμα κατὰ σκουλαρίκια και μιὰ καρφίτσα από τοπία. Τὸ φρεσκοκατασκευασμένο της πρόσωπο είχε μιὰ έκφραση ένδιαφέροντας μελαγχολίας. Ο Λέοναρντ την άκολουθούσε, ήρεμος κ' άφανής, δ. πὸς πάντα έξω απ' τὴ σκηνή.

“Όλοι περίμεναν να δουν αν ή Βάντα θά περνούσε απ' τὸ τραπέζι της Μάργκοτ. Ο Μπέζιλ είδε τὸ προσωπίά της Πωλίν, γλοιὸ και γεμάτο ένταση. Ο Ρόντνεϋ δὶπλωνε και ξεδίπλωνε την πετσέτα του, άναμειβόμνη σχεδόν.

Η Βάντα έφτασε στὸ κάτω μέρος της σκάλας. “Ο μαιτρ ν' έδὲλ προσπάθησε να την άδηγήσει στην άλλη πλευρὰ τὸν δωματίου. Εκείνη τὸν κοίταξε υπερβολικά.

—Θέλω τὸ συνηθισμένο μου τραπέζι, Τζεν-νάρο!

Πέρασε απ' τ' άριστερὸ μέρος τὸν κτιποφῆς. “Ήθελε πρόσωπο με πρόσωπο με την Μάργκοτ. Ο Μιλχάου κατ' άντρες πὸν περιτριγύριζαν τη Μάργκοτ δεν ήταν οί μόνον πὸς είχαν άκούσει την διάδοση τὸν νεοαποκτημένο πλούτου της. Μιὰ λάμψη άγριοι μίσους φάνηκε στα κύματα μάτια της Βάντας. Δεν ήταν πᾶ ή διάσημη ήθοποιὸς ή ή γοητευτική γυναίκα—ήταν τὸ «κακὸν» πού είχε γερήσει, αλλά εξακολουθούσε να θυμίζει αὐτὸ πού ήταν.

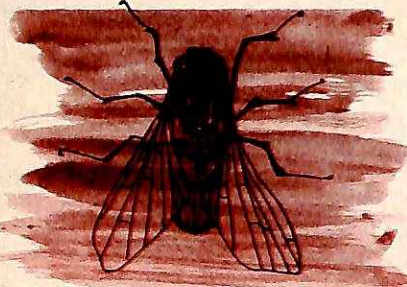
Ο Μιλχάου μυστακώθηκε απ' την καρέκλα του.

—Βάντα... μπορὸ να σου εξηγήσω. Χρειάζομαι χρηματοδότηση για τὸ νέο μου έργο, κ' εκείνη μόλις κληρονόμησε την περιουσία τὸν Ίνγκελου. Κατ'...

—Τ' άκούσα! τὸν διέκοψε ή Βάντα μ' ένα δέλεμα, και ή φωνή του έκόπη.

Η σιωπή έγινε άδύσταχη. Ο Λέοναρντ προχώρησε πρὸς τὰ έμπρός, στὸ πλευρὸ της Βάντας. Θά μπορούσε νάταν διαφανής, τόσο τὰ μάτια της Μάργκοτ δεν την έβλεπαν. Αὐτὸ ήταν πάρα πολὺ για τη Βάντα. Τὸ χέρι της ἀπλώθηκε σὰν γλῶσσα φιδιού. Άρπαξε τὸ ποτήρι με τὸ ποτὸ τὸν Μιλχάου απ' τὸ τραπέζι, κ' άδίσασε τὸ περιεχόμενό του στὸ μάτια της Μάργκοτ. “Εβαλε δαχ-

Εγκλημα

ΣΕ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ

την εξασκημένη της δύναμη εκφράσεως σε μία λέξη:

—Φόνισσα!
—Η Μάργκοτ σπρώχθηκε, με το χέρι πάνω στα μάτια της. Δεν έδειξε καθόλου πόνο. Άγνόησε την Βάντα. Άγνόησε τον Μιλχάου.
—Θά μου φωνάξετε ένα ταξί, δε Ουύλλινγκ; Αυτό είναι αηδιαστικό!

—Η Βάντα ξέσπασε σε δυνατούς λυγμούς. «Ο Λέοναρντ προσπάθησε να την παρηγορήσει, σκουπίζοντας τα μάτια της με το μαντίλι του. «Ο Μιλχάου κοιτάζε πάνω απ' την Μάργκοτ, μ' ένα βουγγητό.

—Πάνε οι δγδόντα μου χιλιάδες δολάρια! Μέσα στο ταξί, η Μάργκοτ κοιτάζε τον Μπέζιλ. Για πρώτη φορά είδε κάποια αβεβαιότητα στα μάτια της.

—Ξέρετε, μου μίλησε σά να νόμιζε πραγματικά πως εγώ το έκανα! Αυτό θά σήμαινε πως δεν τώκανε εκείνη. Άλλα τότε... πούδς τόκανε;

—Ο Μπέζιλ δεν απάντησε. Άναρωτιόταν μήπως η Μάργκοτ "Ιγγκελουσ ήταν καλύτερη ήδωποιός απ' τη Βάντα Μόρλεϋ...

II

Το ταξί ανέβηκε την Πέμπτη λεωφόρο μέσα σ' ένα χειμαρρό αυτοκινητόν, που σταματούσαν και ξεκινούσαν στα κόκκινα και πράσινα φώτα τόσο ομοιόμορφα, σά να ελέγχονταν από ένα κοινό διακόπτη. Για έναν άνθρωπο του "Άρεως, που δεν ήξερε τη σημασία των φώτων της τροχιάς και των μονοδρόμων, φάναν σά να παίζονταν κάποιο μεγάλο παιχνίδι πάνω σ' ένα σκάκι, με τεράγωνα της πλέκως για τετραγωνάκια κ' αυτοκόλλητα για πόνια—τόσο αυστηρά προκαθορισμένη ήταν κάθε κίνησή τους. Η Μάργκοτ άκουμπουσε στην πλάτη του καθίσματος, με τα μάτια κλειστά και το πρόσωπο ανέκφραστο, σάν μια ξύλινη μάσκα. Ο Μπέζιλ αναρωτήθηκε τί ήταν εκείνο που είχε τραβήξει άρχικά τον Τζών "Ιγγκελουσ προς αυτήν. Μήπως το γεγονός ότι ήταν διαφορετική απ' τις περισσότερες γυναίκες; Ένας νέος του δικού του πλούτου θάπρεπε νάχε πολλές γυναίκες κατακτήσεις. Για έναν άντρα κορεσμένο απ' τις άρρωστημένες γλυκερές μυρουδιές του αμυντικού, η Μάργκοτ ίσως να φανόταν δροσιστική σάν το άρωμα της δάλασσας. Άλλα τι ήταν εκείνο που τον είχε οδηγήσει απ' την Μάργκοτ στη Βάντα, και...

—Γιατί Μάγκκαϊ; ρώτησε ο Μπέζιλ δυνατά. Εκείνη άνοιξε τα μάτια της διάπλατα απ' την έκπληξη. Το εσωτερικό τους ήταν άνωμα κόκκινο απ' τον ερεθισμό.

—Τί έννοείτε;

—Γιατί μερικά άνθρωποι σās φωνάζουν «Μάγκκαϊ»;

—Δεν τώξερα πώς με φώναζαν έτσι. (Κατέβασε την μεταξοτή μαυρόδαση φούστα της, που είχε ανεβή πάνω απ' τα γόνατά της). «Μάγκκαϊ» είναι ή καρακάξα. Τα φτερά της καρακάξας είναι μαυρόασπρα, κ' εγώ άγαπάω πολύ αυτό τον

συνδυασμό.... Τποθέτω πώς αυτός είναι ο λόγος που με φωνάζουν έτσι. Γλυτώνεις χρόνο και κόπο όταν, ψωνίζοντας, περιορίζεις τον εαυτό σου σ' ελάχιστα χρώματα. Κ' εγιντωσιάζεις με την προσωπικότητά σου τους ανθρώπους....

—Όστε δλ' αυτά, τώκανε μελετημένα! Θα πρέπει να καταλάβαινε πώς, μ' ένα φαρδύ φόρεμα και περιανάνι μαλλιά, δεν θάταν μόνο απαραίτητη, αλλά και πολύ συνηθισμένος τύπος. Ένω τα δ-λόισια μαλλιά της, το ήλιοκαμένο δέρμα της, τα στενά φορεματά της, που είχαν την έντυπωσιακή αντίθεση του πιδ σκούρου και του πιδ άνοιχτού των χρωμάτων, της δημιουργούσαν μία προσωπικότητα.

—Αυτός είναι ο μόνος λόγος;
—Γιά πούδ πράγμα;
—Γιά το παρατσούκλι «Μάγκκαϊ».

—Φυσικά. Ποιά άλλη αίτια θά μπορούσε να υπάρχει;

—Δεν ξέρω. Άναρωτιόμουν...
—Οι φίλοι μου με φωνάζουν Μάργκοτ, και Μαργκκό σημαίνει στα γαλλικά καρακάξα.... Ο Τζών ήταν ο πρώτος που με φώναζε Μαργκκό. Η μητέρα του ήταν Γαλλίδα, ξέρετε. Ήρθε στην Αμερική ως δασκάλα. Ο πατέρας του Τζών ήταν φίλος με τον πρώτο εργοδότη της, και πολλά χρόνια μεγαλύτερός της. Ο Τζών ήταν μοναχοπαίδι τους, και τον παρακάλεψαν οι δύο τοις...

—Πώς άρχισε ή σχέση του με την Βάντα Μόρλεϋ;

—Εκείνη άνασκήκωσε τους ώμους της μ' ένα μορφασμό.

—Πώς άρχίζουν πάντα αυτές οι υποθέσεις; Ο Τζών κ' εγώ καυνοδίζαμε άρεσκά. Είχα άρχισει να ενδιαφερόμαι για το θέατρο. Γνώρισα τη Βάντα κάπου, και μου είπε ότι θά με βοηθήσει για να κάνω το ντεμπούτο μου στο θέατρο. Την κάλεσα στο σπίτι και... πούν περάση πολύς καιρός, είχε γίνει φίλη του Τζών αντί να είναι δική μου. Εκείνος σκεπτόταν και να χρηματοδοτήσει τα έργα της άκόμα. Άλλα, καθώς εκείνη εξακολούθουσε θεωρητικά να είναι φίλη μου και να τον βλέπη σπίτι μου και μπροστά μου, κανείς δεν ύποληψήθηκε πώς ύπηρεχε μία έρωτική σχέση ανάμεσά τους στην άρχη, κ' άργότερα έγιναν πολύ προσωπικοί. Προσπάθησαν να κρίψουν τη σχέση τους κ' από μέσα άκόμα, ώστε να μη μπορούσώ να έχω στοιχεία έναντιόν τους και ζητήσω μεγάλη διατροφή... Πούν φύγη για τον Παναμά, εκείνος είπε πώς ήθελε να με χωρίσει. Τποτέθεται πώς δεν ήξερα ότι σάλευε να παντρευτή την Βάντα. Άλλα εγώ είχα μαντέψει, κ' άρνήθηκα. Δάμασσα ότι μπόρεσα να σκεφτώ για να τον κάνο να άκαυνοίσει σε μένα—άλλα είχαμε καυνοί να δώσει πάρα πολύ. Δεν είχαμε πιά απάπατες ο ένας για τον άλλον. Αυτό το κάτι που ύπηρεχε ανάμεσά μας είχε χαθεί, και δεν μπορούσες να το ξαναφέρεις...

—Γιά τί πράγματα καυνοδίζατε;

—Ω, τίποτα... για όλα... (Χαμήλωσε το βλέμμα της τώρα, παίζοντας με τα γόνατα της). Όταν ένας άντρας διαρρήξει μία γυναίκα, ύπάρχουν άπειρες προτάσεις για καυνό...

—Μήπως μία απ' τις προτάσεις ήταν τα χοήματα;

—Τα χοήματα; (Τά βλέφαρά της τρεμάζαν και τ' άνοιχτόχρωμα μάτια της κοιτάζαν τα δικά του). «Οχι. Μπορούσα νάχω όσα χοήματα ήθελα. Άλλα δεν ήθελα χοήματα—ήθελα τον Τζών. Άν μονάχα είχα καταλάβει νωρίτερα πώς ήθελε παιδιά...

Μιλούσε με ψιχή, μονότονη φωνή, χωρίς αίσημα. Ο Μπέζιλ αναρωτήθηκε αν πραγματικά ήθελε τον Τζών, ή το γόητρο που της δόναμ που της έδινε το γεγονός πώς ήταν σέξυγός του.

Το ταξί σταμάτησε στη σκά ενός οδοαυξού.

—Δεν θάβετε μέσα;

Την άκολούθησε στην είσοδο. Ένας άνελκυ-στήμας-έξπρες τους άνάβασε με ταχύτητα ένα διάδρομο με γυάλινους τοίχους. Μέσα απ' το γυαλί έβλεπε κανείς ένα λίκνινγκ-ρούμ, εύοισμο κ' άποδασπο σάν σιλόνι ξενοδοχείου. Είχε μία δροσιστική σάν το άρωμα της δάλασσας. Άλλα τι ήταν εκείνο που τον είχε οδηγήσει απ' την Μάργκοτ στη Βάντα, και...

—Γιατί Μάγκκαϊ; ρώτησε ο Μπέζιλ δυνατά. Εκείνη άνοιξε τα μάτια της διάπλατα απ' την έκπληξη. Το εσωτερικό τους ήταν άνωμα κόκκινο απ' τον ερεθισμό.

—Τί έννοείτε;

—Γιατί μερικά άνθρωποι σās φωνάζουν «Μάγκκαϊ»;

—Δεν τώξερα πώς με φώναζαν έτσι. (Κατέβασε την μεταξοτή μαυρόδαση φούστα της, που είχε ανεβή πάνω απ' τα γόνατά της). «Μάγκκαϊ» είναι ή καρακάξα. Τα φτερά της καρακάξας είναι μαυρόασπρα, κ' εγώ άγαπάω πολύ αυτό τον

διβλία. Και πάρα πολλά γυάλινα και πήλινα μοντέρνα κομφοτεχνήματα, σε άπώανες γωνίες. Όλα ήταν σε άποχρώσεις του κρέμ και του μαυροκίτρινου. Τα σοβαρά χρώματα κ' οι λίγες εκφράζανε θαυμάσια τη φύση της Μάργκοτ. Άραγε εκφράζανε και τη φύση του Τζών "Ιγγκελουσ; Η μήπως εκείνος θά προτιμούσε κάτι πιο φανταχτερό—σάν το σιλόνι της Βάντας;

Δεν ύπηρεχε καμιά φανταχτερή επίδειξη πολυτέλειας έδω. Η μεγαλοπρέπεια του δοματίου βρισκόταν στο μέγεθός του και στην άπομόνωσή του. Αυτά άποτελούσαν την άκριβότερη πολυτέλεια στο Μανχάτταν.

—Θαυμάσιο μέρος για παιδιά ή κατοικίδια ζώα, είτε ο Μπέζιλ.

—Και δεν έχω τίποτα απ' τα δύο!

—Ούτε καν ένα καναρίνι;

—Όχι στη Νέα Υόρκη. Έχω ένα ζευγάρι ιρλανδέζικα σέττερος στο Φέρονλν, κ' έναν όλο-κίτρο σταύλο με άλογο. Νομίζω πώς ύπάρχουν και μερικά καναρίνια εκεί, στο θερμοκήπιο... Δεν τους έδωσα ποτέ προσοχή. Άντικαν στη μητέρα του Τζών.

Η Μάργκοτ διέσχισε το μεγάλο, σιμερό δωμάτιο και βγήκε στην ήλιόλουστη βεράντα. Από κάτω, ή πόλη άπλωνόταν φαρού κ' έπίπεδη σάν πολύχρωμο χαλί άνάμεσα στους δίδυμους ποταμούς της. Η διαφάνεια του μεσημεριάτικου ορίζοντα είχε χαθεί.

Η βεράντα ήταν χαρούμενη, με άνοιξιάτικα λουλούδια που σάλευαν στο έλαφρό άεράκι. Η Μάργκοτ σωριάστηκε σε μία ψάβινη πολυθρόνα και χτύπησε ένα καουόνι, που ήταν δεμένο στο χέρι της πολυθρόνας. Θα πρέπει νάταν ένα γνωστό σινιάλο, γιατί σχεδόν άμέσως μία καμαριέρσα εμφανίστηκε μ' έναν δίσκο με κονταρίλς.

—Ένας κύριος ήρθε να σās δη, κυρία—κάπως κύριος Άντην.

—Δεν πιστεύω ότι γνωρίζω κανέναν κύριο Άντην.

Η Μάργκοτ έρριξε ένα έρωτηματικό βλέμμα στον Μπέζιλ.

—Έπαξε έναν απ' τους ύπηρετές του Βλαδίμηρου, χτές το βράδυ.

—Οι έκανε ή Μάργκοτ σκεπτική. Ίσως θά-κανα καλύτερα να τον δω.

Η καμαριέρα εξαφανίστηκε μέσα στο λίκνινγκ-ρούμ. Μετά από ένα λεπτό, άκουσαν την πόρτα του άνελκυστήμα ν' άνοιγη πάλι. Καθώς φαίνεται, ύπηρεχε μία άιδουσα ύποδοχής στο κάτω πάτωμα. Χωρίς ν' άκούγεται ο θόρυβος των βηματιών της πάνω στο παχύ χαλί, ή καμαριέρα εμφανίστηκε πάλι στην πόρτα κ' άνήγγειλε:

—Ο κύριος Άντην.

Ήταν χωρίς καπέλλο, και φορούσε πάλι ένα πουκάμισο άνοιχτό στο λαιμό, «α λά Μπάφον». Άλλα χωρίς βυρρανό προφίλ, ή έντύπωση χαλούσε. Το τούνητ σακάκι του είχε μία άσχημη μουσταδιά άπόχρωση, που πόνιζε όλες τις κίτρινες σκιές των κόκκινων μαλλιών του κ' όλες τις πανάδες του δερμάτος του. Κρατούσε μία πίπα κ' ένα όγκωδες χειρόγραφο με πρόωση επένδυση.

Ένα φορηάκινο σινιάλ ήταν το μόνο που έλειπε για να μοιάζει με τη συνηθισμένη διαφήμιση του Μεγάλου Συγγραφέα.

Εμφανίστηκε φανερά βλέποντας τον Μπέζιλ. Στράφηκε προς την Μάργκοτ.

—Καλησπέρα σας, κυρία "Ιγγκελουσ. Φοβάμαι ότι δεν με θυμάστε. Άλλα σās συνάντησα σήμερα το πρωί στο γραφείο του Σάμ Μιλχάου, κ' ήμουν στη σκηνή χτές το βράδυ όταν βγήκατε απ' την έσοχη.

—Ναι;

Η φωνή της Μάργκοτ άντηχισε τόσο κρύα, όσο τα παγία που είχε στο ποτήρι της.

Άλλα ή άπλη ψυχρότητα δεν άκούσε για ν' άποδοαρήν τον Άντην. Κόβησε χωρίς να περιμένη να του το πουν, κ' εξακολούθησε να μιλά με πύηση άνεση.

—Η άννομία με ρώτησε σχετικά σήμερα το πρωί. Τους είπα ότι βγήκατε απ' την έσοχη πριν ο σέξυγός σας, λοιπόν... (Ο Άντην σταμάτησε τότε-τότε, για να δίνει περισσότερη έμφαση στα έκπνεμα λόγια του). Δεν θά μπορούσατε, συνεπώς, να τον έχετε σκεπώσει.

—Αυτό είναι αλήθεια.

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

—Βέβαια, είναι αλήθεια, αλλά... (Ένα δυσάρεστο χαμογέλιο φάνηκε στο στόμα του Άντην). Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχετε για να το άποδείξετε!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μεταξύ μας

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

★ **ΑΔΑΡΤΕΙΕΣ** πολλές δρφείλονται σε νέα συνθετικά ύφασματα. Άσχετως από αυτό, όμως, δεν ύπάρχει άμφισβόλια ότι κανένα από τα ραιγιά, νάυλον, όελόν δεν πλησιάζει την γοητεία των παλαιότερων ύφασμάτων... Δινό, λιν ή βατίστα, μετάξι, κουλουράκι, μάλλινο... Καμιά «σύνθεση» δεν τά έχει ξεπεράσει.

★ **ΑΠΟΨΥΞΗ**... πού γρήγορη γίνεται με την άπλη τοποθέτηση μίας κατασρόλας με κρυτό νερό μέσα στο ψυγείο. ("Ηδη άδειανό, φυσικά, κομμένο από ήλεκτρικό, και με πόρτα άνοιχτή...).

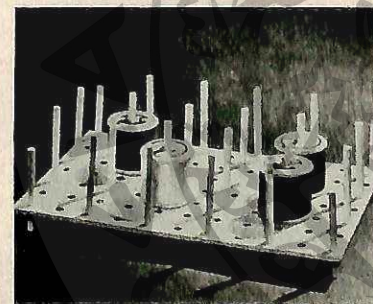
★ **ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΝ**... της διαφήμισεως μέσω έντύπων, έφημερίδων και περιοδικών, έκανε προ ήμερών ένας έκδοτης περιοδικού. «Το ραδιόφωνο, έλεγε, είναι χρήσιμο μόνο για τή ήδη "πιασμένα" είδη, σάν ύπερθύμηση. Άλλιώς, απ' άρχής δεν μπορεί να στηρίξη τίποτε δση διαφήμιση και αν του κάνη. Παράδειγμα τή δικό του "Ραδιοπρογράμμα", τή όποιο διαφημίζει λυσσώδως έδω και χρόνια... χωρίς να κατορθώνη να τή σώση από την άφάνεια!...

★ **ΚΤΙΣΜΑΤΑ** στην άμμο, θά έπρεπε να άποσολούν και μεγάλους, άνήγγειλε ο ψυχολόγος καθ. Άντοά Μαριές. Διότι τή κτίσιμο, ή δημιουργία, άπαλλάσσει από συμπλέγματα και άκόμη προσφέρει πολύτιμες πληροφορίες για τους άποθημένους πόθους του καθενός. Του χρόνου, λοιπόν, άς έπεκταθ ή έίησιος διαγωνισμός...

Η ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ... Η ΑΛΛΗ...

ΚΟΤΚΑ... για μεγάλες κυρίες, επένδυσε ή «Έβα» της Ρώμης, διενύπτρια γνωστός Ινστιτούτου καλλονής. Ελδικά κατασκευασμένη από πλαστικό που πλένεται, βάφεται και ξεβάφεται, χορηγείται για όλες τις δοκιμές του μακιγιάζ και της κομμώσεως δεσποινίδων και κυριών.

Αυτό τή εύφνης σύστημα για να μένουν τακτοποιημένες οι κομμοστίστες γίνεται εύκολα και από έρασιτέχνες έσυλογογός.

★ **ΚΑΛΗ** και καθαρή προφορά... ένα από τή σπανιώτερα χαρίσματα τών νεο-ελλήνων... άκόμη και τών έκφωνητών, είτε «ραδιό», είτε «ηλέ». Τό Ε.Ι.Ρ. θά έπρεπε να συστήση μία ειδική σχολή, όπου να διδάσκονται να ξεπετούν τή «Άσπη πέτρα έξέασπη απ' τόν ήλιο ξεξασπρότερη», ή τή γαλλικό «Ριανο-Ρανιετ», παγίδα σκληρή (δοκιμάστε να τή πητε γρήγορα χωρίς λάθος 10 φορές!), ή τή άγγλικό: «She sells sea - shells on the sea - shore»...

★ **Η ΕΞΥΠΝΗ** γυναίκα κάνει αυτό που θέλει, δίνοντας την έντύπωση δι αντιθέτως κάνει αυτό που θέλει ο άλλος... Σύζυγος, πατέρας, άδελφός, έρασιτής, άδιάρρο. Αυτή την τέχνη την έχουν σπανιώτατα οι άνδρες...

(Άνώνυμο)

★ **ΣΑΟΥΝΑ**... τή όόρειο αυτό «χαμάμ» διαφέρει από τή άνατολίτικο στο ότι προσφέρει έσση έρη, χάρις στο ειδικό λευκό ξύλο που επενδύει όλο τή καμαράκι, και πού άπορροφά μέσα μέρος της όγρασίας του άτμού. Στην Άθήνα, από ότι γνωρίζω, «σάουνα» έχει μόνο τή «Χίλτον» (για κυρίες) και ή Λέσχη «Σιλονέττ» για κυρίες Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο, και για κυρίες Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή.

★ **ΟΧΙ**, τή μέλι δεν συντηρείται στο ψυγείο. Άντιθέτως, «ζαχαρώνει». Τό καλύτερο είναι ένα δροσερό και στεγνό μέρος...

★ **ΕΙΔΑ** μερικές από τις κοπέλλες που λαμβάνουν μέρος στον διαγωνισμό «Μις Σινεμά - Εύρώπη», άλλες ζωντανές, και άλλες σε φωτογραφία. Και παρετήρησα ότι σχεδόν καμιά δεν ξέρει να βάφη τή μάτια της... (Ευτυχώς, πού όλες, ή σχεδόν, έχουν όρασιότατα ελληνικά εκφραστικά μάτια...). Είναι, άραγε, τόσο δύσκολο να μάθουν; Η μήπως άπλως θέλει κόπο και ύπομονή και οι κοπελλίστες μας δεν διαθέτουν ούτε τή ένα, ούτε τή άλλο — άκόμη και για τήν όμορφιά τους;

★ **ΑΠΟ ΤΟ ΑΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ**: «Κανένα άνθρωπο δεν μπορείς να θαυμάσεις, χωρίς να τόν πιστεύεις».

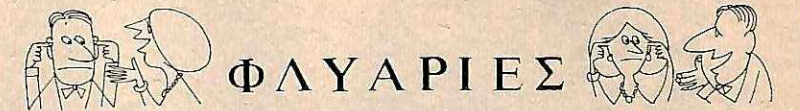
(Ζάν Κοκιά)

Βέρα

Δέν πρόκειται...

...νά σκοτώση τὸν ἐπόπτη σταθμεύσεως ἡ Βίβιαν Βεντούρα. Σὰν νομοταγῆς πολίτης ρίχνει τὸ μισὸ σελλίνι της στὸ «παρκόμετρο». Κ' ἡ θῆκη τοῦ περιστρόφου; Ἀπλούστατα ἡ Βίβιαν ἀκολουθεῖ τὴν τελευταία λέξη τῆς μόδας, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ ἡ μίνι - φούστα της. Καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ λέξη ἐπιβάλλει ἡ τσάντα μιάς νεαρῆς κομψῆς νὰ εἶναι μιὰ πραγματικὴ πέτσινη θῆκη ὅπλου, πού ζώνεται στὴν μέση μὲ στρατιωτικὸ ζωστήρα...

Ἐδῶ

Ἦ Νέο κῦμα... τουρίστων προβλέπουν γιὰ τὸν τόπο μας οἱ εἰδημονες. Τὴν ὥρα πού οἱ ἑλληνικὲς ἐξοχὲς ἐρμάνουν ἀπὸ ἀθρόες ἐπιστροφές στὰ κέντρα, τὴν ὥρα πού ὁ χειμώνας πλησιάζει στὴν Εὐρώπη, οἱ ξένοι φίλοι μας ἀναζητοῦν μιὰ παράταση χρυσοῦ φθινοπώρου στὴν Ἑλλάδα.

Ἦ Ποιὰ εἶναι... ἡ γνώμη σας, μαίτρ, γιὰ τὴν κόλαση καὶ τὸν παράδεισο;», ρώτησε κάποιος τὸν Ζάν Κοκτώ. Ὁ Κοκτώ σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ εἶπε: «Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν ἀπαντήσω. Ἐχῶ φίλους καὶ στίς δύο παρατάξεις...».

Ἦ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι - Φεντερίκο Φελλίνι καὶ ἐταιρία Ντίνο ντὲ Λαουρέντις. Φημολογούμενη διένεξη μεταξὺ τοῦ δυναμικοῦ αὐτοῦ τρίο τῆς ἰταλικῆς κινηματογραφίας διευθετήσθαι ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἄν πιστέψουμε πάντως ὅτι ὑπάρχει καὶ κάποτε καπνὸς χωρὶς φωτιά... Ἐν τῷ μεταξὺ τρεῖς γηραιές κυρίες διαφιλονικοῦν τὴν καρδιά τοῦ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι στὸ φῖλμ ὁ «Κλῆρος», πού ἐτοιμάζει ὁ Ἀλμπέρτο Λαττουάντα.

Ἦ Θέματα... ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Συνέδριο Βαλκανικῶν Σπουδῶν: Ὁ Ἕλληνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης κ. Π. Ἐνπεκίδης παρουσιάζει τὶς «Πηγές τοῦ εὐρωπαϊκοῦ φιλελληνισμοῦ στὴν Βιέννη, τὸ Μόναχο καὶ τὸ Παρίσι», καὶ τὴν «Ἐπταετὴ κάθειρξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, βάσει τῶν νέων ἀρχεῖακῶν ἐρευνῶν στὴν Βιέννη».

Ἦ Διὰ φωνῶν... δήλωσε τελευταία ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἐν ψυχρῷ», πρὸς τοὺς δημοσιογράφους. Οὔτε Τρούμαν Κάπουτ, οὔτε Τρούμαν Καπότε. Τρούμαν Καπότι. Εἶναι ἓνα ἐπίθετο πού κληρονόμησα ἀπὸ τὸν θετὸ πατέρα μου, ἰσπανικῆς καταγωγῆς, σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν. Ὅσο γιὰ τὸ Τρούμαν, εἶναι τὸ ὄνομα κάποιου ἀγαπημένου φίλου...».

Ἦ Τὴν ἐποχή... πού ὁ ζωγράφος Μονέ, ἀρχηγὸς τοῦ ἱμπερσιονισμοῦ, πάλευε μὲ χίλιους κόπους νὰ ἐπιβάλλῃ τὶς ἐπαναστατικὲς ἀντιλήψεις του περὶ ζωγραφικῆς, μιὰ ἀπὸ τὶς πρώτες θαυμάστριές του τὸν συνάντησε σὲ ἓνα σαλόνι καὶ τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικά: «Γύρισα στὸ Παρίσι σήμερα τὸ πρωτὶ ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Ὑπῆρχε στὴν ἀτμόσφαιρα μιὰ ἐξαίσια ἐλαφρὰ ὀμίχλη, πού μοῦ θύμιζε ἐκείνους τοὺς μικροὺς σας πίνακες, μὲ τὴν τόσο δική σας τεχνοτροπία!». «Μάλιστα, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Μονέ. Σιγὰ - σιγὰ κοντεῖ νὰ πεισθῇ καὶ ἡ φύση...».

777

Καὶ τώρα...

...ἡ Τζαμάικα. Ἀφοῦ διέσχισε ὅλη τὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀφρική καὶ τὴν Ἀμερική, ἡ Κάρλα Μόραβεκ, 18 ἐτῶν, ἐφθασε στὸ παραδεισένιο νησι τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν, πού θὰ εἶναι καὶ τὸ τέρμα τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ. Ἡ Κάρλα σκοπεύει νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπιτέλους στὴν γενέθλια πόλη της Μπογκνὸρ (Ἀγγλία), ὅπου ὁ πατέρας της ἔχει ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου βέβαιο, γιατί ἡ ἀναμφισβήτητη ὁμορφιά της τῆς ἄνοιξε κιόλας προοπτικὲς πού δὲν ἀποκλείεται νὰ τῆς προσφέρουν τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

σι' Ἐυεῖ

Τὶς διακοπές τους...

...περνᾶνε στὴν λίμνη τῆς Ὁκλαχόμα, ἡ ὠραιότατη (ὅπως ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ τίτλος τῆς «Μίς Γιουνιβέρσιτυ ὁφ Τούλσα» πού κατέχει) Κάρεν Κρίμπερ, 21 ἐτῶν, καὶ ὁ Ντάστν, ὁ χιμπαντζῆς της. Ἡ Κάρεν ἔχει ἐφοδιάσει τὸν Ντάστν μὲ μιὰ λαστιχένια παιδικὴ βάρκα, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ πιστός της φίλος νὰ συναπολαύσῃ μαζί της τὸ νερὸ.

Έδω ι' Ευεί

Ο Χουσεΐν ίπτάμενος

Ο βασιλεύς Χουσεΐν της Ιορδανίας έφθασε στην Κυανή Ακτή για τις θερινές διακοπές του. Ένα ολόκληρο όροφο στο «Κάρλτον» έκλεισε ο νεαρός μονάρχης για να εγκαταστήσει την ακολουθία του και για να αναπαύεται έπειτα από τις επιδόσεις του στα σπόρ που είναι η ιδιαίτερη ειδικότης του. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν και μία έντυπωσιακή επίδειξη ίπταμένου θαλασσίου σκι με αλεξίπτωτο, που πραγματοποίησε παρουσία της συζύγου του, του προπονητού του, και πέντε σωματοφυλάκων. Μετά το τέλος της επιδείξεως ο βασιλεύς ανεχώρησε για το ξενοδοχείο κρατώντας μία μικρή θαλίτσα, η οποία ήταν στην πραγματικότητα ένα όπλοστάσιο.

Η ΕΠΙΔΕΙΞΗ βρίσκεται στην ωραιότερη φάση της. Ο Βασιλεύς Χουσεΐν πετά στον γαλάζιο ούρανό της Κυανής Ακτής. Σε λίγο, μετά την ομαλή προσθαλάσωση, βρίσκεται στην ακτή. Καί το ίδιο βράδυ, με την γυναίκα του Μόνα (δεξιά) περνούν ρομαντικές ώρες, ακούγοντας τις λικνιστές μελωδίες της ορχήστρας του «Πείρατή», του νυκτερινού κέντρου όπου φέτος συχνάζουν οι διασημότητες.

Ο «ΠΙΟ παρασημοφορημένος άνθρωπος του κόσμου»! Αυτό τον τίτλο απέδωσαν οι Ιθαγενείς που τον έπαινεσαν στον συνταγματάρχη Μποκάσα, πρόεδρο της Δημοκρατίας της Κεντρικής Αφρικής, κατά την θριαμβευτική είσοδό του στην Κινσάντα. Τα παράσημά του ο συνταγματάρχης - πρόεδρος τα έχει κερδίσει σε διάφορες χώρες του εξωτερικού, μεταξύ των οποίων και η Γαλλία, στον στρατό της οποίας έχει υπηρετήσει ως αξιωματικός...

ΑΠΟΡΕΙ η μικρή Λονδρέζα βλέποντας το παράξενο αγαλμα που της είπαν ότι είναι ο Χριστός. Την ίδια άπορία φαίνεται να εξέδηλωσαν και αρκετοί δημοτικοί άρχοντες του Λονδίνου, γιατί το όγκωδες (τρία μέτρα ύψος, έννεα τόννοι βάρος) αυτό έργο του διάσημου γλύπτη σερ Τζέικομπ Έποσταιν έχει γνωρίσει διάφορες περιπέτειες τα τελευταία χρόνια. Ο Έποσταιν το είχε δωρίσει στα 1959 στον φίλο του πάστορα Τσάρλς Μόρτλοκ, για να τοποθετηθεί στον κήπο της Κάνον Στρήτ. Ο πάστορ έκρινε ότι θα ταίριαζε εκεί θαυμάσια. Οι δημοτικοί άρχοντες όμως είπαν όχι, με το αιτιολογικό ότι ήταν πολύ μεγάλο για τις διαστάσεις του κήπου. Αφού επεδείχθη για λίγο στο φεστιβάλ του Έδιμβούργου, εγκατελείφθη επί έξη χρόνια σε μία αποθήκη και μόλις τελευταία τοποθετήθηκε, προσωρινά, όμως, στο πάρκο του Μπάττερση, μέχρι να βρεθεί ο χώρος εγκαταστάσεώς του.

Το στρίπ - τήζ της "Ελσας Μαρτινέλλι

τρέπει εις φυγήν
τόν συμπρωταγωνιστή της
Ρόμπερτ Χόφφμαν

Η ΕΛΣΑ ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΖΕΙ Ν' ΑΡΧΙΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΤΡΙΠ-ΤΗΖ

Δέν ήταν δυνατόν νά λείψει ή "Ελσα Μαρτινέλλι από τό μπουκέτο τών ωραίαν γυναικών πού άποκαλυπτικώτατα έμφανίζονται στην ταινία του Λουτσιάνο Σάλτσε «Πώς έμαθα νά άγαπώ τίς γυναίκες». Συμπρωταγωνίστριες τής Μαρτινέλλι ή Ρομίνα Πάουερ, ή "Αννίτα Έκμπεργκ, ή Μισέλ Μερσιέ καί ή Νάντια Τίλλερ, μέ μοναδικό άρρενα παρτεναίρ τους τόν Ρόμπερτ Χόφφμαν.

Η σκηνή στην όποία πραγματοποιεί μιá άξέχαστη παρουσία ή "Ελσα Μαρτινέλλι έκτυλίσσεται σέ ένα ίνστιτούτο καλλονής, όπου, ή "Ιταλίδα ήθοποιός, άγνοώντας τόν Χόφφμαν, πού είναι ξαπλωμένος σέ ένα κρεβάτι, άποδύεται σέ ένα μουσικό στρίπ-τήζ, πρός μεγάλη άμηχανία τών παρευρισκομένων καί μεγαλύτερη άπόλαυση τών θεατών πού θά παρακολουθήσουν τήν ταινία.

Η πλοκή τής ταινίας είναι παρμένη από ένα θέμα «έπιστημονικής φαντασίας», πού έξιστορεί τίς περιπέτειες ενός άτομικού έπιστήμονος του μέλλοντος, πού κάνει όλες τίς γυναίκες νά τόν έρωτεύονται μεταφέροντάς τις άπό τό παρόν στό μέλλον καί τ' άνάπαλιν, κάτω άπό έξωφρενικές συνθήκες καί σπαρταριστά έπεισόδια.

ΜΕ ΑΝΑΛΑΦΡΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Η...

...ΕΛΣΑ ΑΥΤΟΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

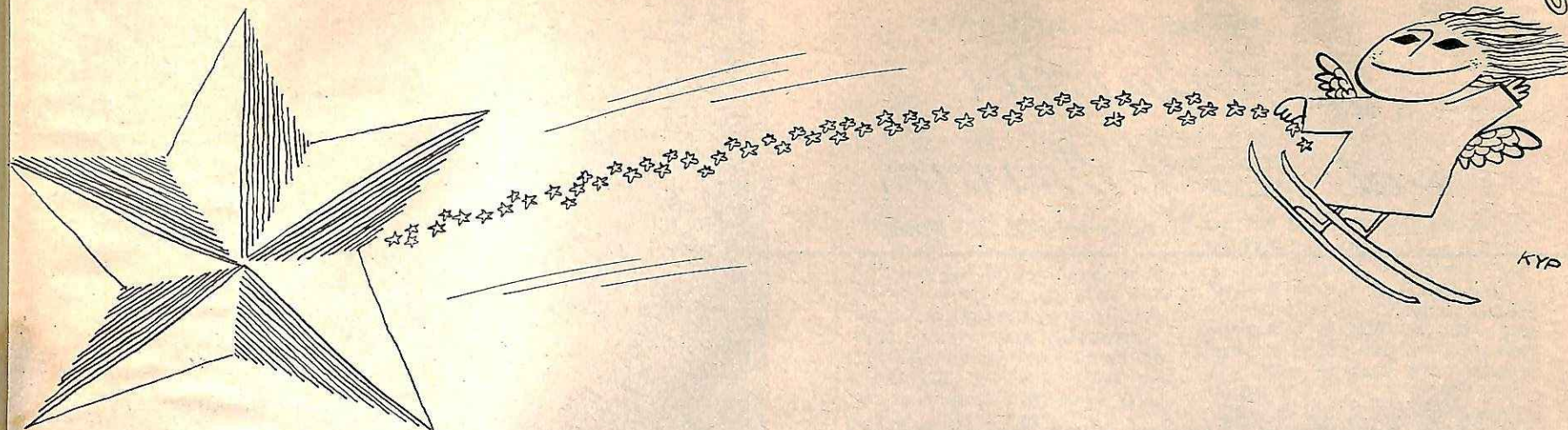
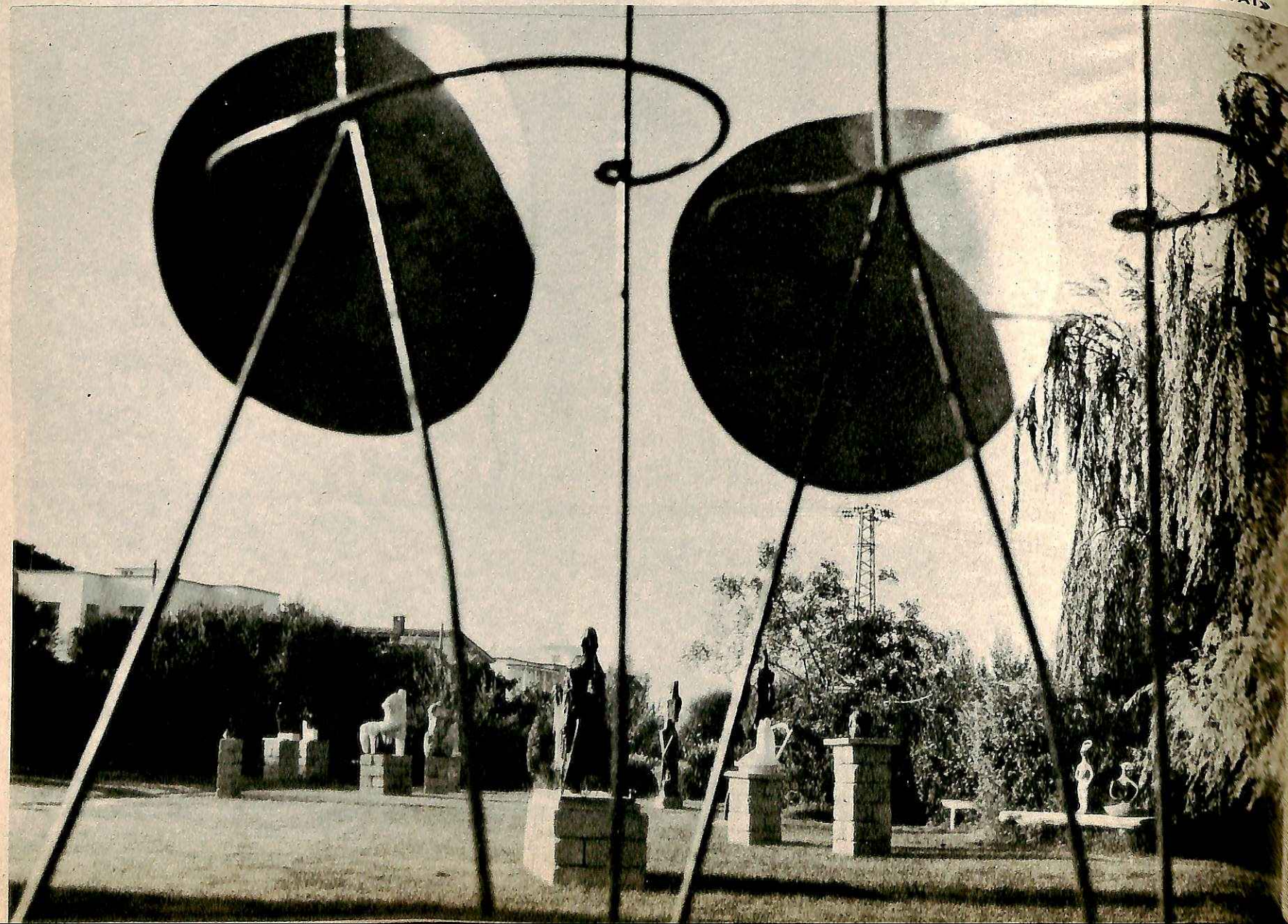
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΡΑΠΗ ΣΕ ΑΤΑΚΤΗ ΦΥΓΗ Ο ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ ΓΟΗΣ ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ. Η ΕΛΣΑ ΔΕΝ ΠΕΤΥΧΕ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ

Αθηναῖοι καὶ Αθηναῖες

Γραφικὸ τὸ περιβάλλον, ἀλλὰ ὄχι κατάλληλο...

Η ΜΠΙΕΝΝΑΛΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΑΤΥΧΗΣΕ ΣΤΟ ΣΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΟΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ Μ. ΙΩΑΝΝΟΥ - ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ «ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ»

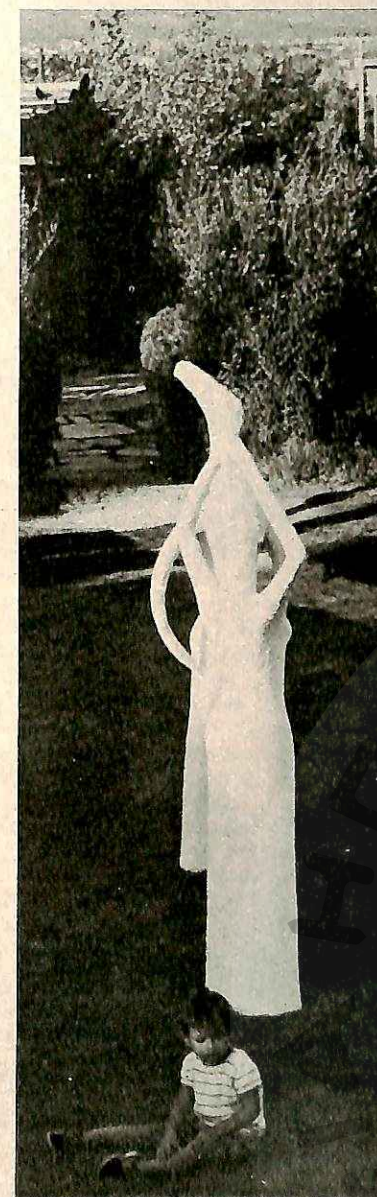

Υπήρχε τὸ προηγούμενο τῆς διεθνούς Μπιεννάλε τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ συγκέντρωσε κόσμο, συζητήθηκε, ἀπετέλεσε τὸ γεγονός τῆς χρονιάς. Καὶ οἱ ὑπεύθυνοι τῆς κοινότητος καὶ τοῦ συνεταιρισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης σκέφθηκαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τὸ μιμηθοῦν, ὀργανώνοντας τὴν πρώτη Μπιεννάλε ἑλληνικῆς γλυπτικῆς, μὲ τὴν προσωπικὴ μάλιστα ἢ ἐκδήλωση αἰτῇ νὰ λάβῃ μελλοντικὰ καὶ διεθνή χαρακτήρα.

Παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεση τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς προθέσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἡ ἐκθεση ἀπέτυχε. Ἀπέτυχε κατ' ἀρχὴν ὀργανωτικῶς, γιατί ὁ χώρος τῆς ἐκθέσεως — ἡ κηπούπολη τῆς Φιλοθέης — δὲν εἶναι ἐνδεδειγμένος περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον γιὰ παρόμοιες ἐκδηλώσεις, ὅπως ἐνόμizαν οἱ εἰδικοί τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, οὔτε τὸ «μαγευτικὸ περιβάλλον» τοῦ κέντρου παιδικῆς χαρᾶς μὲ τῆς λιμνοῦλες, τῆς κοίτης καὶ τῆς ἀχρύνειες καλύβες ἦταν κατάλληλο. Ὅσο γιὰ τὸν φωτισμό, τὸ ρομαντικὸ ἡμίφως μὲ τὰ κρυφὰ φωτῆρια πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα ἱστοροῦσα θαυμάσια τὴν μορφοῦ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἀλλὰ δὲν φῶτιζε καθόλου τὰ ἔργα.

Αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν ὀργανωτικὴ ἐπιμέλεια. Ἀλλὰ ἂς ἔλθωμε τώρα καὶ στὰ ἴδια τὰ ἔργα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁποσδήποτε εὐθύνεται ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ. Ποιά ἦταν στὴν περίπτωσή τὰ κριτήρια τῆς ἐπιλογῆς; Διότι, ἀσφαλῶς, ἀσχετα ἀπὸ κάθε ἀξιολόγηση, τὰ πᾶν πολὺ ἀπὸ τὰ 75 ἔργα τῶν 45 καλλιτεχνῶν ποὺ συμμετέχουν στὴν ἐκθεση εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλα γιὰ τὸν ἀνοικτὸ χώρο. Ἔργα μικρά, λεπτομερειακά, περίπλοκα, δλο ἀσφαλῶς γνωρίζουν, διὰ σσημένα στὸ ὑπαίθριο μὲ τὸν ἀνοικτὸ δόρζοντα καὶ τὸ δυνατό φῶς τῆς ἡμέρας ἐξαφανίζονται τελείως. Φυσικά δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ ἀξιοπρεπεῖς ἐμφανίσεις, τὰ ἀξιόλογα ἔργα, οἱ καλὲς συμμετοχές. Μόνο ποὺ ἦταν λίγα, ἄσχημα τοποθετημένα καὶ κακοφωτισμένα. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι τὴν ἐπόμενη φορὰ, ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, ἂν τελικὰ καθιερωθῇ ὁ θεσμὸς τῆς Μπιεννάλε, τὰ καλὰ ἔργα θὰ εἶναι περισσότερα.

Μ. Κοτῆ.

«ΦΙΓΟΥΡΕΣ στὸν χώρο», τοῦ Γ. Κατακαλά. Τρεῖς γυψινὲς γυναικείες σιλουέττες, ἀπὸ τὰ πῶς καλοστημένα ἔργα γιὰ ὑπαίθριο περιβάλλον. Οἱ γειτονικὲς ὅμως μεγάλες μεταλλικὲς κατασκευές, κούνιες, μύλος, πολυζυγα τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, προκαλοῦν μιὰ σύγχυση μὲ τὴν γεωμετρικότητά τους. Διεκδικοῦν δικαιώματα αὐτὴν ἀρκετῆς συνθέσεως στὸν κοινὸν χώρο. Δεξιά: οἱ τρεῖς «Φιγούρες». Ἀνω: Μία λεπτομέρεια τοῦ ἰδίου ἔργου μὲ ἓνα μικρὸν ἐπισκέπτη.

ΕΝΑ ἄλλο τμήμα τοῦ πάρκου μὲ ἀρκετὰ ἔργα. Ἐδῶ ὁ τεράστιος ὄγκος τῆς ψαθοκαλύβας καὶ τὰ ἄλλα κτίσματα τοῦ παιδικοῦ κήπου πνίγουν

τὰ ἀγάλματα. Ἡ συνύπαρξή τοῦ τροῦλλου καὶ τῶν γλυπτῶν δὲν δίδει αἰσθητικὸ ἀποτέλεσμα. Πολλὰ ἔργα μοιάζουν νὰ εἶναι «τιμωρημένα»...

Αθηναίοι και Αθηναίες

Τὰ χέρια ενός ανθρώπου

Ο ΠΑΜΠΛΟ ΚΑΖΑΛΣ ΘΑ ΔΙΕΥΘΥΝΗ ΑΥΡΙΟ ΚΑΙ ΜΕΘΑΥΡΙΟ
ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ Ν. ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΚΛΑΣΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Η Νέα Χορωδία Κλασικής Μουσικής διδαι, αύριο Σάββατο και μεθαύριο Κυριακή, την ιστορικότερη συναυλία της σταδιοδρομίας της. Θα την διευθύνει ο Πάμπλο Καζάλς — ο μεγαλύτερος ζών μουσικός, καθώς λέγει ο Ίδιος — σ' ένα δικό του ορατόριο την «Φάτνη». Το έργο αυτό, που εκτελείται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, περιλαμβάνει ένα μήνυμα ειρήνης προς την ανθρωπότητα.

Την χορωδία — 150 πρόσωπα κατά την υπόδειξη του ίδιου του Καζάλς — προετοίμασε ο Μιχ. Βούρτσας, που είναι ο έμπιστος της και διευθυντής της.

Το συγκρότημα αυτό σημειώνει λαμπρές επιτυχίες και οι εμφανίσεις του, μαζί με τα χειροκροτήματα, άποσπούν έπαίνους και θαυμασμό.

Η ιδέα για την συγκρότηση μίας χορωδίας κλασικής μουσικής στην Ελλάδα ανήκει στις πριγκίπισσες Ειρήνη και Σοφία.

Συνηθισμένες από μικρές να τραγουδούν στην χορωδία του κολλεγίου που φυτούσαν στην Δ. Γερμανία, είχαν αισθανθεί την έλλειψη ενός φωνητικού συγκροτήματος στην Ελλάδα. Ήθελαν να μετέχουν και να τραγουδούν απολαμβάνοντας την χαρά που προσφέρει η μουσική έμπειρία όταν πραγματοποιείται από πολλά πρόσωπα μαζί. Η δημιουργική ιδέα που γεννήθηκε το 1961 βρήκε γόνιμο έδαφος.

Κ' η πραγματοποίησή της άρχισε ένα χρόνο αργότερα. Σ' αυτό βοήθησαν η Τζίνα Μπαχάουερ, η Άρντα Μαντικιάν κ' η Άθηνά Σπανούδη. Σε σύντομο διάστημα διαλέχθηκαν 100 καλές φωνές και ο Μιχαήλ Βούρτσας ανέλαβε πρόθυμα την διδασκαλία και την συγκρότησή τους σε ένα μουσικό σύνολο.

Σήμερα, τέσσερα χρόνια μετά την δοκιμαστική ακρόαση στον «Παρνασό», η Νέα Χορωδία τείνει να γίνει ένας θεσμός. Πολλά μέλη της έχουν αναδειχθεί στο

Σήμερα, τέσσερα χρόνια μετά την δοκιμαστική ακρόαση στον «Παρνασό», η Νέα Χορωδία τείνει να γίνει ένας θεσμός. Πολλά μέλη της έχουν αναδειχθεί στο

έξωτερικό, ενώ η φήμη της σαν ένα άρτιο φωνητικό συγκρότημα απλώνεται όλο και περισσότερο. Ο Πιερ Έμιλ - Μαρτέν, διευθυντής της χορωδίας της εκκλησίας του Αγίου Ευσταθίου στο Παρίσι, που ήλθε στην Αθήνα τον περασμένο χρόνο για να διευθύνει την Νέα Χορωδία, την χαρακτήρισε ως «το πιο αρμονικό και δεμένο συγκρότημα» που είχε γνωρίσει και προσέθεσε: «Εφ' όσον υπάρχει τέτοιο σύνολο στην

«Η ΖΩΗ ΜΟΥ στάθηκε μια αδιάκοπη αναζήτηση της τελειότητας στον τομέα της τέχνης και της δικαιοσύνης», λέει ο Πάμπλο Καζάλς στους Έλληνες δημοσιογράφους (κάτω). Στο πλευρό του ή νεαρότατη γυναίκα του, που τα 30 χρόνια της μόλις καλύπτουν το ένα τρίτο της ηλικίας του Δασκάλου, φαίνεται να επικροτή τα λόγια του — λόγια απλά και συνάμα βαθιά, που συνοψίζουν το πιστεύω δόκιμης ζωής ενός μεγάλου ανθρώπου. Και όσο μιλάει ο Δάσκαλος, αδειάζει τα χέρια του βρίσκονται σε κίνηση, υπογραμμίζοντας με έκφραστικώτατες μεσογεικές χειρονομίες τα νοήματα και τις αποχρώσεις των τόνων. Είναι τα ίδια χέρια του μάγου, που, είτε πάνω στο βιολοντσέλλο (αριστερά), είτε κρατώντας την μπαγκέτα του μαέστρου (άνω), ανοίγουν πάντα τον παράδεισο των ήχων και της αρμονίας. «Για να ζήσετε εύτυχισμένοι, ομολογεί ο άειθαλής πρεσβύτες, πρέπει να ζήσετε συντροφιά με τον Μπάχ. Η αληθινή εύτυχια συνίσταται στο να μη αποκτήσετε ποτέ την συνήθεια του ωραίου. Και η μουσική του Μπάχ με βοηθά να ανακαλύπτω διαρκώς νέες ομορφιές. Είναι εμπρός μας. Φθάνει να ξέρουμε να τις βρούμε. Το ωραίο είναι αγάπες».

Ελλάδα, είναι περιττό να μεταφέρω εδώ τα δικά μας.

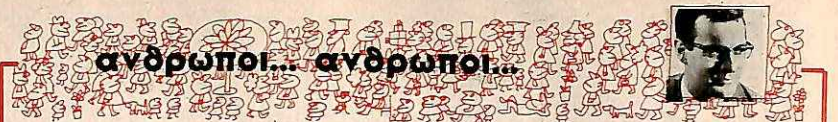
Ο κ. Μιχαήλ Βούρτσας χρησιμοποιεί στην διαμόρφωση της χορωδίας κανόνες μίας ελληνικής αισθητικής, που τους εφαρμόζει σε ευρωπαϊκές συνθέσεις. Καθώς λέγει: «Από την ύψιφων μέχρι τον βαθύφωνο, η κάθε κατηγορία ανθρώπινης φωνής περιλαμβάνει πέντε διαβαθμίσεις. Στην Ελλάδα δεν έχουμε εγκλιματισθεί στο πνεύμα της φωνητικής μουσικής που ανεπτυχθή στην Ευρώπη την εποχή της Αναγεννήσεως. Είναι δύσκολο συνεπώς να πλάσει κανείς με ευκολία τις ελληνικές φωνές. Κ' έχει δίκιο. Από την άποψη αυτή, καμιά 100μελής μικτή χορωδία δεν έχει δώσει μεταπολεμικά συναυλία τύπου «α Καπέλλα» στην Ελλάδα.

Μαζί με την χορωδία, θα μετράσουν ως σολιστ ο γνωστός

τενόρος του φεστιβάλ του Μπαϊρόντ Έρνεστ Χέφλινγκερ, ο νέγρος βαθύφωνος Γουίλιαμ Γουόφιλντ, η Ισπανίδα ύψιφων «Όλγκα Ίγκλεζιάς, η μεσόφωνος Έλισάβετ Κολόμπιν.

Με την «Φάτνη» του Καζάλς και με μαέστρο τον ίδιο τον μεγάλο μουσικό, η χορωδία μπαίνει στον χώρο των μεγάλων καλλιτεχνικών επιτεύξεων.

Το έργο αυτό το έγραψε ο Καζάλς το 1944 «σε μία εποχή — λέει ο ίδιος — που είχα έλπίδες να γυρίσω στην χώρα μου. Την έγραφα με βάση το πάθος και την γέννηση του Χριστού. Έλπίζω ότι το κοινό σας θα αισθανθεί και θα καταλάβει αυτό το έργο της ειρήνης. Η φάτνη είναι το ωραιότερο πράγμα στον κόσμο. Και η μουσική μου γίνεται κατανοητή σε όλους, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια».

ΥΠΟ ΦΡ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΤΑΦΟΙ ΜΕ ΚΑΛΗ ΘΕΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ Ιστορία που συνέβη πριν λίγες ημέρες στην Καλλιθέα, με ήρωες δυο πολύ γνωστούς νέους μας ζωγράφους: Τον Φασιανό και τον Στεφάνου. Μια ομάδα αγανακτισμένων γειτόνων πλεφώνησε στην αστυνομία:

«Είναι εδώ δυο ζωγράφοι που έθαψαν κάποιον μέσα στην αυλή τους... Για έλατε να δείτε τι συμβαίνει»;

Η Άμεσος Δράσις αναστατώθηκε. Τα λαγωνικά της ωσφράνθηκαν κάποια καλλιτεχνική αληλοσφαγή... Οι ζωγράφοι έχουν πράγματι αυτό το μικρό ελάττωμα. Εάν δεν σφάζονται μεταξύ τους, σφάζουν το αυτί τους κατά το παράδειγμα κάποιου ασήμαντου φλαμανδού ζωγράφου του οποίου δεν συγκρατώ αυτή την στιγμή το όνομα...

Εν πάση περιπτώσει η Άμεσος Δράσις ένεσκηψε στο κάστρο των δυο ζωγράφων, που είναι ο Φασιανός και ο Στεφάνου και ανακάλυψε πράγματι τον τάφο. Άλλα ήταν άδεις... Υπήρχε ο σταυρός, υπήρχε ένα καντήλι που έκαιγε, υπήρχαν τέλος πάντων όλα τα ντεκόρ... Άλλα έλειπε το πτώμα, το οποίο θα ξεκαθάριζε όλη την κατάσταση.

Ο αρχιφύλαξ που ήταν επικεφαλής προσπάθησε να συνεχίσει κάπως διαλλακτικά. —Ελάτε παιδιά, ομολογήστε. Έτσι και αλλιώς θα το βρούμε εμείς το πτώμα. Πού το κρύψατε;...

Δεν υπάρχει κανένα πτώμα, είπαν λυπημένα οι δυο ζωγράφοι. Ο τάφος είναι για μας. Ο αρχιφύλαξ ούρλιαξε.

Να γίνει έκ νέου έρευνα Κάτι λάκκο έχει η φάβα...

Εννεν έκ νέου έρευνα, αλλά δεν βρέθηκε κανένας λάκκος στην φάβα. Η μάλλον βρέθηκε ο λάκκος χωρίς την φάβα.

Για κοιτάξτε μήπως έχουν κρυμμένο πουθενά κανένα ασύρματο... είπε, κάπως πιο ψυχραιμα ο αρχιφύλαξ, αν και ήταν φανερό ότι δεν συγκρατούσε στον εαυτό του την έλλειψη του πτώματος. Οι κομμουνιστές κάνουν κάτι τέτοια...

Ακολούθησε και τρίτη έρευνα, όχι ευτυχέστερη από τις δυο προηγούμενες. Ο καλός αρχιφύλαξ είχε αποσβολωθεί... Ένας τάφος χωρίς πτώμα και χωρίς ασύρματο καταντά αίνιγμα πρώτου μεγέθους.

Οι δυο ζωγράφοι προσπάθησαν να βοηθήσουν την κατάσταση. —Ελικρίνά, κύριε αρχιφύλαξ. Ο τάφος είναι για μας. Διαβάστε να δείτε... Έχει επάνω και τα ονόματά μας.

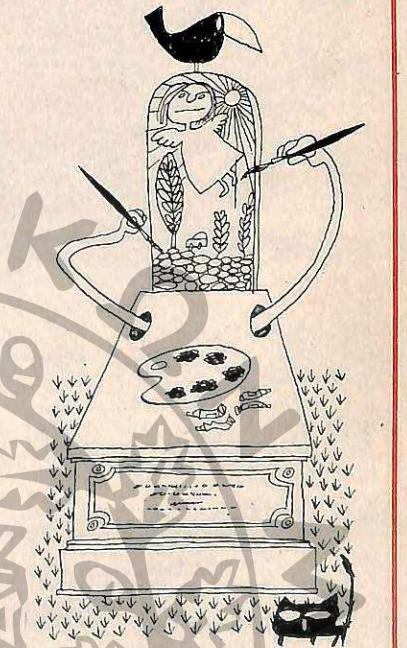
—Αλλά είσθε ζωντανοί! ούρλιαξε ο δυστυχής αρχιφύλαξ. —Αυτό είναι αλήθεια, είπαν λυπημένα οι δυο ζωγράφοι με ύφος που έδειχνε ότι κανένας δεν είναι τέλειος στον κόσμο αυτό...

Εν τώ μεταξύ είχε αναστατωθεί η γειτονιά, η οποία είχε συρρεύσει για να δει τι έκβασε θα είχε η μάχη μεταξύ της αστυνομίας και των τάφων... Μερικοί μάλιστα έδιναν έμπιστευτικές συμβουλές στον αρχιφύλακα:

—Να τους κλείσετε μέσα... θα ησυχάσετε έσείς, θα ησυχάσουμε και εμείς...

Άλλα τελικά ο καλός αρχιφύλαξ προτίμησε να προστατεύσει την τέχνη. Δεν τους συνέλαβε, αλλά τους διέταξε να δουλεύουν το ταχύτερο τον τάφο, εάν δεν ήθελαν, θεβαίως, να τους συμβούν ωρσιμένα δεινά στο άμεσως προσεχές μέλλον.

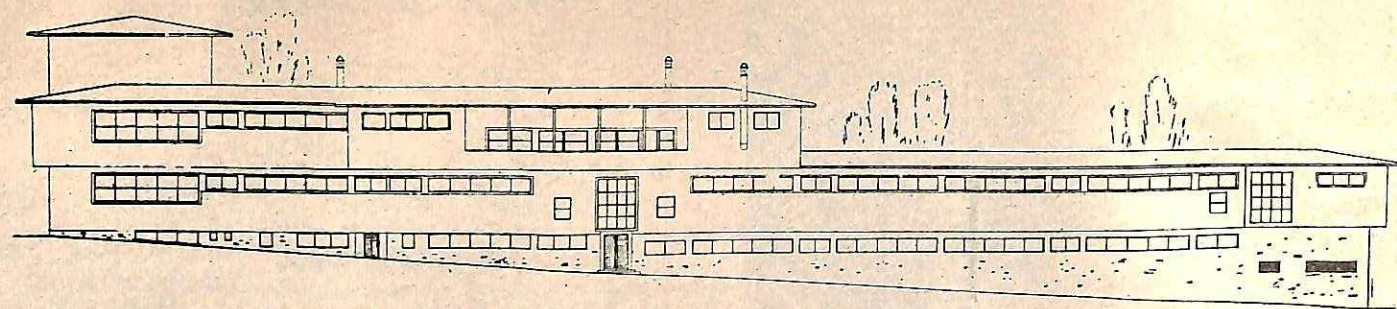
Μά, γιατί; ρώτησαν οι ζω-

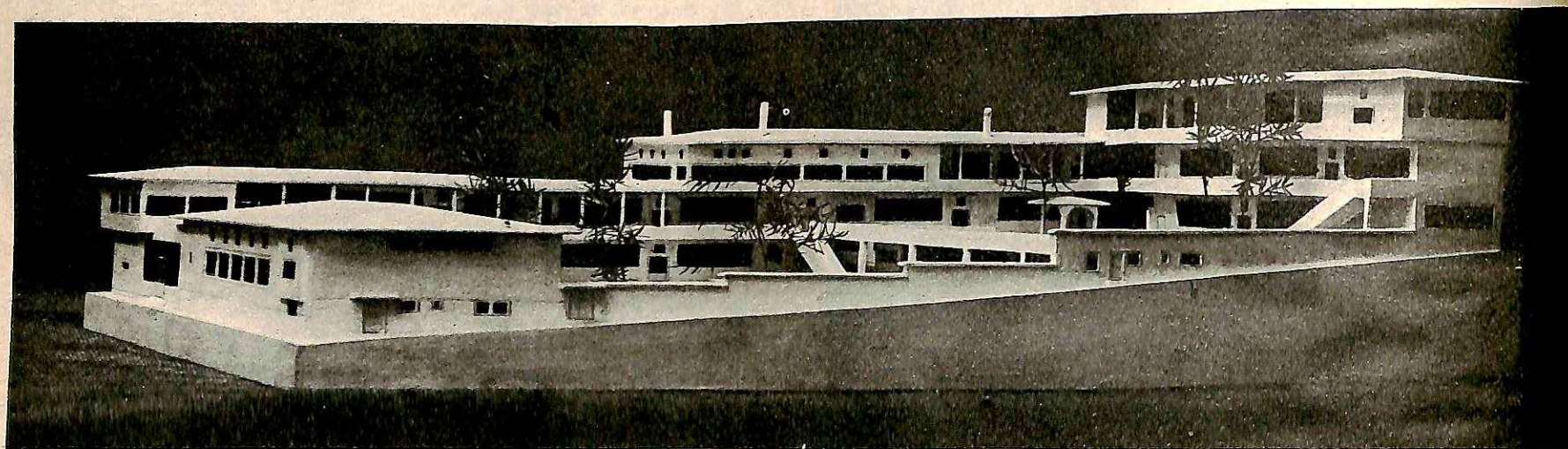
γράφου. Δεν μπορούμε να έχουμε τάφο στον κήπο μας;...

—Σύμφωνα με το άρθρο 17 του Ποινικού Κώδικος, παράγραφος 43, κάθετος 1785 του 1927 όχι, είπε ο αρχιφύλαξ. Απαγορεύεται να έχετε τάφο στον κήπο σας, εκτός αν είσθε μέσα.

Οι δυο ζωγράφοι μελέτησαν το άρθρο 17, παράγραφος 43, κάθετος 1785 και είδαν ότι δεν απέδειχνε τίποτε τέτοιο. Απεδείκνυε όμως ότι καμιά φορά και οι αρχιφύλακες έχουν κιούριο...

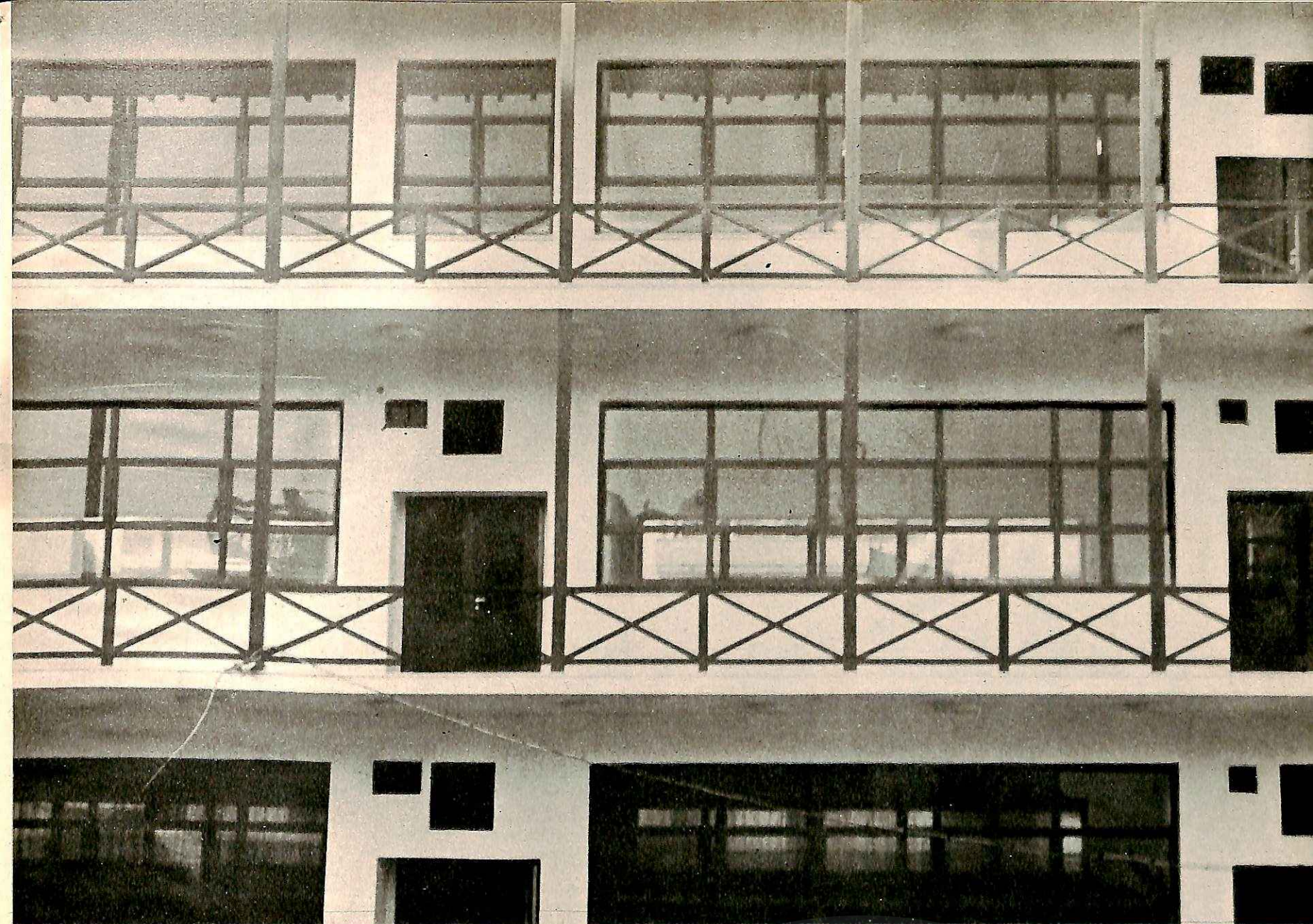
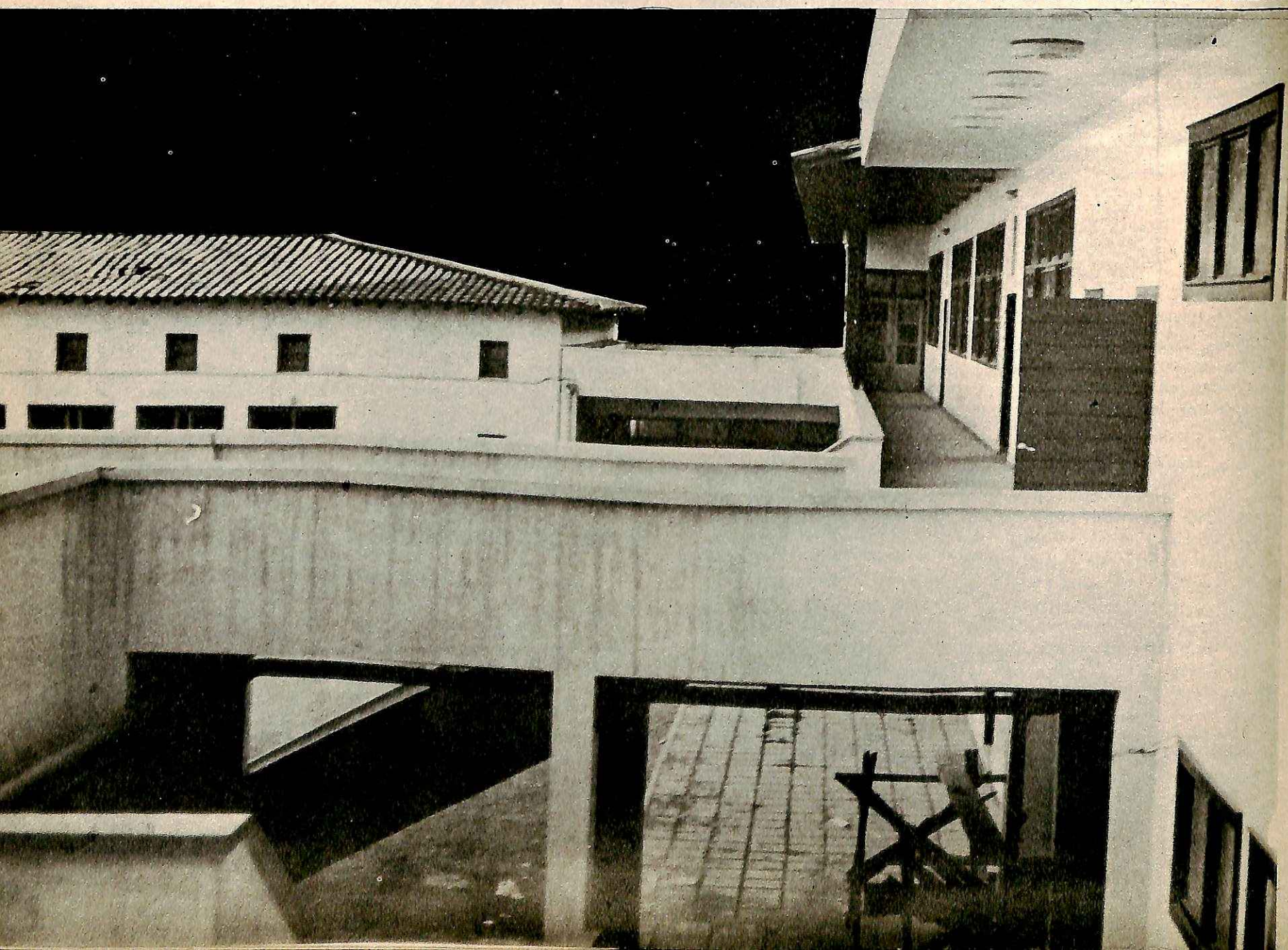

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ: ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΣΩΠΗΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΤΤΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η ΘΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΗΛΟΤΕΡΗ ΑΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ

ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ ΟΨΕΩΣ ΔΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΟΛΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΚΙΩΝΗ ΕΝΑΝ ΑΝΑΛΑΦΡΟ ΤΟΝΟ, ΣΥΜΦΩΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

"Ενα άγνωστο έργο του Πικιώνη

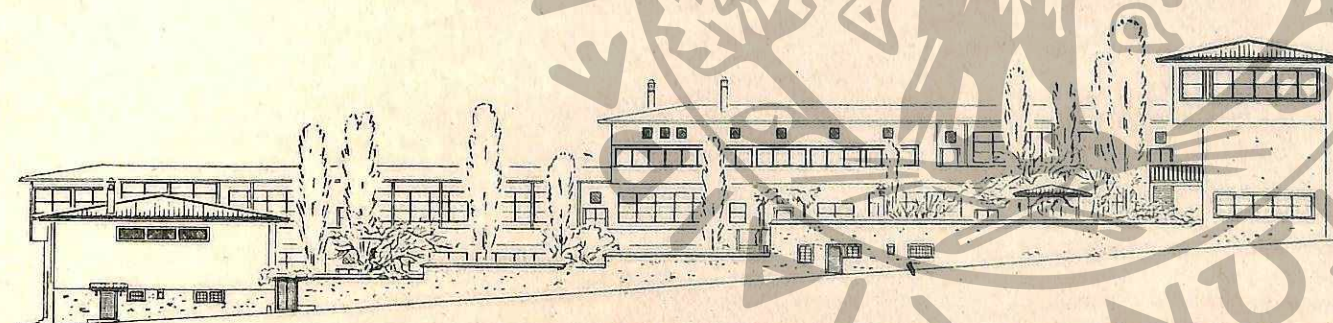
Στην Θεσσαλονίκη έπερατώθη εσχάτως η ανέγερση του Πειραματικού Σχολείου του 'Αριστοτελείου Πανεπιστημίου. Είναι ένα κτίριο, που παρήγγειλε ο Δελμούζος στον Πικιώνη, πριν 30 χρόνια, και που ο πόλεμος ανέκοψε την ολοκλήρωσή του. 'Ήδη έτελείωσαν οι οικοδομικές εργασίες και το γεγονός έσημειώθη την έποχή που ο Δάσκαλος της νεοελληνικής αρχιτεκτονικής εξέλεξε ακαδημαϊκός.

Το Πειραματικό Σχολείο της Θεσσαλονίκης καταλαμβάνει το ρυμοτομικό τετράγω-

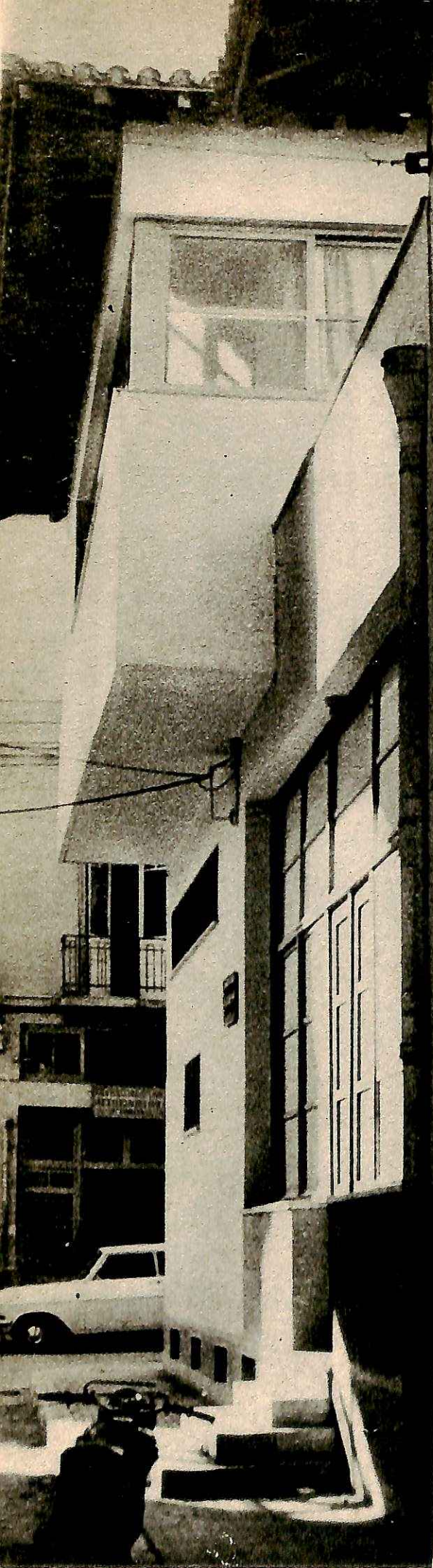
νο που όρίζουν οι δοί 'Αγίας Σοφίας - 'Ολύμπου - Πλάτωνος - Φιλίππου. Βρίσκεται ψηλότερα από την 'Εγνατία, στις προσβάσεις της 'Ανω Πόλεως, επί της νοτιής γραμμής που συνδέει την βασιλική της 'Αχειροποιήτου με τον βυζαντινό ναό του 'Αγίου Δημητρίου.

Το Πειραματικό Σχολείο Θεσσαλονίκης είναι ένα έντελώς άγνωστο έργο του Δημ. Πικιώνη. Στεγάζει ένα πρότυπο σχολείο, με δώδεκα τάξεις, γυμναστήριο, βιβλιοθήκη, αίθουσα τελετών, θέατρο, χημείο και γραφεία

διοικήσεως. Έχει σχήμα Π, ανοίγματος περίπου 70 μέτρων, και μεσημβρινό προσανατολισμό. Τα παιδιά μπαίνουν στο σχολείο από μια είσοδο μάλλον ταπεινή. 'Επειδή το οικόπεδο έχει μεγάλη κλίση, το κτίριο παρουσιάζει μια ποικιλία ύψων: άλλου είναι διώροφο κι άλλου τριώροφο. 'Επίσης η αύλη αποτελεί δυο επίπεδα. 'Όλο το οικοδόμημα έχει ξυλόδετη κεραμοσκεπή στέγη. Χρώματα υπάρχουν ελάχιστα. Οι τοίχοι είναι λευκοί, τα παράθυρα πράσινα, τα δοκάρια της στέγης, των διαδρόμων στο φυσικό χρώμα.

Η ΠΡΟΣΩΠΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΟ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΙΚΙΩΝΗ

Ο Πικιώνης πολύ λίγα αρχιτεκτονήματα εσχέδιασε: Τό σχολείο του Λυκαβηττού, την πολυκατοικία της οδού Χεύδεν, το υπαίθριο θέατρο της Κοτοπούλης, Τό Πειραματικό Σχολείο, τὰ περίφημα έργα 'Ακροπόλεως - Φιλοππάπου, τὸ ξενοδοχείο τῶν Δελφῶν, τὴν οἰκία τῆς γλύπτριας Μανευγάκη, τὴν ἐπαυλὴ Ποταμιάνου, τὴν Παιδικὴ Χαρὰ τῆς Φιλοθέης. Ὁ εἰρμὸς ὧν τῶν ἔργων τοῦ Πικιώνη δὲν εἶναι ἀντιφατικός, ἀλλὰ ὁμοειδής. Ἀδιάφορο ἂν διακρίνονται περίοδοι, ὑπάρχει σὲ ὅλα τὰ κτίρια τοῦ Πικιώνη ταυτότης ἀντιλήψεων.

Εἰδικῶς τὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο Θεσσαλονίκης χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιτυχή λύση πὺ ἐδόθη στὶς ἀναλογίες τῶν ὁγκῶν, καὶ

ἀπὸ τὴν ἰδανικὴ σύζευξη τοπικῶν καὶ ξένων στοιχείων πὺ ἐπετεύχθη.

Ἐπίσης, ἐνὶ τῷ σχολεῖο τοῦ Λυκαβηττοῦ (πλησίον τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς) ἐκεῖνο πὺ κυρίως ἐπαινείται εἶναι ἡ γενικὴ διάταξη ὑπαίθριων καὶ στεγασμένων τάξεων, στὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο Θεσσαλονίκης προέχει ἡ ἀπλούστατη κάτοψη τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος, ἡ ἀπολύτως σύμφωνη μετὶς λειτουργικῆς ἀνάγκης τοῦ ἰδρύματος.

Στὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο Θεσσαλονίκης συνειμίσθη εὐφύῳς καὶ μετὰ ἄκραν εὐαισθησίαν ἡ δυτικομακεδονικὴ παράδοση μετὰ τὸ σύγχρονο πνεῦμα, ἐνὼ ἀμυδρὲς ἀναφορὲς ὑπαινίσσονται τὶς ἐπιδράσεις πὺ ἐδέχθη ὁ Πικιώνης ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς.

Τρεῖς καθηγηταὶ κρίνουν τὸ ἔργο καὶ τὸν δημιουργό

Ο Κ. ΝΙΚ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπὶ τὸ πειραματικὸ Σχολεῖο τῆς Θεσσαλονίκης ἀπετέλεσε εὐκαιρία μοναδικὴ γιὰ νὰ πειραματισθῇ ὁ Πικιώνης σὲ ἕνα μεγάλῃς κλίμακος ἔργο, τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ὁράματός του, τῆς ἀναδιώσεως τῶν ἀκατάλυτων ἀξιών τῆς ἡπειρωτικῆς λαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς μας παραδόσεως.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐπὶ μέρους μορφολογικῶν στοιχείων τῆς λαϊκῆς μακεδονικῆς ἀρχιτεκτονικῆς σὲ ἕνα κτιριακὸ συγκρότημα σκῆματος Π, δηλαδὴ, σὲ ἕνα οἰκοδομικὸ τετράγωνο, πὺ τὸ ἀπαρτίζουν ἕνα πλῆθος ἀπὸ μικρότερα στοιχεία, ἀπετέλεσε τὴν μεγαλύτερη δυσκολία τῆς συνθέσεως, γιὰ τὴν τὰ παραδοσιακὰ ὑποδείγματα εἶναι πάντοτε ἔργα περιορισμένης κλίμακος καὶ ἀποτελεῖ λάθος ἡ αὐτοῖς ἐπανάληψίς τους σὲ μεγάλα οἰκοδομικὰ συγκροτήματα. Ὁ Πικιώνης παρέκαμψε τὸν κίνδυνο αὐτὸν ἀναλύοντας τὸ συγκρότημα τοῦ σὲ μικρότερα στοιχεία μετὰ αὐτοτελῆ λειτουργία, ὅπως ἡ αἰθουσα τελειῶν καὶ γυμναστικῆς, οἱ αἰθούσες τῶν τάξεων, ἡ διοίκησις κλπ.

Ἐνας ἄλλος μεγάλος κίνδυνος ὑπῆρχε ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐπὶ μέρους παραδοσιακῶν μορφολογικῶν στοιχείων σὲ σύγχρονο ὕλικο. Ὁ Πικιώνης ἀπέφυγε κι αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἐπιλέγοντας τὰ λειτουργικὰ μορφολογικὰ στοιχεία, ὅπως εἶναι τὰ μεγάλα ἀνοίγματα καὶ οἱ φεγγίτες, κατασκευάζοντάς τα μετὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς μεθόδους οἰκοδομικῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔργου, διατηρώντας ὅμως τὸ πνεῦμα τῶν χαραξῶν στὰ ἀνοίγματα τῶν ὀψεων, ὅπου ἡ ἀναλογία τῶν κενῶν καὶ τῶν πληρῶν, ἀκριβῶς, δημιουργεῖ αὐτὸ πὺ ἀποκαλοῦμε θαύτερο πνεῦμα τῆς λαϊκῆς μακεδονικῆς μας παραδόσεως.

ΝΙΚ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιτέκτων - Καθηγητὴς
Πολυτεχνικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης

Ο Κ. ΔΗΜ. ΦΑΤΟΥΡΟΣ

Ἐἶναι μιὰ μελέτη πὺ ἐγίνε πριν ἀπὸ 30 καὶ περισσότερα χρόνια. Αὐτὸ δίνει μιὰ ἰδιαίτερη σημασία στὸ ἔργο.

Τὸ σχολεῖο τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιχειρεῖ νὰ ξεπεράσῃ ἕνα ἀπλὸ παραδοσιακὸ ὄφρ. Εἶναι πάρα πολὺ ἐνδιαφέρον ὅτι στὸ σχολεῖο αὐτὸ θρῖσκουμε στοιχεία ὅλης τῆς μελλοντικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἔργου τοῦ Πικιώνη - καὶ ἐπὶ μέρους μορφολογικὰ καὶ στὴν ποιότητα καὶ στὴν συσχέτιση τῶν χώρων.

Ἐπὶ τὸν κίνδυνο αὐτὸν ἀναλύοντας τὸ συγκρότημα τοῦ σὲ μικρότερα στοιχεία μετὰ αὐτοτελῆ λειτουργία, ὅπως ἡ αἰθουσα τελειῶν καὶ γυμναστικῆς, οἱ αἰθούσες τῶν τάξεων, ἡ διοίκησις κλπ.

Ἐἶναι ἡ τέλεια προσαρμογὴ μετὰ τὸν χώρο. Χτισμένο στὶς παρυφῆς τῆς παλίας πόλεως ἐνέχει τὸ «μέτρο» τοῦ περιβάλλοντος, χρησιμοποιοῖ ἰδια κατασκευαστικὰ στοιχεία: τὸν μικρὸ πρόβολο, τὸν ἀνοιχτὸ ἐξώστη, τὴν ταπεινότητα τῶν προσβάσεων, τὸ ἐνδοστρεφές (ὄχι ἀπροσέλαστο) τῶν ὀψεων τῶν ὁγκῶν, τὸ ἐλάχιστο πρᾶσινο.

Καὶ τὶς δυσκολίες ἐνὸς τυπικοῦ ἀστικοῦ οἰκοπέδου ξεπέρασε καὶ οἱ χώροι τοῦ σχολεῖου δημιουργοῦν πλοῦτο συγκινησιακῶν ἀντιδράσεων. Στοιχεῖο πολὺ θετικὸ ἀπὸ παιδαγωγικὴ ἀποψη.

ΔΗΜ. ΦΑΤΟΥΡΟΣ
Ἀρχιτέκτων - Καθηγητὴς
Πολυτεχνικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης

Ο Κ. Γ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

Ἐπὶ τὸ Σχολὴ Βαλαγιάννη ἀπέναντι στὴν Μητρόπολη. Τὸ κτίριο πὺ στεγάζεται τὸ ἀμερικανικὸ προξενεῖο, στὴν παραλία. Τὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο τοῦ Πανεπιστημίου στὴν οδὸ Φιλίππου. Τρία κτίσματα τοῦ 1930 - 1940, ἀπὸ τὰ πὺ χαρακτηριστικὰ τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐξακολουθοῦν νὰ «ὑπάρχουν» μαζί μετὰ ἑλάχιστα ἄλλα τῶν τελευταίων χρόνων. Καὶ εἶναι σχεδὸν ἀγνωστα.

Στὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο τοῦ Πικιώνη, σὲ ἀντιδιαστολὴ μετὰ τὰ δύο πρῶτα, πὺ εἶναι ὑγιέστατοι γόννοι τῶν ἀρχῶν τῆς νέας εὐρωπαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, εὐκόλα ἀναγνωρίζονται οἱ «πληγὲς ἐμπνεύσεως» ἡ καλύτερα οἱ ἀγάπες τοῦ ἀρχιτέκτονα. Ἡ μακεδονικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ὁ χαρακτῆρας συνθέσεως τῆς πὺ μακρινῆς Ἀνατολῆς, οἱ ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ 1920 - 1930 καὶ τὸ Bauhaus.

Οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι ἐκεῖνες πὺ δικαιώνουν τὸ κτίριο τοῦ Πειραματικοῦ Σχολεῖου.

Εἶναι ἡ οἰκειότητα. Μικροί, «οἰκεῖοι» διαστάσεων χώροι, προβάλλονται μετὰ ἀπὸ τὴν εὐμεγεθὴ σύνθεση.

Εἶναι ἡ τέλεια προσαρμογὴ μετὰ τὸν χώρο. Χτισμένο στὶς παρυφῆς τῆς παλίας πόλεως ἐνέχει τὸ «μέτρο» τοῦ περιβάλλοντος, χρησιμοποιοῖ ἰδια κατασκευαστικὰ στοιχεία: τὸν μικρὸ πρόβολο, τὸν ἀνοιχτὸ ἐξώστη, τὴν ταπεινότητα τῶν προσβάσεων, τὸ ἐνδοστρεφές (ὄχι ἀπροσέλαστο) τῶν ὀψεων τῶν ὁγκῶν, τὸ ἐλάχιστο πρᾶσινο.

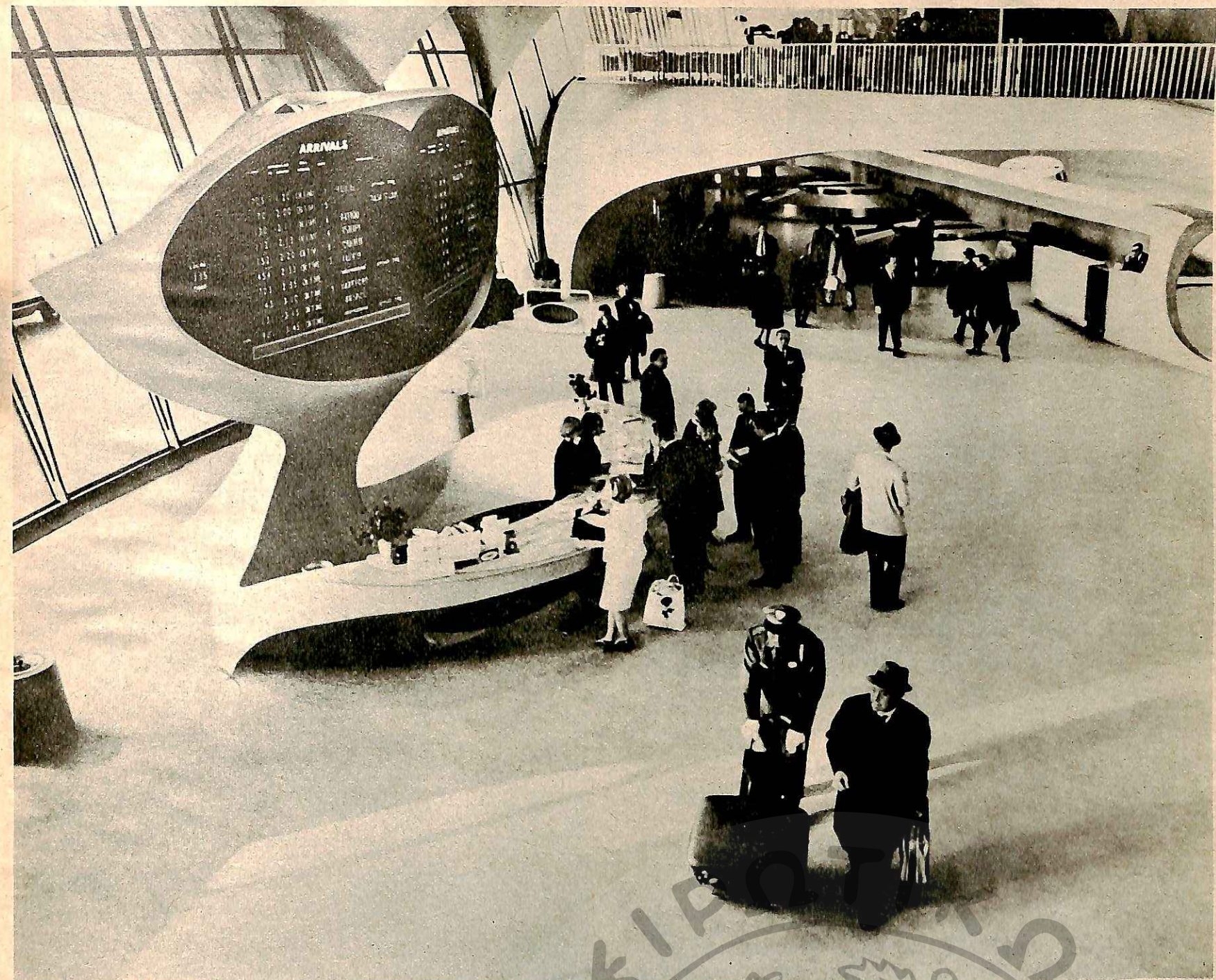
Εἶναι ἡ λιτότητα τῶν μέσων ἐκφράσεως. Τελικά, ὅταν προσπαθῶ νὰ θυμῶ τὸ κτίριο, σκέπτομαι μιὰ στέγη καὶ λευκοὺς τοίχους μόνον.

Εἶναι ἡ τομμηρότητα σύνθεσης τῶν πλαστικῶν στοιχείων. Ἀπὸ ἐπιφάνεια ὀψεως χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων, προβάλλουν ἀσημαντοὶ ὄγκοι. Συνεχῆς, μακρὰ σειρὰ παραθύρων, διακόπτεται ξαφνικὰ ἀπὸ ἄλλο, ἄλλων διαστάσεων, σὲ ἄλλη στάθμη, παράθυρο. Μετὰ ἡ σειρὰ συνεχίζεται.

Τὸ ἀποτέλεσμα: ἐκεῖνο πὺ πάντα «τελειώνει» ἡ ἐξακὴ εὐαισθησία τοῦ Δασκάλου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ
Ἀρχιτέκτων - Ἐπιμελητὴς
Πολυτεχνικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης

Ρεπορτάζ: ΗΛΙΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ Ἀεροσταθμὸς Παγκοσμίων Πτήσεων τῆς TWA στὴ Νέα Ὑόρκη

Τὸ σπίτι μας εἶναι καὶ δικό σας στὴν Ἀμερικὴ

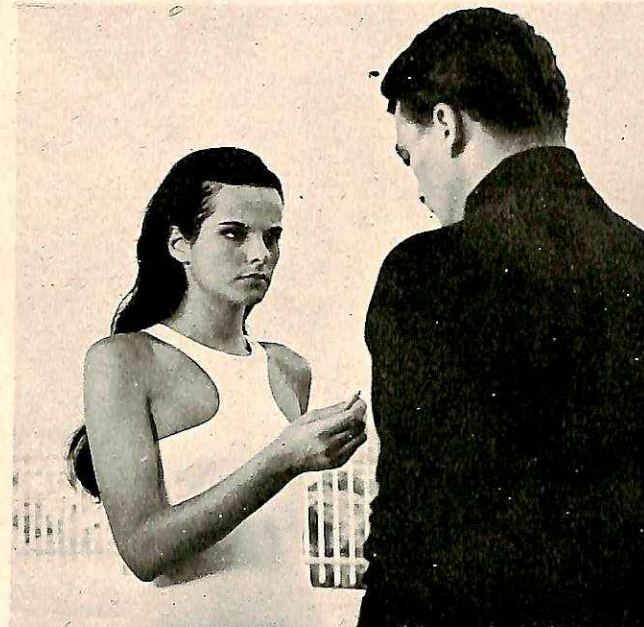
Ὅπου κι ἂν βρεθῆτε στὴ χώρα μας, ἡ TWA θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ πάντα

Καλῶς νὰ ὀρίσετε στοὺς ἀεροσταθμοὺς καὶ τὰ γραφεῖα μας στὶς ΗΠΑ. Τὰ τελευταῖοι τύποι τεχνικὰ μέσα, πὺ μετὰ ἀπλοχερίᾳ ἔχομε στὴ διάθεσί σας, συμπληρώνονται μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ φροντίδα τοῦ προσωπικοῦ μας γιὰ σᾶς ὥστε τὸ ταξεῖδι σας νὰ εἶναι ὄχι μόνο ἀνετο, γρήγορο, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστο μαζί! Ἐπὶ πλέον, ἂν θέλετε, ἀπολαμβάνετε μετὰ ἐλάχιστη δαπάνη τὸ περίφημο Θέαμα StarStream—ἔγχρωμο κινηματογράφο καὶ μιὰ μεγάλη ποικιλία στερεοφωνικῆς μουσικῆς πὺ παρουσιάζει ἡ Inflight Motion Pictures σ' ὅλες τὶς ὑπερατλαντικὲς πτήσεις τῆς TWA καὶ σ' ὀρισμένες μέσα στὴν Ἀμερικὴ. Ἀποταθῆτε στὰ Γραφεῖα Ταξειδίων ἡ στὴν TWA. Θὰ σᾶς μείνῃ ἀξέχαστη κάθε στιγμή τοῦ ταξιδιοῦ σας πρὸς τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκτὴ στὴν ἄλλη!

Worldwide
depend on

ΝΤΑΜΑ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ νέα ("Ελενα Ναθαναήλ) αποφασίζει να δηλώσει το άνομο πάθος της στον σύζυγο (Θεόδ. Ρουμπάνη)

Η "Ελενα Ναθαναήλ ανάμεσα

Στο καλοκαιρινό Ναύπλιο χθές στα πυρωμένα τείχη τοί Κάστρου, σήμερα στα στενά δρομάκια της άρχοντικής πολιτείας, αύριο στο συγκρότημα των μοντέρνων ξενοδοχείων, ο Γιώργος Σκαλενάκης γυρίζει τα «έξωτερικά» της «Ντάμας Σπαθί», της δεύτερης ελληνικής του ταινίας, ύστερα από τις «Διπλοπενιές».

Η ζέση είναι ανυπόφορη, το κλίμα του ελιγγοπρόσωπου έργου έντονα δραματικό, αλλά μόνιμα κεφάτη και χαμογελαστή η διάθεση των ηθοποιών, του σκηνοθέτη, του συνεργείου. Σε παρδαλά, συνεχώς ανανεούμενα κύματα, οι τουρίστες, οι φεστιβαλιστές από την Ήπειρο, οι «θαγενείς», επιβάλλουν την παρουσία τους, το ενδιαφέρον, τον θαυμασμό τους.

Η "Ελενα Ναθαναήλ — «κέ μπέλλα», μου έκμυστηρεύεται ντροπαλά ένας νεαρώτατος "Ιταλός, με ξανθό γενάκι —, ο Σπύρος Φωκάς, ο Θόδωρος Ρουμπάνης, δεν προλαβαίνουν να υπογράψουν αυτόγραφα, ο Σκαλενάκης να δίνει παραστατικότητα στους πιο απαιτητικούς μιά βιαστική περίληψη της υπόθεσης.

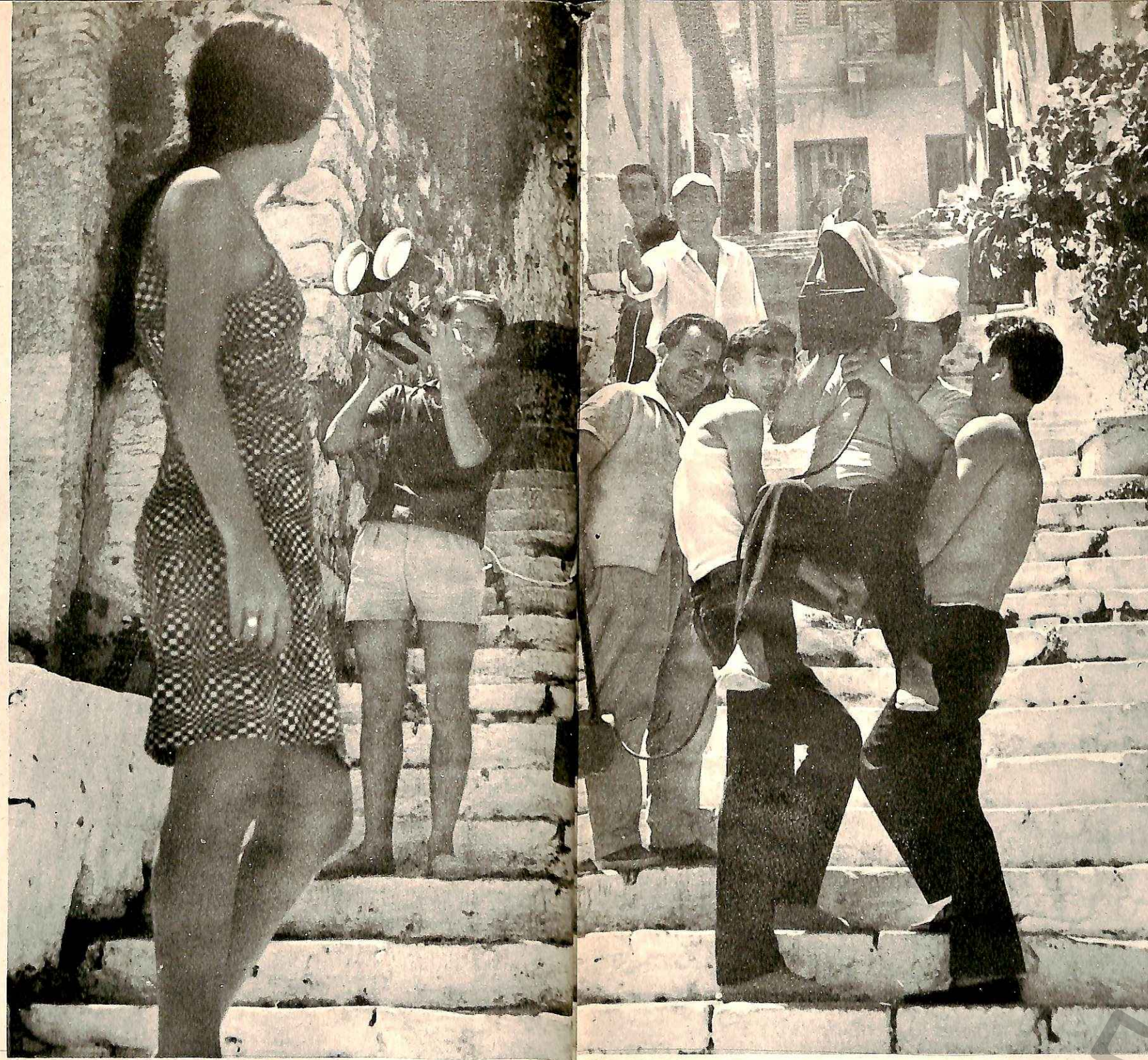
Μου εξηγεί με τα γραφικά ήμικαθαρευουσινικά, ήμισυαγγλικά ελληνικά του — έχει ζήσει χρόνια στο εξωτερικό, σπουδάζει και εργάσθη στην Τσεχοσλοβα-

κία — την εύεργετική επίδραση αυτής της κοσμοσυρροής: «Καλύτερα. Μ' αυτό το πανηγύρι, οι ηθοποιοί νοιώθουν όπως στο θέατρο, ύστερα από μια επιτυχημένη πρεμιέρα. Εγώ είμαι εδώ για να τους... συγκεντρώω και να τηρώ την πειθαρχία».

Πράγματι, η πειθαρχία «τηρείται» με τον καλύτερο τρόπο. Μ' ένα απότομο ψαλίδισμα στον αέρα — «Cut!» —, ο σκηνοθέτης επιβάλλει μια νεκρική σιγή, με ένα - δυο ακόμη έκφραστικότητες χειρονομίες εξηγεί στους πρωταγωνιστές του τί ακριβώς θέλει.

Είναι η σκηνη της συναντήσεως στο Παλαμήδι, μια από τις πιο σημαντικές του έργου. Το δ-μορφο μανεκέν, που έφθασε στην πόλη με τον κατεπάνο σύζυγο, έχει περιπλανηθή, μόνο, στον λα-θύρινθο του κάστρου. Ξαφικά, μπροστά της, ο γοητευτικός περστικός που πρωτογνώρισε χθές το δράδυ, ο άγνωστος με το ήδο-νικό, είρωνικό, αθάνατο χα-μόγελο. "Αντίκρι στον φακό, τα πελώρια μάτια της "Ελενας, τα τρυφερά τρεμουλιαστά χείλη γίνονται ο καθρέφτης του πόθου, του κινδύνου, της έρωτικής τα-ραχής.

Το σενάριο, γραμμένο σ' έντε-λώς μοντέρνο στυλ από τον νέο συγγραφέα Γιάννη Τζιώτη, έχει

ΕΝΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟ «ΒΑΘΡΟ» ΒΡΗΚΕ Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΕΡΑΤΕΡ ΤΟΥ

ελάχιστους διαλόγους και πολλές, περίπλοκες ψυχολογικές καταστάσεις. Δυσκολώτατος είναι ιδιαίτερα ο ρόλος της Ναθαναήλ, ο ρόλος της νέας γυναίκας που τολμά σαν «ΐση προς ΐσον» να φανερώνει στον άνδρα της, με την πολιτισμένη ελίκρινεια, που δεν θα εύρισκε ίσως ποτέ ο ίδιος ο σύζυγος, ο «κοσμοπολίτης», την ακατανίκητη έλξη για τον τρίτο, τον παρείσακτο. "Αλλά μέσα σε μια διετία, η μόλις δεκαεννιάχρονη σήμερα κοπέλλα με τα τέλεια χαρακτηριστικά, που μεταπήδησε απότομα από το εγχώριο μι-ούζικαλ στις απαιτήσεις μιάς «Μπαρόκ» γερμανικής παραγω-γής, έχει αποκτήσει την αυτοκυ-ριαρχία, την σιγουριά της φθα-σμένης ηθοποιού.

Από την δική του πλευρά ο Σκαλενάκης ξέρει να ανακαλύ-πτει, να εκμεταλλεύεται κατά τον

ιδανικότερο τρόπο τις δυνατό-τητες, την φλόγα που κρύβεται πίσω από το κέρινο όβάλ της "Ε-λενας, τα άρρενωπα μεσογειακά προφίλ του Θόδωρου Ρουμπάνη και του Σπύρου Φωκά. "Ενθουσι-ασμένοι, ο Ρουμπάνης — ο περί-φημος «Ναύτης του Γιβραλτάρ» μένει ακόμη φυλαγμένος στα κου-τιά — δεν φαίνεται να συζητή μια έπιστροφή στην διεθνή πα-ραγωγή, ο Φωκάς ξαναθυμάται την Ιταλική περίοδο της καριέ-ρας του, την απαιτητική δουλειά ενός Ρόσι, ενός Βισκόντι.

Γι' αυτό και δεν παίρνει καθό-λου στα σοβαρά, το άρεκα σο-βαρό τρωινό του ατύχημα. Πέ-φτοντας από την γλιστερή σκά-λα της πισίνας του «Αμφιτρύ-ωνα», ο πρωταγωνιστής χτύπησε στην σπονδυλική στήλη, ο γι-α-πρός διέταξε απόλυτη ανάπαυση. "Αλλά ο Σπύρος — χωρίς να λαμ-

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΠΕΤΥΧΗ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΩΝΙΑ ΣΤΟ ΑΝΑΠΛΩΤΙΚΟ ΔΡΟΜΑΚΙ

βάνη υπ' όψη την δικαιολογημένη ανησυχία της Κας Φωκά — βρί-σκεται από τις έπτα το πρωί, μαζί με τους άλλους, στο «πά-στο» του, ν' άνεδοκατεβαίνει τρεις, πέντε φορές τις επάλξεις του φρουρίου για το πλάνο της «μονομαχίας» του έραστή με τον σύζυγο (Ρουμπάνη).

Το βραδάκι πολύ εύχαιστα μαντάτα φθάνουν από την "Αθή-να. "Ο παραγωγός της ταινίας Βίαν Παπαμιχαήλ στέλνει τα πρώτα «ράσεις», τυπωμένα τα κομμάτια που γυρίστηκαν τις τε-λευταίες μέρες. Κρυφά από το τρίο των πρωταγωνιστών (δεν πρέπει να επηρεάζονται, διευκρι-νίζει ο Σκαλενάκης) ξεγλιστρά-με ως τον μεγαλύτερο θερινό κι-νηματογράφο του Ναυπλίου. Εί-ναι δώδεκα περασμένες, αλλά, κατά το πρότυπο των αθηναϊκών προβολών, η παράσταση δεν έ-

χει ακόμη τελειώσει. Θα ύπο-στούμε, λοιπόν, επί ένα τέταρτο τον Μάρκ Φόρρεστ ή κάποιον σω-σία του σε ένα ψευδοιστορικό κολοσό της περασμένης πενταε-τίας. "Υστερα τα φώτα ανάβουν, ο κόσμος φεύγει, μένουν μόνον μια χούφτα «πιστοί», που κάτι δομίζονται. Φύρδην μίγδην, έτσι ακατάστατα και αδιάλεχτα, χω-ρίς, φυσικά, το ντουμπλάζ, τα πλάνα που βλέπομε, η εξήγηση των δύο συζύγων, στην έρμη προκυμιά, η σκηνη με τον γέ-ρο που καπνίζει τον ναργιλέ έξω από το χαμηλό μαγαζάκι, η "Ε-λενα που ακολουθεί σαν ύπνωτι-σμένη τον Φωκά, ύστερα από την άτακτη φυγή του συζύγου, οι ει-κόνες στο λιστάσι με την ήρωίδα τελείως πιά απελευθερωμένη ά-πό το άρρωστο πάθος της, απο-δίδουν με τον πιο υποδμητικό τρόπο τις συγκρούσεις, την απει-

ΣΠΑΘΙ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ εμφάνιση του ώραιου τρίτου (Σπύρος Φωκάς) προκαλεί την απροσδόκητη τρικυμία στην ψυχή της "Ελενας.

σιόν Φωκά και σιόν Ρουμπάνη

λή, την τραγική μοίρα που παρα-μονεύει πίσω από την έρωτική αυτή ιστορία.

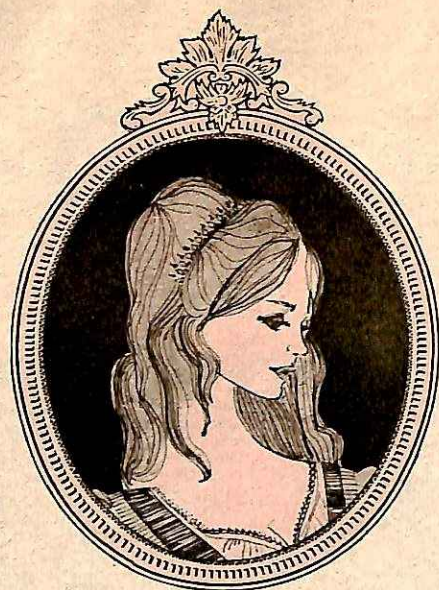
Μια επίσκεψη, χωρίς το από-γευμα, σε μια πλούσια «γαλερ-τέχνης» του Ναυπλίου (δυο αί-θουσες γεμάτες ως την οροφή με πίνακες, πορτραίτα του Λύτρα, του Ντελακρουά, ένα τοπίο του Παρθέν, χρωματιστές προσωπο-γραφίες των αγωνιστών της "Ε-παναστάσεως, παλιά έπιπλα, σαρακοφαγωμένες «κασσέλλες, λουλουδάτα κεντήτα χαλάκια του τοίχου, αγιογραφίες, κοσμήμα-τα, μια παλιά ρομβία, ένα φωνο-γράφο, μια τηλεφωνική συσκευή αρχαιολογικής αξίας) προσφέρει στον σκηνοθέτη μια πρώτης τά-ξεως «έμπνευση». Η έρωτική σκηνη του Φωκά με την "Ελενα θα γυριστή εδώ, ανάμεσα σ' αύ-το το πολύτιμο «μπρίκ ά μπράικ», αφού φυσικά το σενάριο προσαρ-μοσθή πριν ανάλογα.

Σύμφωνα με το σενάριο, μέ-νουν ακόμη για το Ναύπλιο πέν-τε - έξη σκηνές, το συρτάκι στην σάλα του ξενοδοχείου, ένα δυο πλάνα στην πισίνα, άλλη μια έμ-φάνιση του Φωκά, που αναδύεται ξαφνικά από την θάλασσα πλά-νους, με την στολή του βαρτρα-χανθράπου, μπροστά στην Να-θαναήλ.

"Υστερα το συνεργείο με-ταφέρεται στο Σούνιο και μετά, για δυο - τρεις ακόμη εβδομάδες στο στούντιο, για τα «έσωτερι-κά» και τις σκηνές της Δέσπως Διαμαντίδου, που υποδύεται τον τέταρτο μεγάλο ρόλο του φίλμ. τον ρόλο της νευρασθενικής, μι-σότρελλης θείας, που ζή ταμ-πουρωμένη πίσω από τις ανα-μνήσεις του παρελθόντος.

"Ωστόσο, ούτε ο Σκαλενάκης, ούτε η "Ελενα, ούτε ο σεναρί-στας φαίνονται διατεθειμένοι να αποχαιρετήσουν όριστικά το Ναύπλιο. Η Ναθαναήλ θα πρω-ταγωνιστήση πιθανώτατα στο έ-ρωτικό δράμα «έποχης» με φόν-το το κάστρο, που σχεδιάζουν ο Σκαλενάκης με τον Τζιώτη. "Ο Σκαλενάκης θα γυρίσει εδώ τον Σεπτέμβριο ένα μιούζικαλ του Τζιώτη με τον Γ. Τσακίρη. "Εν τώ μεταξύ οι κάτοικοι του Ναυ-πλίου, οι άνθρωποι του ξενοδο-χείου, φίλοι πιά «γκαρδιακοί» με τους τεχνικούς, τους ηθοποιούς, τον σκηνοθέτη, έτοιμάζονται ά-πό τώρα για να υποδεχθούν — τον άλλο μήνα θάξωμε πιά ήσυ-χία για να μπορέσουμε να σάς περιποιηθούμε — τις μελλοντι-κές αυτές κινηματογραφικές έπι-δρομές.

Μιρέλλα Γεωργιάδου

Ο Β' ΤΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΖΥΛΙΕΤ ΜΠΕΝΖΟΝΙ

Ἡ Κατερίνα ντὲ Μπραζέ, σύζυγος τοῦ Γκαρὲν ντὲ Μπραζέ, μεγάλου Θεσαυροφύλακα τῆς Βουργουνδίας, εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Γάλλο ἱππότη Ἀρνὼ ντὲ Μονσαλβύ. Ὅταν ὁ Ἀρνὼ αἰχμαλωτίζεται ὑποὺλα ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν θουρ-γουνδικῶν στρατευμάτων Ἰωάννη τοῦ Λουξεμβούργου, ἡ Κατερίνα σπεύδει πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας Φίλιππο, ποὺ εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της, γιὰ νὰ τοῦ καταγγεῖλῃ τὴν ἀντιπποτική πράξη. Ὁ Φίλιππος ἀπελευθερώνει τὸν Ἀρνὼ καὶ τὸν φίλο του Σαντράτι, κρατεῖ ὅμως τὴν Κατερίνα στὴν κρεβατοκάμαρά του καὶ τὴν παρουσάζει μισόγυμνη στὸ κρεβάτι, στὸν Ἀρνὼ. Ὁ νέος φεύγει πεπεισμένος ὅτι ἡ Κατερίνα εἶναι ἐρωμένη τοῦ δοῦκα. Τὴν ἄλλη μέρα, γυρίζοντας στὸ σπίτι της, ἡ νέα δέχεται τὴν ἐπίθεση τοῦ συζύγου της Γκαρὲν, ποὺ νομίζει πὼς πέρασε τὴν νύχτα μὲ τὸν Ἀρνὼ. Μετὰ ἕνα ἄγριο μαστίγωμα σώζεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἑξαλλου Γκαρὲν ἀπὸ τὴν φίλη της Ἑρμανγκάρντ ντὲ Σατωβιλλαιν. Ἡ Κατερίνα ἐπιστρέφει στὸ Ντιζόν, ὅπου πληροφορεῖται ὅτι ὁ Ἀρνὼ πρόκειται νὰ παντρευτῇ ἄλλῃ. Ἀπογοητευμένη καὶ ἀπελπισμένη καταφεύγει στὸν θεῖο της, ποὺ ἔχει ἕνα ἀγρόκτημα στὸ Μαρσανναί. Ἐκεῖ ἔρχεται καὶ τὴν θρῖσκει ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Κατερίνα ὑποκύπτει στὸν ἔρωτά του. Ἡ ἀκόμητὴ ζήλεια, ὅμως, τοῦ Γκαρὲν δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ. Φυλακίζει τὴν Κατερίνα σ' ἕναν ἐρημωμένο πύργο καὶ τὴν υποβάλλει σὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἀπὸ τὴν φυλακὴ αὐτὴ τὴν σώζει ὁ παιδικὸς της φίλος Λαντρύ καὶ ἡ Σάρα ἡ τσιγγάνα. Τὸ κυνηγητὸ ὅμως τοῦ Γκαρὲν ντὲ Μπραζέ συνεχίζεται...

15

Ἡ Κατερίνα θὰ θυμώταν τὴν νυχτερινὴ αὐτὴ πορεία μέσῃ ἀπὸ τὸ αἰωνόβιο δάσος. Ὁ φόβος τὴν ἔχει ἀφῆκει. Ὅλα ἦσαν τόσο ἥρεμα γύρω της. Μέσῃ ἀπὸ τὰ κλαδιά ἔτρεχε ἀπὸ σύννεφο σὲ σύννεφο, ἀπλώνοντας τὸ θωρακὶ της φῶς σ' ὅλα τὰ πράγματα. Ἡ εἰρήνη τοῦ δάσους ἦταν βαθεῖα καὶ οἱ ψηλοὶ κορμοὶ τῶν δέντρων ἔδειχναν σὰν κολώνες κάποιου μυστηριώδους καθεδρικοῦ ναοῦ, ποὺ στὸ βάθος του ξεσποῦσε ἡ κραυγὴ κάποιου ζώου ποὺ κυνηγοῦσε, ἢ τὸ γοργὸ πέταμα κάποιου πουλιοῦ. Τὸ τσεκούρι τοῦ ξυλοκόπου δὲν ἔχει ἀνοίξει ἀκόμη δρόμους μέσα στὸ πρωτόγονο παλιὸ δάσος, ποὺ ἔχει διατηρήσει ὅλη τὴν τὴν ἀγρία καὶ παρθένα μεγαλοπρέπεια. Τεράστιες δρυὲς καὶ μαῦρα ἔλατα, ποὺ οἱ ἀγκυλωτοὶ φρούδες τοὺς σέγονταν μέχρι τὴν γῆ, ἀνακατεῖονταν μὲ προεξοχὲς δράχων, σκεπασμένων μὲ ἀγκάθια καὶ μούσκα. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγονταν τὸ τραγοῦδι μᾶς πηγῆς, ἀλλὰ ἡ ζωντανὴ σωτὴ ἦταν τόσο θαυμαστὰ καθησυχαστικὴ, ὥστε ἡ Κατερίνα κρατοῦσε τὴν ἀναπνοὴ της γιὰ νὰ μὴ τὴν ταραξῇ. Βάδιζε πίσω ἀπὸ τὸν Ζερβαί, ποὺ πῆγαινε ἀγὰρ, μὲ τὸ βαρὺ καὶ μεταμμένο θῆμα τῶν χωρικῶν ποὺ οἰκονομοῦν τὴν ἀνάσα τους. Πίσω της ἔκλεινε τὴν πομπὴ ἡ Σάρα, καὶ ἡ νέα γυναίκα δὲν ἀναρωτιόταν γιὰ τίποτα. Ποῦ νὰ τίς ὀδηγοῦσε ὁ Ζερβαί; Τί θὰ γινόταν; Ἐνα σφοδρὸ πᾶράντα, ποὺ δὲν ἔλεγε γιὰ τὴν στιγμὴ καμμιὰ σημασία. Τὸ σπουδαῖο ἦταν πὺλ-ἦταν ἐλεύθερη, ποὺ ἐνοίωθε ἀσφαλῆς. Καὶ ἡ Κατερίνα θὰ βάδιζε ἐπὶ ἐπὶ ὁ-ρες πίσω ἀπὸ τὸν ψηλὸ γέροντα. Ὁ Ζερβαί προχωροῦσε χωρὶς νὰ διστάζῃ κατ' εὐθείαν μυστοστά του, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὰ μονοπάτια. Φαίνονταν νὰ ἔξερ κάθε πέτρα, κάθε δέντρο καὶ προχωροῦσε θαρραλέα. Πότε - πότε ἕνα ξαρκιδί, ἕνα ἐλάφι, ἕνα ἀγριογούρουνο διασταύρωναν τὸν δρόμο τῶν τριῶν πεζοπόρων. Τὸ ἄγριο ζῶο σταματοῦσε μερικὲς φορές σὰν ν' ἀναγνώριζε τὸν γέροντα. Ἦταν ἀνάμεσα σὲ κατόικους τοῦ δάσους, σὰν ἕνας θυσὸς στὴ μέση τῶν κοιταδιῶν του.

Σὲ ὅλες τίς ἡμέρες τῆς σόφρας της, ἡ Κατερίνα ἐνοίωθε τὴν ἀνοίξη ποὺ ἔρχονταν νὰ φρουσώσῃ τὴν γῆ γιὰ μιὰ νέα ζωὴ, μὲ μιὰν δξύτητα ποὺ προερχόταν ἰσως ἀπὸ τὸ ὅτι καὶ ἡ βία περιόμιε παιδί. Ἡ ἀνανέωση ἐξωρίζε στὴν δυνατὴ μυρωδιὰ τῆς δρεγμένης λάσπης, στὸ δειλὸ ἀκόμη σκῆμα τῶν φύλλων, στὴν μαύρη

Στὰ βήματα τῆς εὐτυχίας

τραχύτητα τῶν κλαδιῶν, στὴν ποὺ τραχεῖα φωνὴ τῶν ζώων ποὺ καλοῦνταν ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἡ Κατερίνα καὶ οἱ σύντροφοί της θρόνισαν ἐμπρὸς σὲ ἕνα μικρὸ ποταμάκι, ποὺ κολοῦσε τὰ δρομικὰ τοῦ κήματος ἀνάμεσα σὲ βραχώδεις πλαγιές σκεπασμένες μὲ δέντρα. Στὸ χιονάτο ἄφρισμα τοῦ νεροῦ, χοντρές σταχτιές πέτρες σχημάτιζαν ἕνα πάρο. Νὰ ὁ Ζυζόν, εἶπε ὁ Ζερβαί δείχνοντας τὸ ποτάμι μὲ τὸ μαστοῦνι του. Ἐδῶ θὰ σὰς ἐγκαταλείψω. Ἀμα θὰ τὸν περάσετε θὰ τραβήξετε κατ' εὐθείαν ὁδὸς. Σὲ δυὸ λεύγες περὶ τοῦ ἀπὸ δῶ θὰ θρῖτε τὸ ἀδάειο τοῦ Σαῖν Σέν, ποὺ εἶναι τόπος αἰσίου. Ὁ ἡγούμενος εἶναι ὁ ἀρχοντας Ἰωάννης ντὲ Μπλαϊζύ. Εἶναι ἀ-ξίος καὶ φιλελεύθερος ἄνθρωπος. Θὰ σὰς δεχθῇ ἐνχαρίτως.

Ἡ πρόταση αὐτὴ δὲν φάνηκε ν' ἀρέσῃ πολλὴ στὴν Κατερίνα. Προβάλλε τὴν ἀντίρρηση πὼς ὁ ἀδάς τοῦ Σαῖν Σέν ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου τοῦ Μαλαίν, ποὺ τὸν εἶχε δανείσει στὸν Γκαρὲν γιὰ νὰ τὴν κλείσῃ μέσα. Ὁ Ζερβαί, ὅμως, ἀπάντησε:

—Βάξω στοίχημα πὼς ὁ ἀρχοντας Ἰωάννης ἀγνοοῦσε γιὰ ποῦ σκοπὸ ὁ Μέγας Θεσαυροφύλακας προορίζε τὸ κτήμα του. Εἶναι περισσότερο ἀπὸ δέκα πὼς ὁ Γκαρὲν τοῦ τὸ δανείστηκε μὲ μιὰ ψεύτικη πρόφαση. Μπορεῖς νὰ πᾶς χωρὶς φόβο στὸ Σαῖν Σέν. Ἀκόμη καὶ ἂν ἦσουν ἡ χειρότερη ἐχθρὰ τῆς οἰκονομείας του, ὁ Ἰωάννης ντὲ Μπλαϊζύ θὰ σὲ δεχόταν χωρὶς δισταγμὸ. Γι' αὐτόν, ὁ δισυχομένος ποὺ πάει νὰ γονατίσῃ στὸ κατόφλι τῆς ἐκκλησίας του, εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δοῦκας δὲν θὰ τοῖμοσε νὰ πᾶ νὰ ἀποσπᾷ τὸν φιλοξενούμενόν του. Πῆγαινε σοῦ λέω. Δὲν μπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τρέχῃς στοὺς δρόμους. Σοῦ χρειάζεται κάποιον καταφύγιον. Στὸ Σαῖν Σέν δὲν θάχῃς νὰ φοβηθῇς τίποτα...

Ἡ Κατερίνα σὺλλογιζόταν. Ἡ μακρὰ νυχτερινὴ πορεία τὴν ἔχει κουράσει, γιὰτὶ εἶχαν διατρέξῃ διὰ ὁλόκληρης λεύγης σὲ δύσκολο ἔδαφος. Σιγά - σιγά ὅμως τὸ πρόσωπό της φωτισόταν. Θυμῆθηκε τώρα πὼς ὁ Ἰωάννης ντὲ Μπλαϊζύ αὐτὸς ἦταν ἐξάδελφος τῆς Ἑρμανγκάρντ καὶ αὐτὸ τῆς ξανάδωσε θάρρος. Κ' εἴτετα

ὁ Ζερβαί ἔχει δίκιο λέγοντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ περιφύγεταί ἔτσι μέρες καὶ μέρες. Ἡ προδοσία τῆς Πακρέτ μποροῦσε νὰ ἐπαναληφθῇ. Ὁ Γκαρὲν ἦταν πλούσιος. Μερικὰ πουνγιά χρυσὰρὶ δὲν θὰ τοῦ κόστιζαν τίποτε γιὰ νὰ ξαναπαρῇ τὸ θῆμα του. Ἀλλ' ὅμως τὸ χέρι στὸν γέροντα.

—Ἐχεις δίκιο. Θὰ πάω στὸ Σαῖν Σέν. Ἐσὺ, ὅμως, ἂν δῇς νὰ ξαναρχεταί στὸ χωριὸ ἕνας ἄνδρας ντυμένος στὸ πράσινο, ἕνας μανταφόρος τοῦ Μεγάλου Σταύλου...

—Ἐξέρω, τὴν διέκοψε ὁ Ζερβαί ἀ-πότομα, ὁ ἐρωμένος τῆς Πακρέτ. Θὰ τοῦ πᾶ ποῦ εἶσαι. Γιατὶ προέχειται νὰ ἐξῇθ νὰ σὲ πάρῃ, δὲν εἶν' ἔτσι; —Πρέπει νὰ ξαναρῇ, πραγματικά. Τώρα θέλω νὰ σοῦ πᾶ ἐνχαρίτω. Δὲν ἔχω τίποτε γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἐνθυμοσύνη μου, ἀργότερα ὅμως, ἴσως μπορέσω νὰ τὸ κάνω...

Ὁ Ζερβαί τὴν διέκοψε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση.

—Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτα, καὶ δὲν θέλω τίποτα. Σώζοντάς σε διώχθωσα μόνο τὸ κακὸ ποὺ μὲ ἔκανε νὰ κάνω ἡ Πακρέτ. Εἰμαστε πάτσι. Σοῦ εὐχομαι νὰ εἶσαι ἐντυχιμένη.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ γέροντας ἀπομακρύνθηκε γοργά, γυρίζοντας ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦρθε. Ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Σάρα εἶδαν τὴν ἐντυπωσιακὴ σιλουέτα του νὰ χάνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Σαναβρόθηκαν μοναχὲς κοντὰ στὸ τοικαμιόνο ποταμάκι.

—Πᾶμε! εἶπε μοναχὰ ἡ Σάρα.

Καὶ πρώτη πῆρε τὸν δρόμο μὲ τίς πέτρες ποὺ διέσχισε τὰ ἀφρισμένα νερά. Τὸ πέρασμα τοῦ πόρου πραγματοποιήθηκε χωρὶς δυσκολίες. Ὁταν ἐφθασαν στὴν ἄλλη ὁχθὴ, οἱ δυὸ γυναῖκες ἔφαγαν λίγο ψωμὶ ποὺ τοὺς ἔχει δώσει ὁ Ζερβαί, ἦσαν ἐτοιμὲς γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τὸ περπάτημα. Ἡ Σάρα ἔκοψε διὰ γερὰ κλαδιά μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ ἔχει πάντα ἐπάνω της, ἔφτιαξε διὰ μυστοστῆρα καὶ ἔδωσε τὸ ἕνα στὴν Κατερίνα.

—Ἐχομε νὰ κάνουμε ἀκόμα δυὸ λεύγες καὶ ὁ δρόμος εἶναι δύσκολος, εἶπε.

Ἀργὰ ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀρχισαν νὰ ἀνηφορίζουν τὴν πλαγίᾳ τῆς κοιλάδας τοῦ Ζυζόν, μὲ κατεύθυνσι τὸ Σαῖν Σέν. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, ὁ πρῶτος παραμυθικός ἡ-

λιος ὕστερα ἀπὸ τὸς μέρες. Σὲ λί-γο οἱ ἀκτίνες του ἀγκάλιασαν τὴν παγωμένη ἀκόμη γῆ μὲ ἕνα διορφο χρυσὸ χρώμα ποὺ λάμπρυνε τὰ πάντα.

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα, στὸ βάθος μιᾶς πτυχῆς τοῦ ὄρεοῦ τοῦ Σαῖν Σέν, ἔξω ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς της, φούσκωσε μέσα στὴν Κατερίνα σὰν μουρίνη. Στριμώχτηκε κοντὰ στὴν Σάρα, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρώτη πέτρα, ποὺ πετοῦσε κι ἄλλες ἕνα παιδαρέλι μὲ κόκκινα μάγουλα. Ἦταν πασιμένες ἀνάμεσα στοὺς χωριότες ποὺ τίς περιβάλλονταν καὶ τὴν κλειστή πόρτα τοῦ ἀδάειου, ὅπου ἔστρεφαν ματιὰς γεμάτες πανικό. Πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ στενὸ παράθυρο τοῦ πύργου ἡ Κατερίνα νόμιζε πὼς διέκρινε τὸ ξυρισμένο κεφάλι ἑνὸς μοναχοῦ. Ἀγκυλιάζοντας τοὺς ὄμους τῆς Σάρας μὲ τὸ ἕνα χέρι, φώναζε μὲ δραχμασμένη φωνή:

—Ἀσὺλο... Πὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀσὺλο!

Ἐπείσε ὅλη μιὰ πέτρα. Ἀργὰ ὅμως τὸ βαρὺ θυρόφυλλο γύριζε στοὺς θεῖδες τοῦ Φάνηκε ἡ αὐστηρὴ σιλουέτα ἑνὸς μοναχοῦ μὲ μαῦρο ῥάσο, μὲ μιὰ μπέρτα στοὺς ὄμους. Ἡ τρίτη πέτρα ποὺ ὤχτηκε ἐναντίον τῶν γυναικῶν κώλυσε μπροστὰ στὰ πόδια του. Τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸ πέλδι του, ὀρθώντας βαρὶά μιὰ ἀσπίρη ματιὰ στὴν ὁμάδα τῶν γυναικῶν, καὶ ἔπειτα πλησίασε στὸ ἀξιοθρήνητο καὶ τρομοκρατημένο συγκρότημα, ποὺ σχημάτιζαν ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Σάρα ἀγκυλωμένες.

—Μπῆτε μέσα, εἶπε μὲ βαρεὴ φωνή. Τὸ ἀσὺλο σὰς παρέχεται! Ὁ τελευταῖος, ὅμως, τρώμος αὐτὸς νόμιζε τὴν ἀντοχὴ τῆς Κατερίνας καὶ χροιάθηκε νὰ τὴν μεταφέρουν λαθῆρα μέχρι τὸν ξενώνα τοῦ μοναστηριοῦ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ δυὸ φυγάδες σοφίστησαν περισσότερο παρὰ γονατίζαν μπρὸς στὸ ἐνοχούμενο μὲ σιδηρὰ μαῦρο ὀρόνιο θυρόφυλλο τῆς πόλης. Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἔχον δει μὲ ὑποψία τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα μὲ τὰ ρούχα ξεσκισμένα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγκάθια τοῦ μεγάλου δάσους, τὰ πρόσωπα λερωμένα καὶ τσακισμένα ἀπὸ τὴν κοίραση. Μαζεύονταν, τίς κοιτοῦσαν καὶ τίς ἀκολουθοῦσαν μὲ σα ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Χωριόποιντα μάζευαν κώλας πέτρες γιὰ νὰ τοὺς οἰξουν. Ἡ Κατερίνα ἐνοίωσε τὴν φοβέρα ποὺ τίς σκέπαζε αὐτὴ καὶ τὴν Σάρα. Δὲν ἀγα-

ποῦσαν τοὺς ὁλίγους στὸ πλοῖο αὐτὸ χωριό, μὲ τὰ γεμάτα κοτέτσια, τὰ περιορισμένα περιόδια. Καὶ ἡ Σάρα μὲ τὰ γαλαζωπὰ μαλλιά της καὶ τὸ ἥλιοκαμένο δέμα της δὲν ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Ὁ φόβος, ποὺ λαγοκοιμῶταν πάντα μέσα στὴν ψυχὴ της, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς της, φούσκωσε μέσα στὴν Κατερίνα σὰν μουρίνη. Στριμώχτηκε κοντὰ στὴν Σάρα, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρώτη πέτρα, ποὺ πετοῦσε κι ἄλλες ἕνα παιδαρέλι μὲ κόκκινα μάγουλα. Ἦταν πασιμένες ἀνάμεσα στοὺς χωριότες ποὺ τίς περιβάλλονταν καὶ τὴν κλειστή πόρτα τοῦ ἀδάειου, ὅπου ἔστρεφαν ματιὰς γεμάτες πανικό. Πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ στενὸ παράθυρο τοῦ πύργου ἡ Κατερίνα νόμιζε πὼς διέκρινε τὸ ξυρισμένο κεφάλι ἑνὸς μοναχοῦ. Ἀγκυλιάζοντας τοὺς ὄμους τῆς Σάρας μὲ τὸ ἕνα χέρι, φώναζε μὲ δραχμασμένη φωνή:

—Ἀσὺλο... Πὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀσὺλο!

Ἐπείσε ὅλη μιὰ πέτρα. Ἀργὰ ὅμως τὸ βαρὺ θυρόφυλλο γύριζε στοὺς θεῖδες τοῦ Φάνηκε ἡ αὐστηρὴ σιλουέτα ἑνὸς μοναχοῦ μὲ μαῦρο ῥάσο, μὲ μιὰ μπέρτα στοὺς ὄμους. Ἡ τρίτη πέτρα ποὺ ὤχτηκε ἐναντίον τῶν γυναικῶν κώλυσε μπροστὰ στὰ πόδια του. Τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸ πέλδι του, ὀρθώντας βαρὶά μιὰ ἀσπίρη ματιὰ στὴν ὁμάδα τῶν γυναικῶν, καὶ ἔπειτα πλησίασε στὸ ἀξιοθρήνητο καὶ τρομοκρατημένο συγκρότημα, ποὺ σχημάτιζαν ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Σάρα ἀγκυλωμένες.

—Μπῆτε μέσα, εἶπε μὲ βαρεὴ φωνή. Τὸ ἀσὺλο σὰς παρέχεται!

Ὁ τελευταῖος, ὅμως, τρώμος αὐτὸς νόμιζε τὴν ἀντοχὴ τῆς Κατερίνας καὶ χροιάθηκε νὰ τὴν μεταφέρουν λαθῆρα μέχρι τὸν ξενώνα τοῦ μοναστηριοῦ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ δυὸ φυγάδες σοφίστησαν περισσότερο παρὰ γονατίζαν μπρὸς στὸ ἐνοχούμενο μὲ σιδηρὰ μαῦρο ὀρόνιο θυρόφυλλο τῆς πόλης. Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἔχον δει μὲ ὑποψία τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα μὲ τὰ ρούχα ξεσκισμένα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγκάθια τοῦ μεγάλου δάσους, τὰ πρόσωπα λερωμένα καὶ τσακισμένα ἀπὸ τὴν κοίραση. Μαζεύονταν, τίς κοιτοῦσαν καὶ τίς ἀκολουθοῦσαν μὲ σα ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Χωριόποιντα μάζευαν κώλας πέτρες γιὰ νὰ τοὺς οἰξουν. Ἡ Κατερίνα ἐνοίωσε τὴν φοβέρα ποὺ τίς σκέπαζε αὐτὴ καὶ τὴν Σάρα. Δὲν ἀγα-

ποῦσαν τοὺς ὁλίγους στὸ πλοῖο αὐτὸ χωριό, μὲ τὰ γεμάτα κοτέτσια, τὰ περιορισμένα περιόδια. Καὶ ἡ Σάρα μὲ τὰ γαλαζωπὰ μαλλιά της καὶ τὸ ἥλιοκαμένο δέμα της δὲν ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Ὁ φόβος, ποὺ λαγοκοιμῶταν πάντα μέσα στὴν ψυχὴ της, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς της, φούσκωσε μέσα στὴν Κατερίνα σὰν μουρίνη. Στριμώχτηκε κοντὰ στὴν Σάρα, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρώτη πέτρα, ποὺ πετοῦσε κι ἄλλες ἕνα παιδαρέλι μὲ κόκκινα μάγουλα. Ἦταν πασιμένες ἀνάμεσα στοὺς χωριότες ποὺ τίς περιβάλλονταν καὶ τὴν κλειστή πόρτα τοῦ ἀδάειου, ὅπου ἔστρεφαν ματιὰς γεμάτες πανικό. Πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ στενὸ παράθυρο τοῦ πύργου ἡ Κατερίνα νόμιζε πὼς διέκρινε τὸ ξυρισμένο κεφάλι ἑνὸς μοναχοῦ. Ἀγκυλιάζοντας τοὺς ὄμους τῆς Σάρας μὲ τὸ ἕνα χέρι, φώναζε μὲ δραχμασμένη φωνή:

—Ἀσὺλο... Πὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀσὺλο!

Ἐπείσε ὅλη μιὰ πέτρα. Ἀργὰ ὅμως τὸ βαρὺ θυρόφυλλο γύριζε στοὺς θεῖδες τοῦ Φάνηκε ἡ αὐστηρὴ σιλουέτα ἑνὸς μοναχοῦ μὲ μαῦρο ῥάσο, μὲ μιὰ μπέρτα στοὺς ὄμους. Ἡ τρίτη πέτρα ποὺ ὤχτηκε ἐναντίον τῶν γυναικῶν κώλυσε μπροστὰ στὰ πόδια του. Τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸ πέλδι του, ὀρθώντας βαρὶά μιὰ ἀσπίρη ματιὰ στὴν ὁμάδα τῶν γυναικῶν, καὶ ἔπειτα πλησίασε στὸ ἀξιοθρήνητο καὶ τρομοκρατημένο συγκρότημα, ποὺ σχημάτιζαν ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Σάρα ἀγκυλωμένες.

—Μπῆτε μέσα, εἶπε μὲ βαρεὴ φωνή. Τὸ ἀσὺλο σὰς παρέχεται! Ὁ τελευταῖος, ὅμως, τρώμος αὐτὸς νόμιζε τὴν ἀντοχὴ τῆς Κατερίνας καὶ χροιάθηκε νὰ τὴν μεταφέρουν λαθῆρα μέχρι τὸν ξενώνα τοῦ μοναστηριοῦ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ δυὸ φυγάδες σοφίστησαν περισσότερο παρὰ γονατίζαν μπρὸς στὸ ἐνοχούμενο μὲ σιδηρὰ μαῦρο ὀρόνιο θυρόφυλλο τῆς πόλης. Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἔχον δει μὲ ὑποψία τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα μὲ τὰ ρούχα ξεσκισμένα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγκάθια τοῦ μεγάλου δάσους, τὰ πρόσωπα λερωμένα καὶ τσακισμένα ἀπὸ τὴν κοίραση. Μαζεύονταν, τίς κοιτοῦσαν καὶ τίς ἀκολουθοῦσαν μὲ σα ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Χωριόποιντα μάζευαν κώλας πέτρες γιὰ νὰ τοὺς οἰξουν. Ἡ Κατερίνα ἐνοίωσε τὴν φοβέρα ποὺ τίς σκέπαζε αὐτὴ καὶ τὴν Σάρα. Δὲν ἀγα-

ἐντυνε, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἕνας ἄντρας ἀπὸ μεγάλῃ γενιὰ καὶ δὲν ἔχει κατορθώσει νὰ ἀπαλλαγῇ τελείως ἀπὸ ἕνα συναίσθημα περιφρονησεως πρὸς τοὺς ταπεινούς, τοὺς ἐξαθλιωμένους, ποὺ ὅσοσο τὴν Μεγάλη Πέμπτη τοὺς ἔπλενε ὁ ἴδιος τὰ πόδια, ταπεινὰ γονατισμένος στὴν σκόνῃ. Ὅσοσο ἐπειδὴ ἡ ξένη ἔλεγε πὼς γνωρίζει τὴν ἐξαδέλφη του Ἑρμανγκάρντ ντὲ Σατωβιλλαιν, ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὴν ἐκκλησίᾳ, ὅπου θὰ τὴν συναντοῦσε τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ἀφοῦ ἔλεγε τὴν λειτουργία του.

Ἐνῶ ἀποτελείωνε τὴν λειτουργία του, ἡ Κατερίνα ἔχει στριμωχτῇ δίπλα σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ταριέξες πλάκες, ποὺ στυλωνόταν στὸν τοῖχο καὶ περιέμενε ὑπομονετικά. Ὅταν εἶδε νὰ προχωρή κατ' ἐπάνω της ὁ μέγας μοναχὸς - ἀρχοντας, τόσο ἐπαθλητικὸς στὸ αὐστηρὸ μαῦρο ῥάσο ὅπου ξεπροβάλλε ἕνα στενὸ κεφάλι στεφανωμένο μὲ μιὰ λεπτὴ λωρίδα σταχτιά μαλλιά καὶ ποὺ τὸ προφίλ του ἐμοιάζε μὲ ἀρκαδικὸ ποντιοῦ, γονάτισε, χωρὶς ὅμως νὰ κατεβάσῃ τὸ κεφάλι. Ὁρθὸς μπροστὰ της, μὲ τὰ χέρια μέσα στὰ μανίκια τοῦ ῥάσου του, ὁ ἀδάς παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ λεπτὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὶς βαρεῖς ξανθὲς κοττιδες:

—Ζητήσατε νὰ μοῦ μιλήσετε, εἶπε. Νὰ με, μιλήσετε!

—Αἰδεσμώντατε πάτερ, εἶπε ἡ Κατερίνα, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν στάση τῆς ἐκείνης, σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴ. Χτῆς ἐπαιρέσατε ν' ἀνοίξουν οἱ θύρες αὐτοῦ τοῦ ἀσύλου μπρὸς σὲ δυὸ κυνηγημένες, ἀποδιωγμένες γυναῖκες. Αὐτὴ τὴν προστασία θέλω νὰ σὰς ζητήσω νὰ ἐξακολουθήσετε στ' ὄνομα τῆς ἐξαδέλφης σας.

Ἐνῶ σκεπτικιστικὸ χαμόγελο πλάτυνε τὰ λεπτὰ χεῖλιά του Ἰωάννου ντὲ Μπλαϊζύ. Δὲν μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν αὐτὴ τὴν κορμολοσμένη χωριότισσα, ποὺ ἀνέφερε σὰν ἐγγύησὶ τῆς μιᾶς ἀπὸ τίς μεγαλύτερες κυράδες τῆς Αὐλῆς, μὲ ὅλο ποὺ τὸ ἔκανε μὲ διαλεχτὲς ἐμφράσεις καὶ ποὺ ἡ ἀριστοκρατικότητά της ἦταν ἀναμφισβήτητη.

—Γνωρίζετε τὴν Κυρία ντὲ Σατωβιλλαιν; Μὲ καταλήξετε...

—Εἶναι φίλη μου... ἡ καλύτερη φίλη μου. Αἰδεσμώντατε πάτερ, δὲν μοῦ ζητήσατε οὐτε τὸ ὄνομά μου, οὐτε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι. Σὰς ὀφείλω αὐτὰ τὰ δυὸ δειγνύοντα ἐμπιστοσύνης. Ὀνομάζομαι Κατερίνα ντὲ Μπραζέ, ἡμῶν κυρία τῶν Τιμῶν τῆς μακαρίτισσας τῆς δούκισσας Μαργαρίτας. Ἐκεῖ γνώρισα τὴν Ἑρμανγκάρντ. Κι ἂν μὲ βλέπετε ἐστὶν, φηγάδα, μὲ κορμίσια, εἶναι γιὰτὶ ξέφυγα ἀπὸ τὴν φοιτῆτὴ φυλακὴ, ὅπου μὲ ἔχει ῥῆξῃ ὁ ἄντρας μου... στὸν πύργο τοῦ κάστρου σας, τοῦ Μαλαίν...

Ὁ ἀδάς σοφίστηκε καὶ φρόνιδα. Σκέπτοντας σήκωσε τὴν Κατερίνα, ἔπειτα θέλοντας πὼς μερικὲς γυναῖκες ἀπὸ τὸ χωριό, ποὺ ἔχον ἔρθει γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν λειτουργία κοιτοῦσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦς μὲ πε-

ριέργεια την τράβηξε προς το σκευοφυλάκιο.

—Έλατε από δω. Θα είμαστε καλύτερα για να μιλήσουμε.

Στο στενό δωμάτιο που μόριζε λιβάνι, ιερό έλαιο και τα κολληριστά άμφια, την κάθισε σ' ένα σκαμνί, και κάθισε ο ίδιος σ' ένα πάγκο με υψηλή την πλάτη, αφού έδωσε με μια χειρονομία τα παταδοπαλδιά που τακτοποιούσαν τα ιερά σκεύη.

—Διηγείστε μου την ιστορία σας. Και πρώτα απ' όλα γιατί σ' έλκει-σαν στο Μαλαίν;

—Αργά, ζυγίζοντας τα λόγια της για να μη κινδυνέψει να την πάρει για τρελή, η Κατερίνα διηγήθηκε την περιπέτειά της. 'Ο άββάς, με το σαγόνι άκουμπισμένο στην παλάμη, την άκουσε μέχρι το τέλος, χωρίς να την διακόψει. 'Η ιστορία ήταν απίστευτη, η γυναίκα που μιλούσε, όμως, είχε στα μενεξελιά μάτια της μια φλόγα ειλικρίνειας, που δεν ξεγε-λούσε.

—Δεν ξέρω πιά τι να κάνω, είτε στο τέλος η Κατερίνα, όταν τελεί-ωσε την αφήγησή της. Να γυρίσω όμως σ' αυτόν είναι σαν να πηγαίνω προς τον θάνατο. Θα με ξανακλείσει σ' ένα κελί, πιά βαθιά στην γη, πιά τρομερό, απ' όπου δεν θα μπορέσω να δω. Μόνον ο δούκας...

—'Ο άββάς άκούμπησε ζωηρά το τραχύ χέρι του στο χέρι της Κατερίνας και την διέκοψε:

—Μη προσθέσετε τίποτε, κόρη μου. Θα πρέπει να καταλάβετε πως οι παράνομες σχέσεις σας με τον δού-κα δεν θα μπορούσαν να ζητήσουν την βοήθειά μου. Άναγωνίζω πως

ή λύση της περιπτώσεώς σας είναι δύσκολη για έναν ιερέα. 'Ο σύζυγός σας έχει κάθε δικαίωμα επάνω σας κι αν σ' έζητησε δεν έχω το δικαί-ωμα να του άρνηθώ να σας παραδώ-σω. Από την άλλη μεριά, όμως, δια-τρέχετε θανάσιμο κίνδυνο και ζητή-σατε άσυλο.

Είχε σηκωθεί και πηγαίνοντάς τον άρρα στίς άσπρες πλάκες του σκευο-φυλακίου. 'Η Κατερίνα παρακολου-θούσε με άγωνία τον μονότονο αυτό περίπατο.

—Μη με παραδώσετε, πάτερ μου, σ' έλεγε παρακαλώ. Άν νοιώθετε κά-ποια συμπόνια για μια δυστυχισμένη γυναίκα, μην αφήσετε τον Γκαρνέν να με ξαναπιάσει! Σκεφθείτε πως έχω μέσα μου ένα παιδί, πως θέλει να σκοτώσει αυτό το παιδί.

—Τό ξέρω!.. Άκούστε, δεν μπορώ να άποφασίσω σε λίγα λεπτά. Πρέ-πει να σκεφθώ, να εξετάσω με ή-ρεμιά τί πρέπει να κάνω για να οη-θώσω αυτό το δύσκολο πρόβλημα. Θα σ' άνακινώσω τί άπεφάσισα. Στο μεταξύ δά παραμένετε εδώ εν ειρήνη. Θα δώσω οδηγίες, έσείς και η ακόλουθός σας να χωριστήτε από τους άρρώστους του ξενώνα μας και να εγκατασταθήτε σε μια καλή κά-μαρα...

—Πάτερ μου... άρχισε να λέει η Κατερίνα, λιγότερο καθησυχασμένη παρά ποτέ.

Την σταμάτησε, όμως, με μια κί-νηση, έκανε στο κεφάλι της το σήμα του σταυρού, που την υπερέσσε να σκύψει.

—Πηγαίνετε εν ειρήνη, κόρη μου!

Είσατε στο χέρι του Θεού! Τό χέρι αυτό δεν μπορεί να κάνει λάθος.

Δεν ήταν δυνατό να συνεχισθεί η συνομιλία. 'Η Κατερίνα δεν έπείμει-νε, ηγαίνοντας, όμως, να βοηθ την Σάρα, ήταν πιά άνησυχία απ' όπου ή-θελε να αφήσει να φανεί. Άν ο άβ-βάς άπεφάσιζε πως θα έπρεπε να ά-κολουθήσει τον σύζυγό της, τίποτε, γι' αυτό ήταν άπόλυτα βέβαιη, δεν θα μπορούσε να την σώσει από μια τόσο χειρότερη από τον θάνατο. Έ-νας ιερέας, λοιπόν, μπορούσε να χω-ρίσει εκείνο που είχε ενώσει ο Θεός; Μπορούσε με την πρόφαση του άσύ-λου να άρνηθεί σ' ένα σύζυγο να ξα-ναπαύσει την νόμιμη σύζυγό του; Ά-κόμη, η Κατερίνα δεν ήταν έντελώς βέβαιη πως είχε πιστέψει όλοτετα την αφήγησή της. Δεν την γνώρι-ζε, δεν μπορούσε να ξέρει μήπως δεν ήταν μια από τις διεφθαρμένες έκει-νες γυναίκες, που η έκφυλη ζωή τους είναι ή ντροπή των οικογενειών και τις υποχρεώνει μερικές φορές να παίρνουν άυστηρά μέτρα. Λιγότερον μόνο που δεν τον είχε παρακαλέσει να γράψει στην Έρμανγκάρντ για να της ζητήσει μια έγγνηση...

Χωρίς όμως άμφιβολία ο 'Ιωάννης ντε Μπλαζύ έκοιβε πίσω από τα αυ-στηρά χαρακτηριστικά του περισσό-τερη φινέτσα από ό,τι υπέθετε η Κα-τερίνα, γιατί την επομένη τό βράδυ η μεγάλη πόρτα του άββαείου άνοιξε όταν άντήχησαν οι σάλπιγγες. Μιά ό-μάδα καθάλαρδης μπήκε στην με-γάλη αλλη σηκώνοντας ένα πυκνό κουρνιαχτό. Έπαυσε σ' ένα τε-ράστιο άλογο, άσπρο από τον ιδρώ-τα, κουνώντας στην άκρη του γαντο-

φορεμένου χεριού της ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, κάλυψε μια μεγα-λόσωμη γυναίκα ντυμένη στα κόκ-κινα και μαύρα, που κόντευε να τσα-κιστεί καθώς πήδηξε από τό άτι της. 'Η ίδια ή Έρμανγκάρντ ντε Σατο-βιλλαιν!

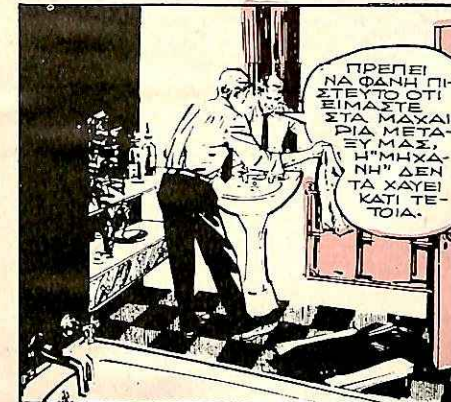
Με κραυγές χαράς ή φοβερή κό-μισσα ούχτηκε στην άγκαλιά της Κα-τερίνας, που την είχε γνωρίσει κ' έ-τρεξε να την προσπαντήσει. Γελούσε και έκλαιγε σύγχρονα, τόσο συγκι-νημένη, που στην ταραχή της φίλησε την Σάρα τόσο ρωμαλέα, όσο την ίδια την Κατερίνα. —Επειτα γυρί-ζοντας στην Κατερίνα:

—Παλιοκόριτσι! φώναξε. Πού δι-άβολο κρυφτήκατε; Τρωγόμουν μέ-ρες καμ' έμέρες από την άνησυχία. Πού να πάρη ο διάβολος!...

—Θά σ' ήμουν πολύ ευγνώμων αν δεν βλαστημούσατε σαν άρχηγός συμμορίας άτάκτων, όταν διαβαίνετε τό κατάφλι του μοναστηριού μου, Έρμανγκάρντ, την διέκοψε πίσω της ή ήρεμη και άριστοκρατική φωνή του άββά ντε Μπλαζύ, που έρχόταν με την σειρά του ειδοποιημένος για την φασαριόζικη είσοδο της εξαδέλφης του. Δεν πίστευα στέλνοντάς σας αυ-τό τό μήνυμα, πως θα μ' έκανε την τιμή μιας ιδιαίτερης έπισκέψεως. Ωστόσο με βλέπετε ένθουσιασμένο γι' αυτό...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΟΝΤΕΣΤΥ ΜΠΛΑΙΝΖ

ΚΡΑΥΓΗ

όνειρεύεσθε
ένα
τέλειο ψυγείο;

ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΕΝΑ
ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΨΥΓΕΙΑ

LIDO

LUNA & GLORIA

9 ΠΟΛΩΝ ΕΜΑΓΙΕ

11 ΠΟΛΩΝ ΕΜΑΓΙΕ

Με τρεχούμενο νερό ή άνευ, με ισχυρό ψυκτικό μηχανήμα TROPICAL

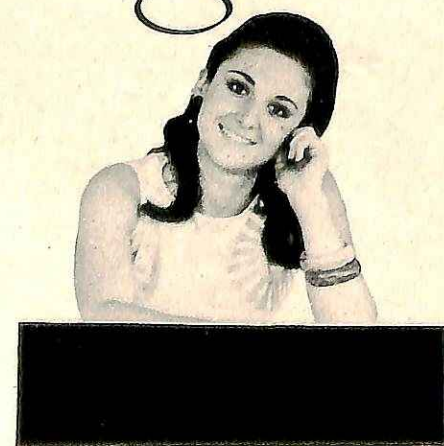
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΗΛΕΚ. ΨΥΓΕΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΩΝ

LIDO - ΒΑΡΣΑΚΗΣ Α.Ε.

Ν. ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥ - ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΠΑΡΑΔΟΣ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 0405 ΛΑΔΑ 1 ΤΗΛ. 573.517

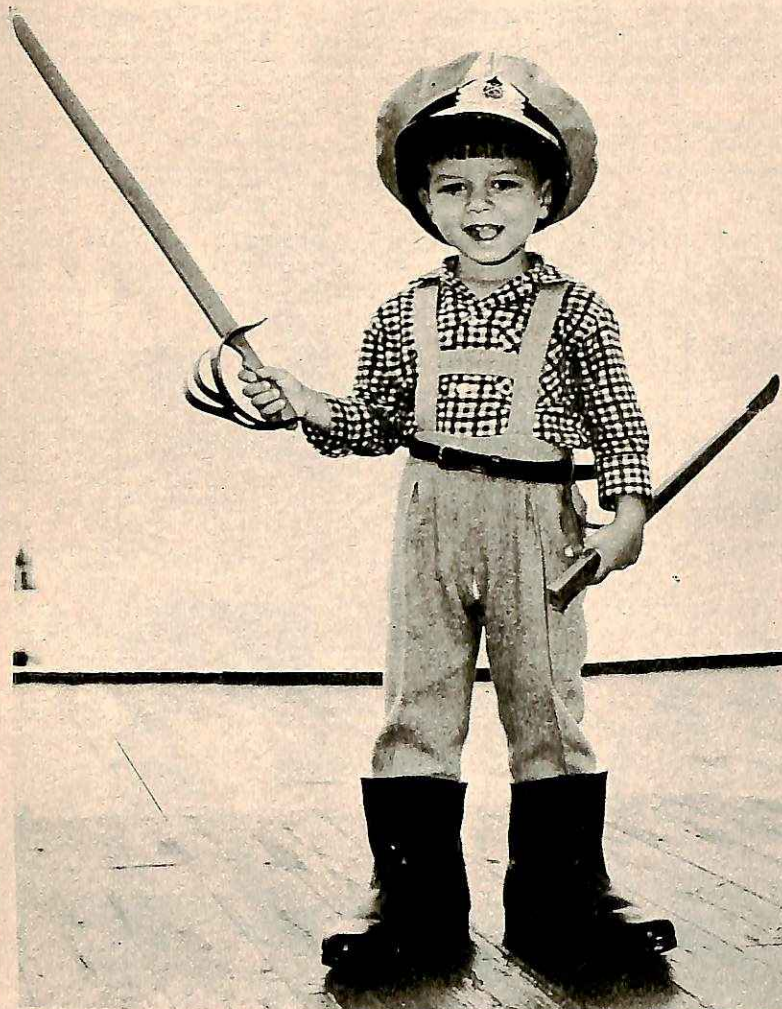
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ ΘΕΣ ΝΙΚΗΣ : ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΑΣ 2 ΤΗΛ. 27.791

Από Έλληνικά χέρια για Έλληνικό νοικοκυριό

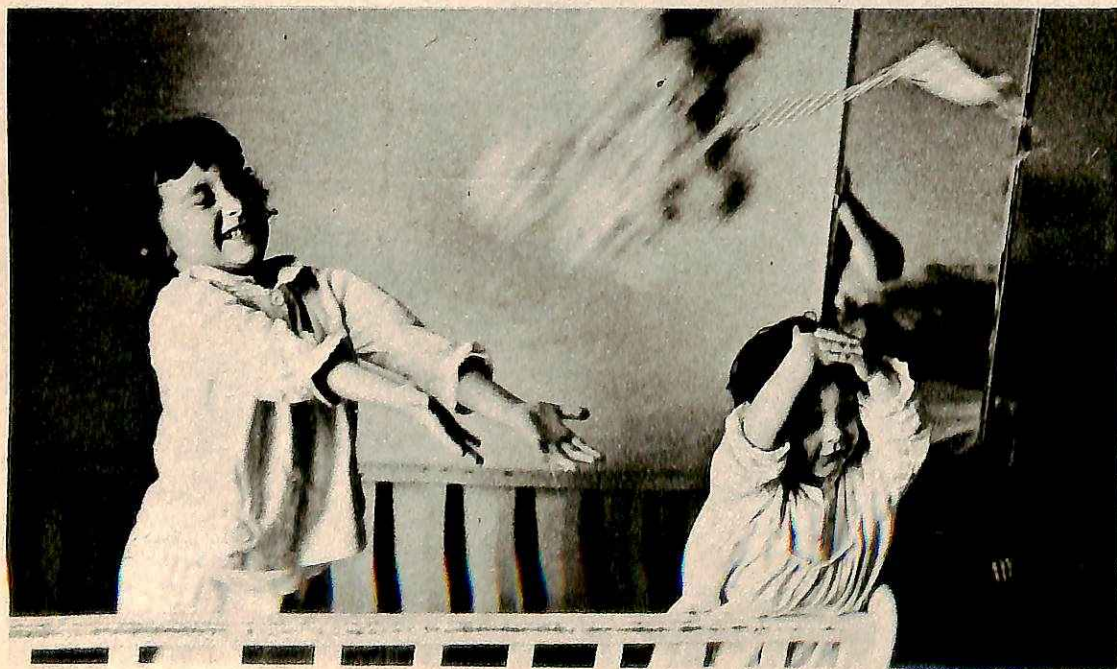
Παρακολουθήστε στο ΕΘΝΟΣ, τον μεγάλο Διαγωνισμό του ΧΡΥΣΟΥ ΨΥΓΕΙΟΥ που σας προσφέρει η Βιομηχανία LIDO - ΒΑΡΣΑΚΗΣ Α.Ε. Είναι μία συναρπαστική σειρά εκπλήξεων με ΧΙΛΙΑ ΔΩΡΑ που θα καταλήξει στην εκπλήξη της χρονιάς: Την ΧΡΥΣΗ ΒΡΑΔΥΑ στο Στάδιο.

Ο φωτογραφικός διαγωνισμός

«ΑΝΑΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ» Α' βραβείο (Δ. Αραμπατζής, Καλλιθέα)

Ο φωτογραφικός διαγωνισμός με θέμα το παιδί συνεχίζεται. Καινούργιες εκφράσεις, στιγμιότυπα, παιχνίδια και χαμόγελα που σκορπίζουν ευτυχία. Το θέμα είναι ανεξάντλητο, κάθε στιγμή προσφέρει και νέα όψη, νέο κίνητρο για φωτογράφιση, που οι γονείς — κατά το πλείστον — σπεύδουν να αποτυπώσουν. Έτσι το παιχνίδι αυτό χαρίζει κέφι στους έρασιτέχνες του φακού και άρκετά συχνά το αποτέλεσμα είναι μια πολύ καλή φωτογραφία...

«ΠΡΩΤΗ ΠΑΙΧΝΙΑ» (Αν. Λεοντόπουλος, Καλλιθέα)

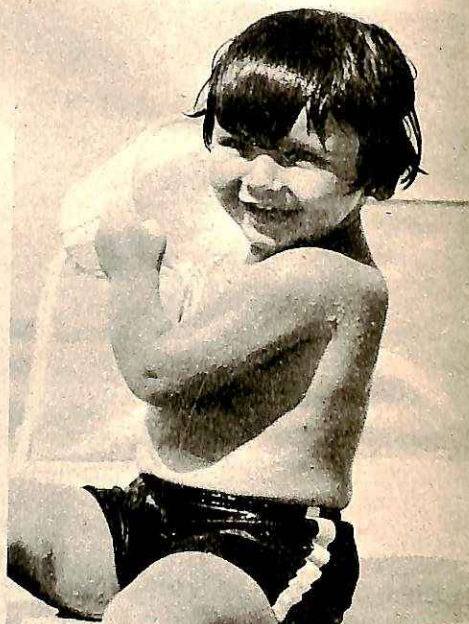
«ΦΙΛΑΡΕΕΚΕΙΑ» (Κ. Κοκκίνη, Ν. Σμύρνη)

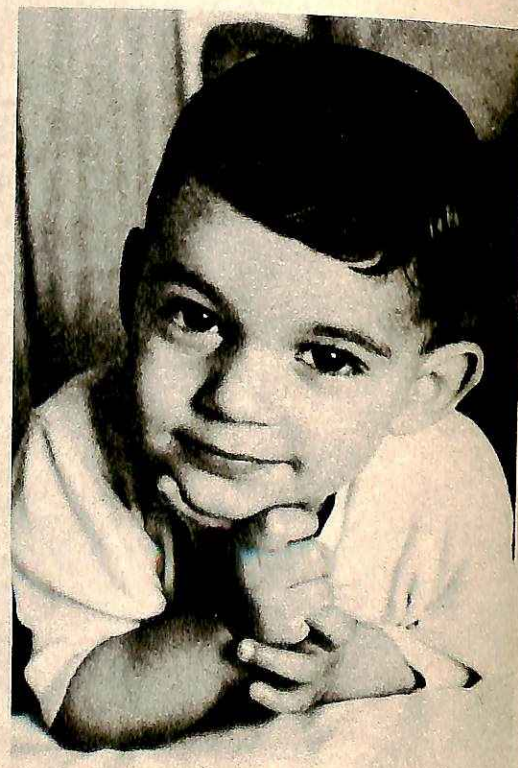
«ΓΕΝΕΘΑΙΑ» (Ανδρ. Παλαιολόγος, Αθήναι)

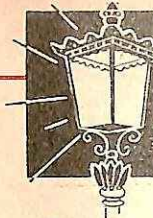
«ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ» (Β. Χονδροβ, Αθήναι)

«ΔΡΟΣΙΑ» (Ιωάν. Τσινιούκας, Θεσσαλονίκη)

«ΠΟΝΗΡΙΕΣ» (Ιωάν. Μπουλκας, Αθήναι)

Η Ζωή μας

Όπου παρεμβάλλεται - ή 'Ελένη!

- ♦ Σεμνός ο φάκελος και ειλικρινής ή ταχυδρομική σφραγίδα: «Αγία Παρασκευή»! (Φανιάζομαι, — Αικαίης. Η φρικιά της παρρησίας της εξωαθηναϊκής τραγικότητας).
- ♦ Γράφει, λοιπόν, ή 'Ελένη:
- ♦ «Θέλω να σας γνωρίσω ένα κορίτσι που δεν το λένε 'Αζαλέα και ούτε θα το ήθελε, εξ άλλου. Είναι, — είμαι, — 17 χρονών. Άγγισσε την ύπαρξη του Κολωνακίου, χορεύει αυτοδίδακτα "σέικ" με την ίδια άνεση που παίζει με τις κοούλες της, λατρεύει τα σπόρ, μπορεί να μιλήσει άνετα για την "γεγέδικη" μουσική, όσο και για τον Καδάκη, τον 'Ελύτη ή τον 'Ελλιοι. Ζή σε μια εποχή εντελώς δική της, γεμάτη αντιθέσεις, πολλή μοναξιά, ακόμη περισσότερη απογοήτευση. Σας διαβάζει πιστά και βρίσκει πως όλος ο κόσμος είναι μια απέραντη βρομιά. Από αδοτική οικογένεια, σοβαρή και συγκρατημένη, κάνει μια ζωή εντελώς απροσάρμοστη στην εποχή της, που δεν της δίνει καμιά ικανοποίηση και την οδηγεί σε ξεσπάσματα. Μήπως είναι πιότερο κερδισμένες οι φίλες της που κάνουν "ντόλιος δίτα" σε καμπάνες των 'Αστειριών, σε κομμικές πλάζ και σε νυκτερινά κέντρα με καθαρούς μαίτρο και βρώμικη πελατεία;
- ♦ Τι να σας πω, καλή μου φίλη;
- ♦ Με δυσκολία, πάντα, ξανοίγομαι σε διαλόγους μέ... την 'Αγία Παρασκευή. Είναι τέτοια κολοσσιαία ή απόσταση και τόσο οι κίνδυνοι να περιπλανηθεί κανείς στις περιγραφές που περιβάλλουν τα ξεγερωμένα της απέλεια, ώστε χρειάζεται διπλή προσοχή. Το να επιστρέψω μια 'Ελένη στην 'Αγία Παρασκευή στις τρεις ή ώρα το πρωί, δεν είναι το ίδιο με το να απλωθώ μια 'Αζαλέα, στις πέντε τα ξημερώματα, στην οδό Καρνεάδων...
- ♦ Μου γράφετε πως έχετε μια φίλη που σας τηλεφωνεί πολύ συχνά. «Δεν την λένε 'Ελένη (λέτε), κι ούτε είναι 'Ελένη. Μά είναι πάντα πολυάσχολη. Τα βράδια της είναι κλεισμένα σε "πάρτι" της χρυσής νεολαίας, που καταλήγουν σε "ισουβαλίσματα" μέσα σε πόρτι - μπαγκάζ" νοικιασμένων αυτοκινήτων. Τα πρωινά της κλεισμένα σε κομμικές πλάζ, και τα απογεύματά της κλεισμένα σε κομμικά κομμωτήρια».
- ♦ Αυτή λοιπόν ή (εξ ίσου) δεκαεπτάχρονη «μή 'Ελένη» προσπαθεί κάθε τόσο να παρασύρει την 'Ελένη από την ανάγνωση της 'Ερημης χώρας» και του 'Αντίδωρου» σε μικρές εκστρατείες στο Καρόισιο με αμφίβολη έκβαση και περιττολες συναρτήσεις.
- ♦ Και ρωτάει, ή 'Ελένη:
- ♦ «Μήπως ή ζωή μας, που κάνει τις κομπές ρεπουσαρισμένες δεσποινίδες του χορού των "ντίμπς" να ανατινάζουν από φρίκη ("Τό καμμένο... πως μπορεί και ζή ετσι...") δεν είναι παρά μόνο μια άρετηρία για το γάρι ή για την άπονη; Μήπως στην πραγματικότητα όλα τα άνοδια πιθηκίσματα της κάθε 'Αζαλέας και ή βρώμικη διασκέδαση είναι το σωστό; Μήπως είμαστε ξεμείς οι διεσθασμένοι»;
- ♦ Έδώ που τα λέμε, είσαοιτε, αγαπητή μου φίλη. "Αν είναι να αποδώσουμε τα της 'Ελένης τη 'Ελένη και τα της 'Αζαλέας τη 'Αζαλέα, θα πρέπει να υπενθυμίσουμε πως ο τύπος που παρουσιάζει στα δύο προηγούμενα χρονικά κάθε άλλο, παρά επιδίδεται σε άνοδια πιθηκίσματα και βρώμικες διασκέδασεις. (Αυτά το πολύ - πολύ να είναι ένασχολλήσεις κάποιας παραλλαγής της καμένης της 'Αθηνίτσας μας).
- ♦ Η 'Αζαλέα μας είναι τύπος υγιέστατος κ' έχει ξανοιχθεί σε σφαίρες κομποπολιτικές, παρασάγγες μακριά από τα φτηνοκομικά πεδία του Στανου και του Γέρανα. Κι όσο για την 'Ερημη χώρα, καλή μου φίλη, 'Ελένη, σας διαβεβαιώ πως δεν υπάρχει καλύτερος χώρος να την διαβάση κανείς από το κομμωτήριο. Όπως και το 'Αντίδωρο», μεταξύ μας, ιδανικά διαβάζεται μονάχα με κάποια άρσενική (ή και θηλυκή, αν το προτιμάτε) — συντροφιά, ιδιαίτερα σε κάποιο γυαλό, ιδιαίτερα σε κάποια πανσέληνο...
- ♦ Από το άγνωστο χρώμα του επιστολογραφίου και τον στωικό γραφικό χαρακτήρα σας, διαβλέπω μια άφαιρεινή, — ως την πού με έτοι, — τάση που δεν αποκλείεται να είναι και απότοια μιας κάποιας δρθής επαρχιακής ή συννοικιακής ανατροφής. Ούτε στο γάρι οδηγεί, ούτε στην άπονη.
- ♦ Αντίθετα οδηγεί στον σχηματισμό οικογενειών και στην οικοδόμηση μιας άστικης ζωής τέτοιας, που, ίσως, ποτέ ή καλή μας 'Αζαλέα να μη χαρή, είτε στην 'Αθήνα, είτε στο Μπάνιεν - Μπάνιεν, είτε στην Κοροναάλη.
- ♦ Έχετε έτοιμο το μικρό σας προικίδιο, με πόριες φέρ - φορξέ και λαμπανταίρ; Έχετε κ' ένα μικρό εισόδημα, (μετοχές της Δ.Ε. Η., μαγαζάκι, πόρους σε κανένα άκτοπλοϊκό;) που να μη σας υποχρεώνει να κατεβαίνετε κάθε πρωί με το λεωφορείο της 'Αγίας Παρασκευής, στο ύφυπουργείο Συγκοινωνιών για να ματίζετε στον συγγικό χορδανά τα «ξέσδα παρασιτώσεως»;
- ♦ Τότε, μη φοβάστε...

Index

Νέον!

Είς τὸ πλούσιον χρωματολόγιον τοῦ PALETTE προσετέθησαν τώρα τρεῖς νέοι μοντέρνοι χρωματισμοί

Pearl Grey (No. 311) - Matt Brown (No. 320) - Dark Matt Brown (No. 322)
(Ὁδηγίς ἐλληνιστὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ κουτὶ τοῦ σωληναρίου)

Καὶ αὐτοὶ οἱ μοντέρνοι χρωματισμοὶ τοῦ Χρωμο-Σαμπουάν PALETTE λούζουν καὶ ταυτόχρονα χρωματίζουν τὰ μαλλιά. Μετὰ τὸ λούσιμο τὰ μαλλιά σας ἀποκτοῦν νεανικὴ λάμψη. Οἱ γκριζες τρίχες ἐξαφανίζονται καὶ πέρνουν τὴν ὥραία ἐπιθυμητὴ ἀπόχρωσι τοῦ φυσικοῦ χρώματος τῶν μαλλίων σας.

Ζητήσατε καὶ δοκιμάσατε τὸ PALETTE
Θὰ ἱκανοποιηθῆτε ἀπόλυτα καὶ δὰ ἐνδουσιασθῆτε ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα. Τὸ PALETTE εἶναι προϊόν πείρας πολλῶν δεκαετηρίδων τοῦ Ἐργοστασίου
HANS SCHWARZKOPF - HAMBURG
Διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου ὡς τοῦ πλέον εἰδικευμένου εἰς τὸν Κόσμον διὰ τὰ εἶδη κομμώσεως.

Χρωμο-Σαμπουάν PALETTE

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Cosmética Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 ΤΗΛ. 36.101

79

'Η Καμέλια προστατεύει...

...τις ένοχλητικές
ήμερες κάθε μηνός.

Camelia

Σερβιέτ υγείας άσυναγώνιστες
με άποσμητικόν CD9.

Καθαριότης
Ασφάλεια
Μικρή δαπάνη
Εύχρηστη
Λίγη φροντίδα
Ικανοποίησης πλήρης
Απόλυτη υγεία

Ζητείτε με έπιμονή
τις σερβιέτ υγείας
ΚΑΜΕΛΙΑ

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:

Cosmetica

Ε.Π.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 - ΤΗΛ. 36.101

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΥΣΕΙΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. ΤΖΑΓΚΟΥΑΡ — ΛΑ. 2. ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ. 3. ΣΤΟΜΑΤΟΣ — ΟΥΣ. 4. ΚΑΜΙΝΙ — ΙΟΥΣ. 5. Η «ΝΕΣΑΤΕΛ» — ΧΑΦ. 6. Ο «ΛΟΤΙ» (ΙΤΟΛΟ) — ΜΑ. 7. ΟΙ «ΝΑΝΟΙ» — ΦΑ. 8. ΣΠΑ — ΙΚΑΡΙΟΝ. 9. ΠΡΟΣ — ΙΟΥΣ. 10. ΝΟΙΚΙΑ — ΖΟΥΜΙ. 11. ΕΥΑΝΑΓΝΩΣΤΟΣ. 12. ΥΣ — Η «ΜΑΙΑ» — ΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. ΤΟ «ΣΚΗΝΟΣ» — ΝΕΥ. 2. ΤΑΝ — ΙΠΠΟΥΣ. 3. ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ. 4. ΓΕΜΙΣΤΑ — ΟΚΝΗ. 5. ΚΡΑΝΑΟΝ — ΣΙΑΜ. 6. ΟΙ «ΤΙΤΛΟΙ» — ΑΓΑ. 7. ΥΠΟ — ΕΟΙΚΑ — ΝΙ. 8. ΛΙΣΤΑ (ΑΤΣΙΑ) — ΖΩΑ. 9. ΡΕ — ΜΑΡΙΟΣ. 10. ΡΟΥΧΑ — ΙΟΥΤΑ. 11. ΛΟΥΣΑ — ΦΟΥΜΟΣ. 12. Α.Υ.Σ. (ΑΝΩΤ. ΥΓΕΙΟΝ. ΣΥΜΒ.) — ΦΡΑΝΣΙΣ.

Ο ειδικός συνεργάτης μας επέτυχε με τόν συνδυασμόν των λέξεων: ΛΑΓΝΟΙ — ΠΑΡΑΔΟΥΛΕΥΤΡΙΕΣ — ΟΙΚΟΙ — ΚΑΛΑΜΟΣ, σύνολον 54 βαθμών.

Καλύτερους ίσως συνδυασμούς να επιτύχουν αναγνώσται μας με δοκιμάς λέξεων σόν: ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ — ΔΟΥΛΟΠΑΡΟΙΚΟΙ — ΚΑΤΡΑΜΙ — ΚΑΤΑΛΟΓΑ κλπ.

1. 'Η ποδιά του παγωνατζή διαφέρει στο στήθος. 2. Το φτερό της μπροστινής ρόδας είναι πιό κοντό. 3. Στο μπροστινό μέρος του καρροτσιού το σήμα διαφέρει. 4. Στο επάνω μέρος του γυλιού της γυνάικας, η καρδιά είναι στρογγυλή. 5. Το ποκάμισο του άνδρα είναι πιό κοντό. 6. Κάτω δεξιά, η πρασινάδα διαφέρει. 7. 'Η βάρκα έχει μετακινηθή.

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ' ΑΣΤΡΑ

ΚΡΙΟΣ ('Από 21)8 εως 20)4): 'Η τύχη σας χαμογελά. 'Αντιμετωπίστε με αίσιοδοξία τὰ προβλήματά σας, αλλά μὴν αφήσετε τὴν φαντασία σας νὰ σας παρασύρῃ. 'Ενα ταξίδι θὰ σας κάνει καλὸ. Τύχη στὸ παιχνίδι. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Παρασκευή, ἀριθμὸς 49. Χρῶμα: κόκκινο.

ΤΑΥΡΟΣ ('Από 21)4 εως 20)5): Πρέπει νὰ μεταβάλετε τὴν στάση σας ἀπέναντι στοὺς συγγενεῖς σας. Δεχθῆτε τὶς ὑποδείξεις καὶ τὴν προστασία τους. 'Ενα εὐόλλοιο ἀρχίζει. Σὲ συγκέντρωση θὰ ἔχετε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθμὸς 16. Χρῶμα: πορτοκαλί.

ΔΙΑΤΜΟΙ ('Από 21)5 εως 21)6): 'Ο 'Σομῆς προστατεύει τὶς ἐμπορικὲς σας συζητήσεις. Προσπαθήστε νὰ συναντήσετε ἄτομο πού ἔχει ὑψηλὴ θέση, καὶ τοῦ ἀποδοῖ ἡ βοήθεια σας εἶναι ἀπαραίτητη. Παρόλ'αυτὸ, Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθμὸς 84. Χρῶμα: θαυρ. πράσινο.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ('Από 22)6 εως 22)7): Πρέπει νὰ πάρτε δριστεκὲς ἀποφάσεις γιὰ ἓνα οικογενειακὸ ζήτημα. Παραμερσίστε τὰ αἰσθηματικὰ θέματα καὶ ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν ἐργασία σας. Θὰ ἔχετε ἐξαιρετικὴ συνάντηση μὲ κάποιο πρόσωπο. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθμὸς 4. Χρῶμα: κόκ.

ΛΕΩΝ ('Από 23)7 εως 22)8): Δὲν ἔχετε διάθεση γιὰ ἐργασία καὶ ἐνδιαφέρεστε μόνο γιὰ τὴν δική σας διασκέδαση. Προσέξτε νὰ μὴ χάσετε κατὶ πολύτιμο. Στὸν ἔρωτα μικρὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ἔμωσ θὰ ξεπεραστοῦν εὐκολά. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Σάββατο, ἀριθμὸς 66. Χρῶμα: κόκ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ('Από 23)8 εως 22)9): Θὰ σὰς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκουραστήτε καὶ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ κάθε φροντίδα. Μὴν ἀναβάλετε τὰ σχέδιά σας. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθμὸς 98. Χρῶμα: τυρκουάζ.

ΖΥΓΙΟΣ ('Από 23)9 εως 23)10): Θὰ χρειασθῆτε βοήθεια ἀπὸ πρόσωπα ἰσχυρά γιὰ νὰ φθάσετε στὸν σκοπὸ σας. Μὴ ἐνοχλοῦντε σὲ μεγάλα ἔξοδα. Καλὲς οικογενειακὲς σχέσεις. Ἑνδοικὸ γεγονός. Τύχη στὸ παιχνίδι. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθμὸς 59. Χρῶμα: σκούρο καφέ.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ ('Από 23)10 εως 22)11): Θὰ πάρετε σοβαρὲς ἀποφάσεις πού θὰ ἐπιδράσουν σὲ ὁλόκληρη τὴν ζωὴ σας. 'Απορρόφητα καὶ ἑνδοικὴ τύχη στὸ παιχνίδι. Συνάντηση μὲ ἀγαπημένο σας πρόσωπο. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθμὸς 12. Χρῶμα: κόκ.

ΤΟΞΟΤΗΣ ('Από 23)11 εως 21)12): 'Η ἐργασία σας θὰ σὰς δώσῃ ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα. Μὴ διακόψετε νὰ συνεχίσετε τὰ σχέδιά σας. Θὰ συναντήσετε μὲ ἀγαπητὰ σας πρόσωπα. Θὰ σημειώσετε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Σάββατο, ἀριθμὸς 2. Χρῶμα: μπλέ.

ΑΠΟΚΕΡΩΣ ('Από 22)12 εως 19)1): Προσπαθήστε νὰ ὁργανώσετε τὴν ἐργασία σας. 'Υπόκειται τρόπος νὰ κερδίσετε χρήματα καὶ νὰ σημειώσετε μιὰ ἐπιτυχία. Συγγενικά σας πρόσωπα θὰ σὰς βοηθήσουν γι' αὐτὸ τὸ πράγμα. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθμὸς 111. Χρῶμα: μπλέ.

ΤΑΡΑΚΟΣ ('Από 20)1 εως 18)2): Εὐχάριστες εἰδήσεις γιὰ τὸ πρόβλημα πού σὰς ἀσπασχολεῖ. Μὴ διακόψετε νὰ μιλήσετε γιὰ τὰ σχέδιά σας. Στὸν ἔρωτα: ἐπιτυχία. Εὐχάριστο οικογενειακὸ γεγονός. Γάμος ἀπὸ μακριά. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθμὸς 12. Χρῶμα: πράσινο.

ΙΧΘΥΣ ('Από 19)2 εως 20)3): 'Η τύχη σας χαμογελά. Κάθε σας ἐπιθυμία θὰ ἐκτελεσθῇ. Μὴ παραμελεῖτε θύας. Σὰς προσιδιάζει ἐπιτυχία. Θὰ ἔρθετε σὲ προσομιλὴ μὲ ἀγαπημένο σας πρόσωπο. Προσκληση. Ἑνδοικὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθμὸς 2. Χρῶμα: σιέλ.

ΡΙΠ ΚΙΡΜΠΥ

ΘΑΥΜΑΣΙΕΣ ΠΕΤΡΕΣ! ΑΛΛΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ;

ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΑΡΕΜΒΑΛΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΦΟΡΤΙΣΕΙΣ ΜΑΣ, ΟΧΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΟΙ ΤΕΛΟΝΕΙΑΚΟΙ, ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΕΞΕΦΕΥΓΟΥΜΕ.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΝΤΕΚΤΙΒ, ΘΑ ΤΟΝ ΒΡΗΣ.

ΚΑΙ ΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΝΕΙ;

ΘΑ ΤΟΝ ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ! ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ, ΠΙΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΗ, ΚΙΡΜΠΥ. Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΞΕΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΑΣ.

Η ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΣΟΥ ΣΕ ΚΥΝΗΓΕΙ. ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΗΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΓΥΡΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΥ ΠΕΙΣΤΙΚΗ

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΤΡΟΦΕΡΟΙ ΦΙΛΟΙ ΣΑΣ. ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΚΑΡΝΙΣΩ ΜΙΑ ΠΙΠΙΔΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΦΤΩ ΚΑΛΥΤΕΡΑ.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΝ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΑΦΝΕΜΠΟΡΩΝ, Ο ΡΙΠ ΚΙΡΜΠΥ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΨΕΥΔΟΔΙΑΡΡΗΞΗ.

ΟΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΗΝ ΦΑΝ...

ΜΕΙΝΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ. ΘΑ ΒΡΗΣ ΤΗ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

ΚΑΙ ΤΟΝ Κ. ΜΙΝΚ, ΕΝΑ ΛΑΘΡΕΥΤΗΡΟ ΜΕ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ. ΜΙΝΚ, ΣΤΗΒΕΝΣ, ΜΙΝΚ, ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΘΑ ΓΙΝΩ ΔΙΚΟΣ ΣΑΣ.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ. ΤΕΜΠΛ, ΦΕΡΕ ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΣΑΜΠΑΝΙΑ.

ΥΠΟΘΕΤΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΕΝΕΣ ΔΥΤΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΣΑΣ, ΓΙΟΡΤΑΖΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΝΙΚΗ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ.

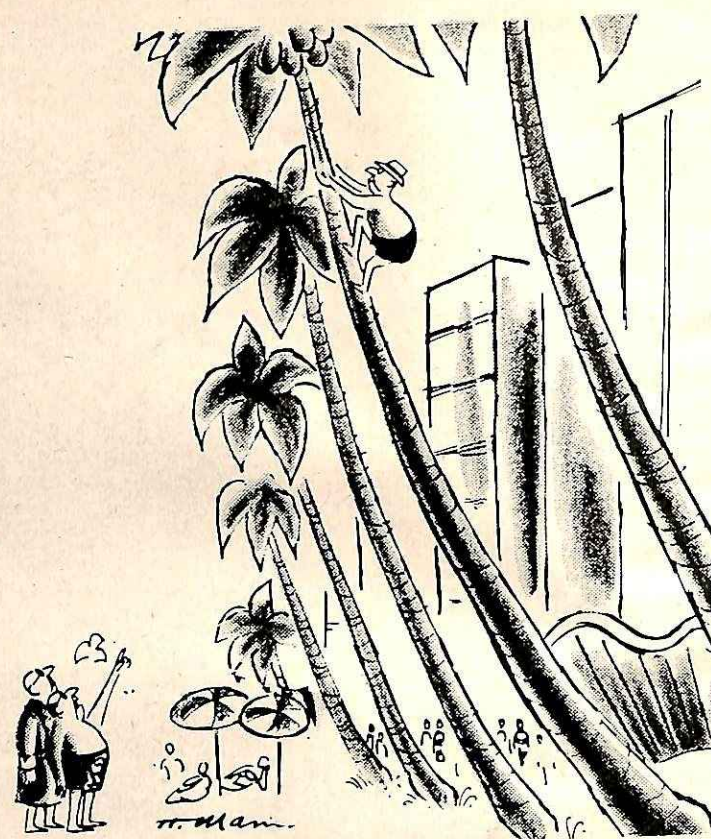

ΦΤΑΝΕΙ ΠΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ ΜΑΣ Ο ΡΙΠ.

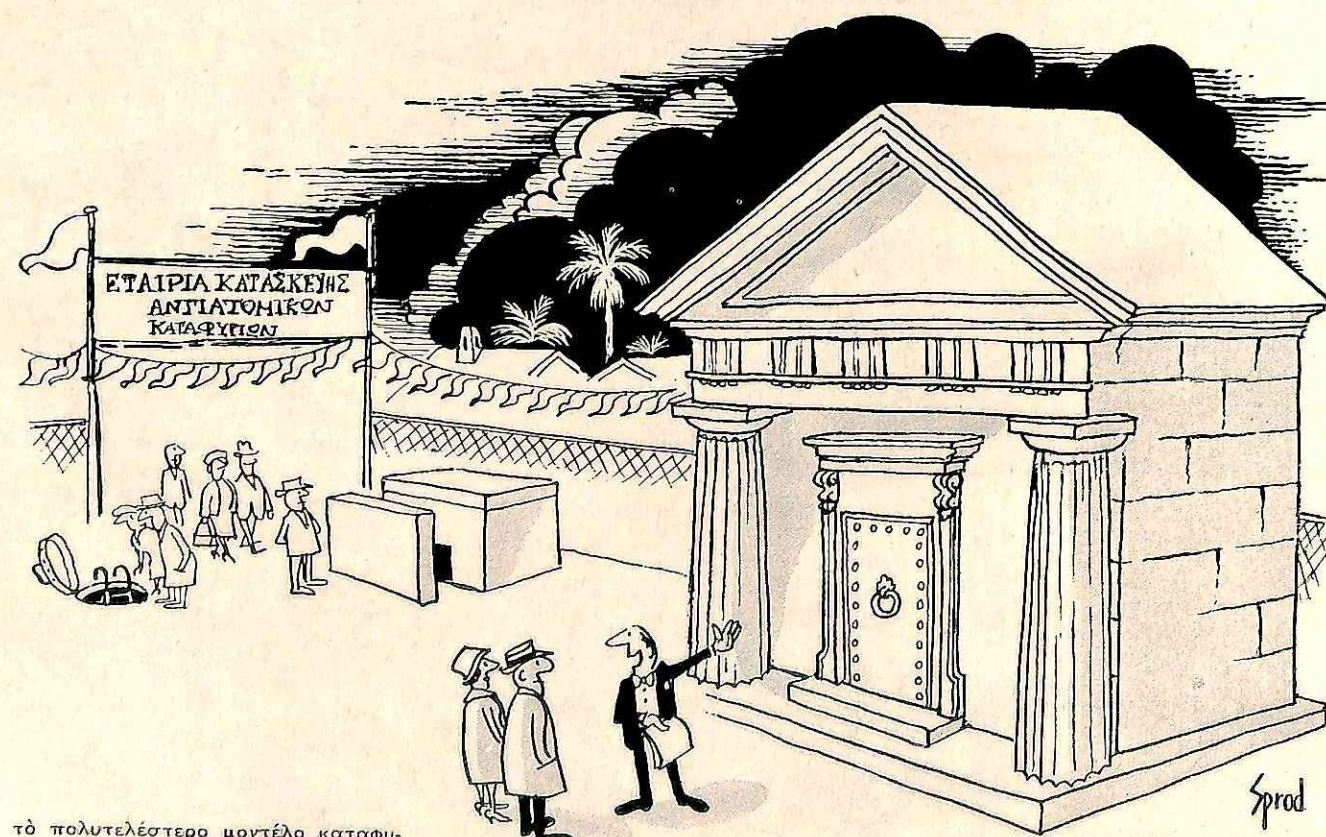
ΓΙΝΩ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ.

ΔΕΝ ΘΑ ΗΓΕΡΑ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ.

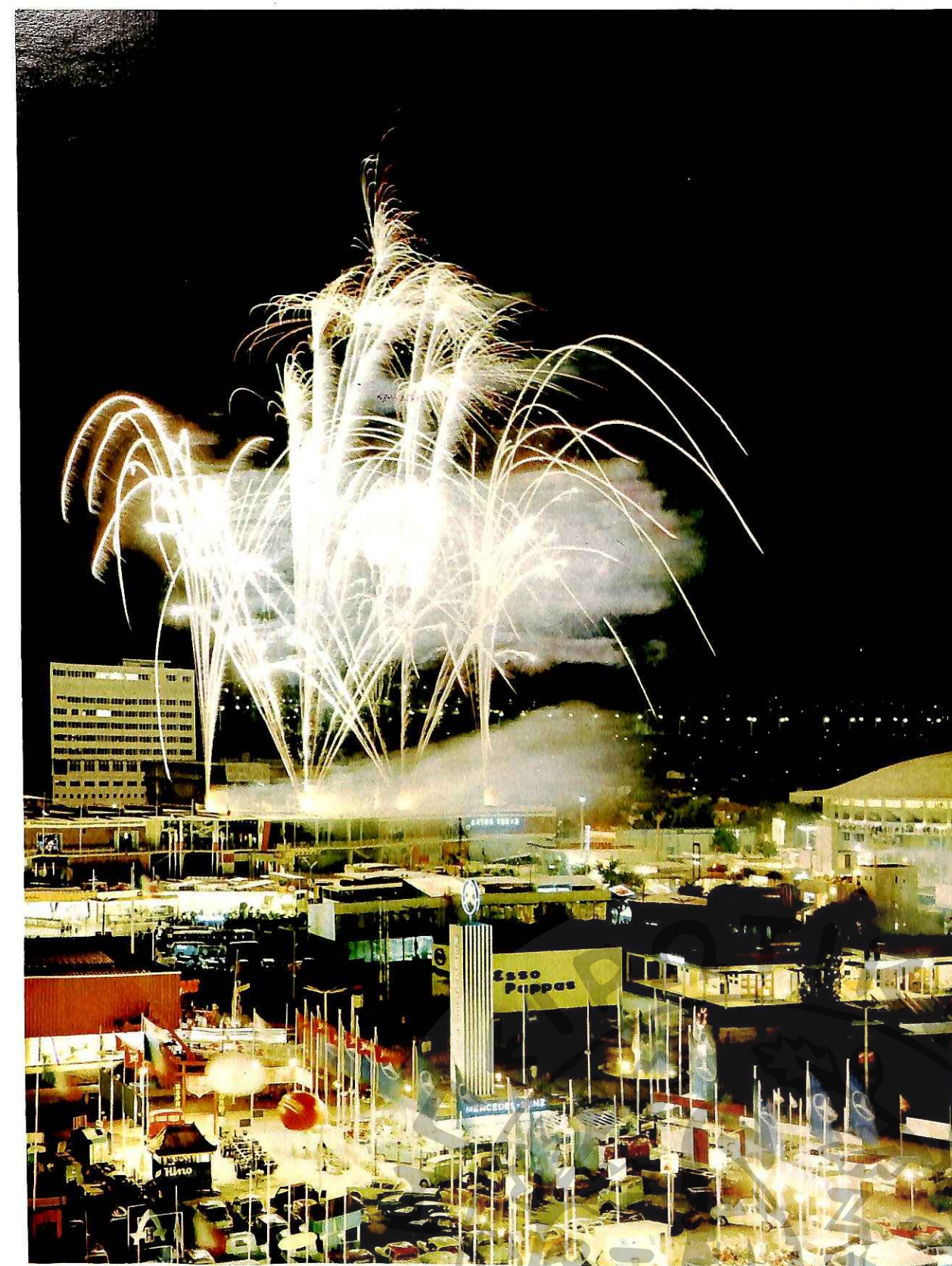
Χιούμορ

«Τόν έστειλε ο γιατρός εδώ για ρελάξ...».

«Αυτό είναι το πολυτελέστερο μοντέλο καταφυγίου που έχουμε. Έχει το προνόμιο ότι αν... τα πράγματα τελειώσουν άσχημα γίνεται ένας λαμπρός οικογενειακός τάφος».

Έπισκεφθήτε καὶ οεῖς
ΤΗΝ 31η ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1966
4-25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τεράστια προθήκη τῆς ἑλληνικῆς
καὶ τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς

"Όταν κάνει ζέστη, τίποτε καλύτερο από ένα NESCAFÉ* φραππé! Δροσίζει, ξεκουράζει, τονώνει!

"Όταν κάνει ζέστη, πολλή ζέστη, ένα NESCAFÉ φραππé θα σάς βοηθήσει να αισθανθήτε καλύτερα, γιατί το NESCAFÉ φραππé δεν είναι μόνο ένα δροσιστικό με θαυμάσια γεύση αλλά κ' ένα τονωτικό, που σάς αναζωογονεί και σάς ξαναδίνει κουράγιο!

Με το NESCAFÉ είναι πολύ απλό και γρήγορο να ετοιμάσετε ένα θαυμάσιο καφέ φραππé, απευθείας με κρύο νερό.

Πίνετε και προσφέρετε στους φίλους σας NESCAFÉ φραππé. Είναι ό στιγμιαῖος καφές μιᾶς μάρκας με ἀξεπέραστη ποιότητα.

Μία καλή εἰδηση για ὅσους ἀποφεύγουν τὴν καφεΐνη!

Καὶ σεῖς μπορείτε νὰ πιῆτε, ὅσο συχνὰ θέλετε, ἕνα καφέ φραππé, ἐξίςτου καλὸ καὶ δροσιστικὸ, μετὸ NESCAFÉ «décaféiné» – χωρὶς καφεΐνη – (κόκκινη ἐτικέττα).

συνταγή

Βάζετε στὸ «σέκερ» 1-2 κουταλάκια NESCAFÉ, ζάχαρη, μισὸ ποτήρι νερὸ παγωμένο καὶ παγάκια, ἂν θέλετε, θρυμματισμένα. Κλείνετε καλὰ καὶ ἀναταράσσετε δυνατὰ.

NESCAFÉ

* Προσοχή! Τὸ NESCAFÉ δὲν εἶναι γενικὴ ὀνομασία προϊόντος, ἀλλὰ σήμα, ὑποδηλοῦν ἀποκλειστικῶς τὸν στιγμιαῖο καφέ πού παρασκευάζει καὶ πωλεῖ ἡ Ἑταιρεία Νεστλέ.